

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Να αντιστρέψουμε τις προτεραιότητες

Πριν συμπληρωθούν 2 χρόνια από την εμφάνιση της πανδημίας, ο απολογισμός των νεκρών έχει φτάσει τα 5.200.000 ανθρώπους. Ακόμα και αναλογικά, συνυπολογίζοντας το (μεγαλύτερο πλέον) μέγεθος του πληθυσμού, είναι η πιο φονική

πανδημία μετά από εκείνη του 1918 (που παραμένει πολύ μακράν η χειρότερη).

Ενώ ενδελεχείς έρευνες πάνω στην «υπερβάλλουσα θνησιμότητα», που διερευνούν (με αρκετές αβεβαιότητες) το συνολικό αντίκτυπο της πανδημίας (άμεσο, που εκτιμάται μεγαλύτερος των επισήμων

καταγεγραμμένων νεκρών, και έμμεσο, πχ την έλλειψη πρόσβασης άλλων ασθενών στα πιεσμένα νοσοκομεία), ανεβάζουν τις παγκόσμιες απώλειες από τα 7-8 ως τα 18 εκατομμύρια ανθρώπους.

(Συνέχεια σελ. 2)

της σύνταξης...

(συνέχεια από σελ. 1)

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ για τα θύματα μιας επιδημίας που δημιουργήθηκε από τις ανατροπές που έχει φέρει ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής στη σχέση του ανθρώπου με τη φύση και εξελίχθηκε σε πανδημία ακολουθώντας τις παγκόσμιες διαδρομές του κεφαλαίου. Το σύστημα που τη δημιούργησε, αποδεικνύεται ανίκανο ή απρόθυμο να την αντιμετωπίσει αποτελεσματικά.

Η ΜΕΤΑΛΛΑΞΗ «Δέλτα», έχοντας πλέον κυριαρχήσει και βρίσκοντας άπλετο χώρο στις συνθήκες του φθινοπώρου-χειμώνα και της ανέμελης «συμβίωσης με τον ιό» που πρόκριναν μια σειρά κυβερνήσεις, κρυμμένες πίσω από τη διαθεσιμότητα του εμβολίου, βάζει ξανά σε δοκιμασία τα συστήματα υγείας και υποχρεώνει σε σκέψεις για νέους περιορισμούς.

ΠΑΡΑ τη συμβολή του στον περιορισμό των απωλειών, ιδιαίτερα σε χώρες που πέτυχαν έγκαιρα υψηλή εμβολιαστική κάλυψη (και πολύ περισσότερο στις μεγαλύτερες ηλικίες), το εμβόλιο αποδεικνύεται ότι δεν είναι «ασημένια σφαίρα»: το εργαλείο που αρκεί από μόνο του για να κηρυχθεί «το τέλος της πανδημίας» και μάλιστα «μια κι έξω». Αυτή η στρατηγική, της επένδυσης στο εμβόλιο ως (σχετικά φτηνή) λύση που θα απαλλάξει τις κυβερνήσεις από το «βάρος» όλων των άλλων παρεμβάσεων (περιοριστικών, υγειονομικών, οικονομικών), δείχνει τα όριά της.

ΠΟΛΥ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ βαραίνει το άτυπο «εμβολιαστικό apartheid», ο αποκλεισμός των φτωχότερων χωρών, δηλαδή του μεγαλύτερου μέρους του παγκόσμιου πληθυσμού, από την πρόσβαση στα εμβόλια. Είναι πολύ νωρίς για να κριθεί η μετάλλαξη «Ομικρον» (τόσο ως προς τη μεταδοτικότητα, όσο και ως προς την επικινδυνότητά της σε σχέση με την «Δέλτα»), που σήμερα σημάνει ξανά συναγερμό στην Ευρώπη. Αλλά η εμφάνιση μιας νέας μετάλλαξης «ανησυχίας», υπενθυμίζει την «Νέμεση» που μπορεί να τιμωρήσει ανά πάσα στιγμή τα εύπορα κράτη για την «Υβρι» που διαπράττουν απέναντι σε χώρες που δεν διαθέτουν ούτε τα συστήματα υγείας της «Δύσης», ούτε την ίδια δυνατότητα να αντέξουν οικονομικά ένα βιώσιμο lockdown.

Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ Οργανισμός Υγείας έχει καλέσει εδώ και καιρό σε «μορατόριουμ» στις «ενισχυτικές δόσεις» στο «Βορρά» προκειμένου να δοθεί προτεραιότητα στον παγκόσμιο «Νότο». Ποια ήταν η ανταπόκριση; Οι «ενισχυτικές δόσεις» που έχουν γίνει τους τελευταίους 3 μήνες, είναι τριπλάσιες από τις

συνολικές πρώτες δόσεις σε όλες τις φτωχότερες χώρες τον τελευταίο ένα χρόνο. Ασφαλώς υπάρχει λύση για να καλυφθούν οι παγκόσμιες ανάγκες, χωρίς να μπαίνει σε αντιπαράθεση η ανάγκη για ενισχυτική δόση ενός ηλικιωμένου ή ανοσοκατεσταλμένου στο Λονδίνο με αυτή του εμβολιασμού ενός ανθρώπου με υποκείμενα νοσήματα στο Ναϊρόμπι: Το σπάσιμο της πατέντας, το πέρας της παραγωγής και της διανομής των εμβολίων στα χέρια των κρατών. Μέχρι τότε, μπορούμε αντί για γράμματα της ελληνικής αλφαβήτου, να δίνουμε στις μεταλλάξεις ονόματα φαρμακευτικών εταιρειών, για να «τιμήσουμε» τους υπεύθυνους για τη γέννησή τους.

Η ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ της πανδημίας δεν είναι ο μόνος τομέας όπου το σύστημα αποδεικνύει την απαξίωση της ανθρώπινης ζωής -και όσον αφορά τα ανεπτυγμένα καπιταλιστικά κράτη, της ακόμα μεγαλύτερης απαξίωσης της ζωής των «Αλλων». Στα νερά του Αιγαίου, στο φράχτη του Έβρου, στα σύνορα της Πολωνίας, στη «ζούγκλα» του Καλαί, η Ευρωπαϊκή Ένωση δολοφονεί καθημερινά πρόσφυγες και μετανάστες. Επικρίνει τους άλλους -την Τουρκία, τη Λευκορωσία, τη Βρετανία- ενώ η ίδια μένει προσηλωμένη στην εγκληματική «φύλαξη των ευρωπαϊκών συνόρων».

Η ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ δεν στρέφεται μόνο ενάντια στους «ξένους», αλλά και στο 50% των «ντόπιων» πληθυσμών, τις γυναίκες. Στις 25 Νοέμβρη, μέρα για την εξάλειψη της έμφυλης βίας, το μέγεθος και η οργή των διαδηλώσεων από την Ελλάδα ως τη Γαλλία και από την Πολωνία ως την Ισπανία, αποτέλεσαν μια ηχηρή υπενθύμιση ότι οι γυναίκες έχουν πολλούς λόγους να διαδηλώνουν, ότι ο σεξισμός και η έμφυλη βία παραμένουν μια «πληγή» με πολλές όψεις, που συχνά οδηγούν στην πλήρη απαξίωση (και αφαίρεση) της γυναικείας ζωής.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΤΑΞΥ, στη σύνοδο της Γλασκώβης για το κλίμα, το «μπλαμπλα» αποδείχθηκε πολύ επεικλής χαρακτηρισμός για τη στάση των κυβερνήσεων απέναντι στην κλιματική κρίση, τη μεγάλη, υπαρξιακή απειλή, που ρίχνει τη βαριά σκιά της πάνω στις άλλες. Αυτή δεν αφορά μόνο το -ακόμα πιο ζοφερό- μέλλον. Σκοτώνει ήδη, καθώς σύμφωνα με πρόσφατη έρευνα σε 1.000 πόλεις, με πιο καθαρή ατμόσφαιρα και περισσότερο πράσινο θα σώζονταν περίπου 170.000 ζωές κάθε χρόνο στην Ευρώπη. Απέναντι σε αυτή την απειλή, το νόημα της τελευταίας COP26 περιέγραψε εύστοχα η Γκρέτα Τούνμπεργκ: «Οι ηγεσίες είναι ενεργές στο να δημιουργούν παραθυράκια και να διαμορφώνουν πλαίσια ώστε να επωφεληθούν και να συνεχίσουν να κερδοφορούν από

αυτό το καταστροφικό σύστημα».

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ για ένα σύστημα που γίνεται «καταστροφικό» στο όνομα της κερδοφορίας με πολλαπλούς τρόπους: Στη σκληρή περιπέτεια της παρατεταμένης κρίσης που βρίσκεται η διεθνής οικονομία εδώ και χρόνια, τα τελευταία της «επεισόδια» αφορούν ένα κύμα ανατιμήσεων στα τρόφιμα και την ενέργεια, που δοκιμάζει τις αντοχές της εργαζόμενης και φτωχής πλειοψηφίας διεθνώς.

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, αντιμετωπίζουμε αυτές τις πολλαπλές κρίσεις σε παροξυσμό. Σε αυτό το τέταρτο κύμα της πανδημίας, καταγράφουμε θλιβερά υψηλά διεθνή ρεκόρ σε θανάτους ανά εκατομμύριο πληθυσμού (υπερδιπλάσιο του μ.ό. της ΕΕ). Στην έρευνα για την ποιότητα του αέρα και το πράσινο, η Αθήνα είναι η 10^η χειρότερη πόλη ανάμεσα στις 1.000 ευρωπαϊκές της έρευνας. Οι γυναικοκτονίες αποκτούν τρομακτική συχνότητα. Η αθλιότητα στα καμπς και η απάνθρωπη παρανομία των rush-backs εμπεδώνονται ως τραγική «κανονικότητα». Το κύμα ακρίβειας μας βρίσκει με τους μισθούς καθηλωμένους σε απίστευτα χαμηλά επίπεδα.

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ Μητσοτάκη έχει δείξει άλλωστε ότι μόνη κι απόλυτη προτεραιότητά της είναι η πιο αχαλίνωτη εξυπηρέτηση των συμφερόντων της κοινωνικής τάξης που ευθύνεται και δημιουργεί αυτές τις κρίσεις για τους «από κάτω». Κάνει συνειδητά και ρητά το βίο-αβίωτο σε πρόσφυγες και μετανάστες, κρύβει την απροθυμία για μέτρα που στηρίζουν τα θύματα της έμφυλης βίας πίσω από γενικόλογες «ευαισθησίες» (όταν δεν καλλιεργεί ανοιχτά το σεξισμό), ετοιμάζει ένα «κλιματικό νομοσχέδιο» που αναμένεται να κινείται στο πνεύμα της Γλασκώβης (όλα για την αγορά), κάνει τον «τροχονόμο» στην ακρίβεια, ενώ επιδοτεί γενναία με ελαφρύνσεις το κεφάλαιο, παρακολουθεί μακάρια το τέταρτο κύμα δηλώνοντας ότι το «Plan B για την πανδημία είναι ίδιο με το Plan A, το εμβόλιο» και επαναλαμβάνοντας μονότονα ότι δεν πρόκειται να υπάρξει νέο lockdown, δαπανά υπέρογκα ποσά σε εξοπλισμούς και στην αστυνομία, ενώ μειώνει (!) τις δαπάνες για την υγεία και το κοινωνικό κράτος.

ΑΥΤΕΣ οι αντικοινωνικές προτεραιότητες συμπεκνώνονται στον προϋπολογισμό του 2022. Έχουμε να αγωνιστούμε για την ανατροπή τους. Για την επιβολή των δικών μας προτεραιοτήτων σε βάρος αυτών του κεφαλαίου -σε κάθε μέτωπο. Από την οικονομική κρίση ως την κλιματική απειλή, κι από την αντιμετώπιση της πανδημίας ως την πάλη μαζί με τα θύματα κάθε καταπίεσης, οι ζωές μας πάνω από τα κέρδη τους!

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομένων 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Εξάμηνη 30 ευρώ
- Ετήσια 60 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γραφέας: Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Προϋπολογισμός 2022: Ισοζύγιο θανάτου Υγείας-Πολεμικών Δαπανών

Να σπάσουμε τη λιτότητα, να σταματήσουμε τους εξοπλισμούς

Ο προϋπολογισμός που κατέθεσε η κυβέρνηση Μητσοτάκη επιβεβαιώνει την προσήλωσή της σε μια αντικοινωνική πολιτική «ταξικής μεροληψίας» υπέρ των εργοδοτών και των πλουσίων.

Σε συνθήκες ύφεσης, τα εργατικά και λαϊκά στρώματα καλούνται να σφίξουν το ζωνάρι «λόγω της δύσκολης οικονομικής συγκυρίας», ενώ οι επιχειρήσεις απολαμβάνουν γενναϊόδωρες διευκολύνσεις «για να ανταπεξέλθουν στη δύσκολη οικονομική συγκυρία». Τώρα, που ο κρατικός προϋπολογισμός κάνει λόγο για σημαντική ανάπτυξη, αυτή δίνει «χώρο» για... γενναϊόδωρες διευκολύνσεις στις επιχειρήσεις, ενώ τα εργατικά και λαϊκά στρώματα καλούνται και πάλι να σφίξουν το ζωνάρι, μη τυχόν και «εκτροχιαστούν» τα δημοσιονομικά επιτεύγματα...

Δώρα στο κεφάλαιο και λιτότητα

Παρουσιάζοντας τον προϋπολογισμό του 2022, το κυριακάτικο «Βήμα» έκανε εκτεταμένη αναφορά στην «ανάσα στις επιχειρήσεις». Και λογικά, αφού στο κομμάτι των «παροχών», τα μέτρα στήριξης των εργοδοτών καταλαμβάνουν τη μερίδα του λέοντος. Οι επιχειρήσεις απολαμβάνουν μειώσεις των ασφαλιστικών εισφορών, μείωση του φόρου επί των κερδών στο 22% (ενώ ο φόρος επί των μερισμάτων παραμένει καθηλωμένος στο 5%), μείωση της προκαταβολής φόρου, φοροαπαλλαγές και μειώσεις φόρων για εξαγορές-συγχωνεύσεις, φοροελαφρύνσεις για «μετασχηματισμούς».

Οι επιχειρηματίες όχι μόνο θα πληρώσουν λιγότερα, αλλά έχουν και... λαμβάνειν. Ένας πακτωλός χρηματοδοτήσεων (από το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων και από τους πόρους του Ταμείου Ανάκαμψης) κατευθύνεται στην ενίσχυση των επενδύσεων του κεφαλαίου και τη στήριξη των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων.

Η απλοχεριά της κυβέρνησης προς τους εργοδότες κάνει καθαρό το από πού προκύπτει η πρόβλεψη για αυξημένα φορολογικά έσοδα κατά 3,5 δισ. ευρώ. Η μερίδα του λέοντος προκύπτει συντριπτικά από τους έμμεσους φόρους, τους πιο άδικους και αντικοινωνικούς, που επιβαρύνουν τη λαϊκή κατανάλωση. Αυτή η μεγάλη εικόνα, γενναίας πριμοδότησης του πάνω κομματιού της κοινωνίας και αφαίμα-

ξης των «από κάτω», δεν αλλάζει από κάποια στοχευμένα «φιλοδωρήματα» στο τέλος του έτους. Είναι πολύ λίγα και πολύ περιορισμένα μπροστά στις ανάγκες που δημιουργεί το τρομακτικό κύμα ακρίβειας (το οποίο η κυβέρνηση παρακολουθεί με... εκκλήσεις στις επιχειρήσεις για μια κάποια αυτοσυγκράτηση) και η καθήλωση των μισθών (που συνεχίζεται) σε επίπεδα πολύ πίσω από τα αναγκαία. Παράλληλα, διαιωνίζουν μια διαβρωτική λογική (στην οποία διέπρεψε και ο Αλ. Τσίπρας ως πρωθυπουργός), όπου οι πάγιες κατακτήσεις στο μισθό (συμπεριλαμβανομένου του «κοινωνικού»), αντικαθίστανται από ό,τι προαιρείται και διευκολύνεται ο «ηγεμόνας» να παραχωρήσει κάθε Χριστούγεννα.

Με τον πακτωλό χρημάτων να κατευθύνεται στα κίνητρα προς την «επιχειρηματικότητα» και την «προσέλκυση επενδυτών», απουσιάζει κάθε σοβαρή πρόνοια στον τομέα της προστασίας, σε μια χώρα που αντιμετώπισε πρόσφατα καταστροφικές πυρκαγιές και πλημμύρες. Επιπλέον, συρρικνώνονται ραγδαία οι πόροι που προβλέπονται για μέτρα στήριξης λόγω των συνεπειών της πανδημίας (εξ ου και η κυβερνητική οχύρωση πίσω από τη διαθεσιμότητα του εμβολίου ως μόνη απάντηση και το επίμονο «την οικονομία δεν θα την ξανακλείσουμε»).

Αλλά εκεί που γίνεται πραγματική προκλητική η ιεράρχηση των κυβερνητικών προτεραιοτήτων στον τομέα των δαπανών, είναι στο «ισοζύγιο θανάτου» μεταξύ Υγείας και πολεμικών δαπανών.

Υγεία

Με την πανδημία σε πλήρη εξέλιξη και το ΕΣΥ να δοκιμάζεται σκληρά επί 2 χρόνια, οι προβλεπόμενες δαπάνες του υπουργείου Υγείας... μειώνονται διαρκώς! Από το 2021 ακόμα, οι δαπάνες υγείας ήταν μειωμένες σε σχέση με το 2020 κατά 570 εκατ. ευρώ. Στο σχέδιο προϋπολογισμού για το 2022 προβλέπεται νέα μείωση (560 εκατ. ευρώ). Με πολλά νοσοκομεία κλειστά και με τα υπάρχοντα υπό κατάρρευση, μειώνεται ακόμα περισσότερο (κατά 139 εκατ. ευρώ) η χρηματοδότησή τους. Οι πόροι για την Πρωτοβάθμια Υγεία, της οποίας η ανάγκη ενίσχυσης είναι κομβικό μέρος της απάντησης σε μια πανδημία, μειώνονται κατά 52%. Το «νέο ΕΣΥ» το οποίο ευαγγελίζεται

ο Μητσοτάκης, αφορά την σταδιακή απεμπλοκή του κρατικού προϋπολογισμού από τη χρηματοδότησή του. Όλη την τελευταία ζετία, οι έκτακτες δαπάνες covid, αφορούν «μπαλώματα» -καθώς τα κυβερνητικά στελέχη ξορκίζουν το ενδεχόμενο να αποκτήσουμε ένα «πολυτελές» (!) Σύστημα Υγείας. Ενώ σε έρευνα του ΠΟΥ, τον Μάη του 2020, η Ελλάδα βρισκόταν στην προτελευταία θέση μεταξύ 24 ευρωπαϊκών χωρών ως προς τις έκτακτες υγειονομικές δαπάνες κατά κεφαλήν. Είναι αποκαλυπτικό ότι σε ολόκληρο το διάγγελμα Μητσοτάκη μπροστά στο τέταρτο πανδημικό κύμα που

Με τον πακτωλό χρημάτων να κατευθύνεται στα κίνητρα προς την «επιχειρηματικότητα» και την «προσέλκυση επενδυτών», απουσιάζει κάθε σοβαρή πρόνοια στον τομέα της προστασίας

σαρώνει τη χώρα, δεν ανακοινώθηκε ούτε ένα μέτρο υλικής στήριξης του Συστήματος Υγείας.

Πολεμικές δαπάνες

Υπάρχει όμως ένα υπουργείο που απολαμβάνει σημαντική αύξηση στις δαπάνες του: το υπουργείο Εθνικής Άμυνας. Οι πολεμικές δαπάνες, ήδη μεγαλύτερες από τις υγειονομικές, ήδη σημαντικά φουσκωμένες για το 2021, αυξάνονται ακόμα περισσότερο (άλλα 800 εκατ. ευρώ) για το 2022. Στις αναφορές για τα προβλεπόμενα έξοδα, δεσπόζουν παντού οι αναφορές στις φυσικές παραλαβές οπλικών συστημάτων. Αυτά αφορούν τα ρητά και εύκολα εντοπίσιμα έξοδα. Γιατί είναι γνωστό ότι διάφορες δαπάνες αυτών των υπουργείων (Άμυνας, Εξωτερικών) είναι πολύ καλά «κρυμμένες» σε διάφορους κωδικούς.

Ενώ οι ασθενείς στοιβάζονται σε ράντζα και οι υγειονομικοί παλεύουν «άοπλοι» απέναντι στην πανδημία, οι στρατοκράτες αποκτούν τα ακριβότερα και πιο φονικά «παιχνίδια» στην αγορά. Το χάσμα μεταξύ υγειονομι-

κών και πολεμικών δαπανών αποκάλυπτε τις προτεραιότητες της κυβέρνησης. Δείχνει επίσης αν και πού «υπάρχουν τα λεφτά» για να στηριχτεί το Σύστημα Υγείας, για να προχωρήσουν μέτρα (στις συγκοινωνίες, στα σχολεία) που μπορούν να συμβάλουν στην αντιμετώπιση της πανδημίας.

Δυστυχώς το χάσμα αυτό, που ήδη διευρύνεται χρόνο με το χρόνο, θα συνεχίσει να μεγαλώνει. Στη Δημόσια Υγεία, οι προθέσεις της κυβέρνησης για είσοδο των ιδιωτών με ΣΔΙΤ κ.ά., αποκαλύπτουν την πρόθεση να συνεχίσει να μειώνεται η δημόσια υγειονομική δαπάνη. Στον τομέα των εξοπλισμών, η οικονομική επιβάρυνση των τελευταίων χρόνων θα συνεχίσει να μας «συνοδεύει» αμείωτη τα επόμενα χρόνια, καθώς οι φρεγάτες, τα Ραφάλ, τα βλήματα κλπ έχουν ένα σωρευτικό κόστος πάνω από 10 δισ. ευρώ, το οποίο κάθε χρόνο θα κατατρώει σημαντικό μέρος των πόρων που θα μπορούσαν να καλύψουν ζωτικές κοινωνικές ανάγκες.

Ένα χρόνο πριν, οι σύντροφοί μας στην Ιταλία έγραφαν εύστοχα για τα αντίστοιχα πεπραγμένα της δικής τους κυβέρνησης:

«Τώρα που σε σπίτια και νοσοκομεία πεθαίνουν λόγω έλλειψης αναπνευστήρων, οφείλει να γνωρίζει κανείς ότι το κόστος για τα F35 όχι μόνο είναι άχρηστο, επιβλαβές, θανατηφόρο για τα θύματα των πολέμων, αλλά επίσης είναι και η αιτία θανάτου εδώ, λόγω της κατάρρευσης των υγειονομικών δομών. Πόσες ζωές θα μπορούσαν να σωθούν;».

Η κυβέρνηση είναι γαλαντόμα στους καπιταλιστές και επιβάλλει λιτότητα στους εργαζόμενους. Αντί να προστατεύσει τη ζωή, επενδύει σε εργαλεία θανάτου. Για την κοινωνική πλειοψηφία, οι προτεραιότητες είναι οι ακριβώς ανάποδες. Οι εργατικές αντιστάσεις που έχουν εμφανιστεί στο προσκήνιο χρειάζεται να συνεχισθούν γύρω από τη συντονισμένη προσπάθεια να τις επιβάλουν: Να σπάσουμε τη λιτότητα, κάνοντας τους πλούσιους να πληρώσουν. Να σταματήσουμε τους εξοπλισμούς, κατευθύνοντας τους πόρους που απορροφούν στις κοινωνικές ανάγκες. Αυτή η αντιστροφή προτεραιοτήτων, οφείλει να είναι στην «καρδιά» των πολιτικών σχεδίων και του αντικυβερνητικού αγώνα της πολιτικής Αριστεράς.

Απαραίτητη η κήρυξη 24ωρης πανεργατικής απεργίας ενάντια σε προϋπολογισμό και νόμο Χατζηδάκη

Του Θοδωρή Πατσatzή

Ηταν 4 Οκτώβρη όταν το Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ αποφάσιζε 24ωρη απεργία μέσα στο Νοέμβριο για όλο το δημόσιο, με πρόθεση η απεργία αυτή να γίνει πανεργατική μαζί με τα συνδικάτα του ιδιωτικού τομέα και ειδικά τα Εργατικά Κέντρα. Αυτή η απόφαση αναδείκνυε την μεγάλη αναγκαιότητα να οργανωθεί και να κλιμακωθεί η πάλη για το σπάσιμο της εφαρμογής του νόμου Χατζηδάκη. Από εκεί και μετά όμως οι συνδικαλιστές της ΔΑΚΕ και της ΠΑΣΚΕ στην ΑΔΕΔΥ αλλά και οι συνδικαλιστές του ΣΥΡΙΖΑ στο Εργατικό Κέντρο Αθήνας (ΕΚΑ) έχουν αδρανήσει αφήνοντας μετέωρη την ανάγκη να υπάρξει απεργιακός σταθμός που θα αποτελεί απάντηση στην κυβερνητική πολιτική.

Η πρωτοβουλία που πήρε εκείνες τις μέρες το ΠΑΜΕ και η σύσκεψη στο Σπόρτινγκ με τη συμμετοχή πολλών Ομοσπονδιών, Εργατικών Κέντρων και πρωτοβάθμιων σωματείων, οδήγησε στην κινητοποίηση της Πέμπτης 4 Νοέμβρη. Μια κινητοποίηση που θα μπορούσε να έχει αποκτήσει χαρακτήρα προετοιμασίας μιας μεγάλης γενικής απεργίας. Μια κινητοποίηση που έδωσε ελπίδες ότι θα υπάρξει ενωτική προσπάθεια κλιμάκωσης του αγώνα από τις αγωνιστικές, ταξικές, ριζοσπαστικές αριστερές δυνάμεις στα συνδικάτα. Δυστυχώς η άρνηση του ΠΑΜΕ να προχωρήσει θαρρετά δίνοντας μετωπικό χαρακτήρα στη σύσκεψη που έγινε στο Σπόρτινγκ άφησε στη μέση

αυτή την προσπάθεια. Είναι ένα νήμα που αν υπάρξουν οι κινητοποιήσεις θα υπάρξει και η πίεση να ξαναπιαστεί. Και η αδράνεια των συνδικαλιστών της ΔΑΚΕ και της ΠΑΣΚΕ αλλά και των δυνάμεων του ΣΥΡΙΖΑ στο Εργατικό Κέντρο Αθήνας, έχουν αφήσει ανοιχτό το ζήτημα της πραγματοποίησης της απεργίας.

Σίγουρα δυσκολίες έχουν προκύψει και από την αναγκαιότητα να οργανωθούν έγκαιρα εκλογικές διαδικασίες στα σωματεία. Όμως οι εκλογικές διαδικασίες θα ήταν ακόμη πιο «ζωντανές» και πιθανά με μεγαλύτερη συμμετοχή αν γινότουσαν κέντρο για την οργάνωση και τη στήριξη μιας απεργίας.

Η ψήφιση του ταξικά βάρβαρου προϋπολογισμού, στα μέσα του Δεκέμβρη, πιθανά την Παρασκευή 17/12, δίνει τη δυνατότητα να αποφασιστεί, όχι όσο έγκαιρα χρειαζόταν βέβαια, μια μαζική απάντηση του εργατικού κινήματος στην πραγματικότητα που ξημερώνει από την 1 Γενάρη του 2022. Μια πραγματικότητα που απειλεί να οδηγήσει στην παρανομία τα συνδικάτα και τη συνδικαλιστική δράση. Μια πραγματικότητα ακραία βάρβαρη όπως περιγράφεται από τον προϋπολογισμό που στήνει πάρτι εκατομμυρίων για τους από πάνω και αφήνει αβοήθητους τους από κάτω να πεθαίνουν από τον Covid-19, να εξαθλιώνονται από την ακρίβεια, την ανεργία, τους χαμηλούς μισθούς, να τσακίζονται στα μεσαιωνικά κάτεργα των καπιταλιστών.

Μαχητικοί αγώνες

Απέναντι σε αυτή την πραγματικότητα έχει καταγραφεί το τελευταίο τρίμηνο και η πραγματικότητα των μαχητικών εργασιακών αγώνων. Η

νίκη των εργαζομένων στην E-FOOD. Εκεί που η κοινή δράση των σωματείων που στηρίζονται από τους αναρχικούς και το ΠΑΜΕ απέδειξε ότι η ενότητα και η αποφασιστικότητα να στηριχθεί μια εργατική κινητοποίηση μπορεί να φέρει νίκες. Ο αγώνας αυτός έχει δώσει φτερά και στους εργαζόμενους σε άλλες εταιρείες διανομών και ταχυμεταφορών, όπως η Wolt και η ELTA COURIER, να βγουν στο δρόμο, να αντιμετωπίσουν τους εργοδότες και την κυβέρνηση, να απεργήσουν. Η ταξική αλληλεγγύη που κερδίζουν καθημερινά αυτοί οι νέοι, στην πλειοψηφία τους εργαζόμενοι, αποδεικνύει ότι το υπέδαφος για την κήρυξη πανεργατικής απεργίας όχι απλά υπάρχει, αλλά όσο πιο έγκαιρα οργανωθεί και προπαγανδιστεί, τόσο πιο μαζικά θα αγκαλιαστεί από τον κόσμο.

Οι αποσπασματικοί αγώνες είτε είναι νικηφόροι, όπως αυτός των εργαζομένων στην Cosco, είτε συνεχείς με αποσπασματικές όμως κινητοποιήσεις όπως αυτός των εργαζομένων στα δημόσια νοσοκομεία που έχουν προχωρήσει σε σειρά κινητοποιήσεων από τις 26 Αυγούστου, σχεδόν ανά δεκαήμερο και απεργούν ξανά την Τετάρτη 1 Δεκέμβρη, οι αγώνες των εκπαιδευτικών, οι αγώνες των εργαζομένων σε επισιτισμό-τουρισμό, οι νικηφόροι και μη αγώνες των εργαζομένων στους δήμους, οι αγώνες των μεταναστών εργατών γης στη Μανωλάδα χρειάζεται να γίνουν συντονισμένα ώστε να μπορέσουν να έχουν συνέχεια και να είναι όχι μόνο νικηφόροι για κλαδικά αιτήματα αλλά και προετοιμαστικοί ώστε να οργανωθεί μια γενική απεργία όπου όλα τα χέρια θα χτυπήσουν μαζί, σε κοινή κατεύθυνση και με στόχο την βάρβαρη νε-

οφιλελεύθερη κυβερνητική πολιτική.

Αν η απεργία είχε προκηρυχθεί έγκαιρα θα έδινε την ευκαιρία, να υπάρξουν συναντήσεις για το συντονισμό των δράσεων, να γίνουν συνελεύσεις, να οργανωθούν προσπάθειες για δράσεις σε χώρους και γειτονιές που θα έφερναν στο προσκήνιο τα αιτήματα των εργαζομένων. Την ανάγκη να υπάρξει μαζική απειθαρχία και ανυπακοή στο νόμο Χατζηδάκη. Την ανάγκη να σωθεί ο λαός από την πανδημία, με προσλήψεις στα νοσοκομεία και αύξηση της χρηματοδότησης τους αντί να δίνονται δισεκατομμύρια ευρώ για οπλικά συστήματα. Την αύξηση στους μισθούς, τις συντάξεις και τα κοινωνικά επιδόματα αντί να δίνονται απλόχερα λεφτά στους καπιταλιστές. Την άρση των αναστολών εργασίας στα νοσοκομεία, τη μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων και τις μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού σε νοσοκομεία, σχολεία, δήμους και κοινωνικές υπηρεσίες. Την απαγόρευση των αυξήσεων στα είδη κοινωνικής ανάγκης, όπως τα τρόφιμα κ.ά. Την ανάγκη να ενισχυθούν οι επιθεωρήσεις εργασίας ώστε να μην δρουν ανεξέλεγκτα οι εργοδότες και να τηρούνται τα μέτρα ασφάλειας και προστασίας στους χώρους. Την κατάργηση της αξιολόγησης.

Για όλα τα παραπάνω η προκήρυξη γενικής απεργίας ακόμη και τώρα χρειάζεται να σημάνει συναγερμό στις δυνάμεις της Αριστεράς στα συνδικάτα. Έστω και αν είναι λίγες ημέρες θα πρέπει με ανακοινώσεις, σύντομες περιοδείες, αξιοποιώντας τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης να δώσουν το βάρος τους στη μαζικοποίησή της και την προσπάθεια να υπάρξει μια μεγάλη απεργιακή συγκέντρωση.

ΚΙΝΑΛ: Κάλπες, διεργασίες και μελλοντικές συνεργασίες

Του Σπύρου Αντωνίου

Κορυφώνεται η μάχη για την ηγεσία του ΚΙΝΑΛ, ελάχιστες μέρες πριν στηθούν οι κάλπες των δύο γύρων, στις 5 και 12 Δεκέμβρη. Το αποτέλεσμα αναμένεται να έχει αντίκτυπο και στις γενικότερες πολιτικές εξελίξεις και ειδικότερα στα σενάρια κυβερνητικών συνεργασιών μετά τις επόμενες βουλευτικές εκλογές.

Τα έξι στρατόπεδα βρίσκονται στους τελευταίους σταθμούς των περιοδίων τους, με την κατάληξη της μάχης να είναι αμφίρροπη, έπειτα από τα νέα δεδομένα που δημιούργησε η ξαφνική απώλεια της Φ. Γεννηματά.

Συσχετισμοί

Λίγο πριν από την τελική ευθεία, σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις, πιθανότητες για να νικήσουν έχουν οι Ν. Ανδρουλάκης, Α. Λοβέρδος και ο ΓΑΠ. Οι Π. Γερούλανος, Χ. Καστανίδης και Π. Χρηστίδης, ελπίζουν σε ένα καλό ποσοστό, ώστε να συμμετέχουν από καλύτερη θέση στα παζάρια του δεύτερου γύρου και στην εσωτερική αναδιάταξη συσχετισμών, την επομένη της κάλπης.

Ένα μεγάλο κομμάτι του μηχανισμού της Γεννηματά έχει ταχθεί υπέρ του Παπανδρέου, ενώ άλλα στελέχη και συνεργάτες της, υπέρ του Ανδρουλάκη. Οι προερχόμενοι από τη ΔΗΜΑΡ τάσσονται υπέρ Παπανδρέου και οι περισσότεροι που προέρχονται από τον χώρο του Ποταμιού, στηρίζουν την υποψηφιότητα του Λοβέρδου. Από τους «γεννηματικούς» κερδίζει και ο Γερούλανος, αλλά (σε

επίπεδο νεολαίας) και ο Χρηστίδης, μέχρι πρόσφατα εκπρόσωπος τύπου του κόμματος και μέλος του στενού επιτελείου της πρώην προέδρου. Η πιο «αντιδεξιά» υποψηφιότητα, αυτή του Καστανίδη, δύσκολα θα καταγράψει αξιοσημείωτο ποσοστό, εφόσον απευθύνεται στην ίδια δεξαμενή ψηφοφόρων με τον Παπανδρέου (συνδοιοπόροι στο ΚΗΔΙΣΟ).

Μετά τις αλληλοκατηγορίες υποψηφίων για εμπλοκή μελών ή και στελεχών της ΝΔ και του ΣΥΡΙΖΑ στην εκλογή αρχηγού στο ΚΙΝΑΛ, όποιος δεν είναι μέλος του κόμματος θα υπογράψει αίτηση με την οποία θα βεβαιώνει ότι δεν είναι μέλος άλλου πολιτικού φορέα, για να μπορεί να ψηφίσει. Η κεντρική ομιλία του Παπανδρέου στο Θησείο ήταν ενδεικτική των ανησυχιών για «γαλάζιο δάκτυλο» στις εσωκομματικές εκλογές. Ο πρώην αρχηγός του ΠΑΣΟΚ και πρωθυπουργός του πρώτου μνημονίου, μίλησε για απόπειρες έξωθεν παρεμβάσεων (με το βλέμμα προς τα δεξιά και αποδέκτη τον Α. Λοβέρδο) στην επερχόμενη διαδικασία: «Δεν θα αναστηθεί το ΠΑΣΟΚ με τις ψήφους της ΝΔ. Γιατί την επόμενη μέρα θα ξυπνήσουμε με ένα παράρτημά της, που θα έχει για περιτύλιγμα και μόνο μια ταμπέλα ΠΑΣΟΚ και έναν πράσινο ήλιο». Παράλληλα, προσπαθεί να αποτινάξει από πάνω του το «φιλοΣΥΡΙΖΑ» στίγμα. Παρόλο που επιμένει στη στρατηγική της «προοδευτικής διακυβέρνησης» και η Κουμουνδούρου καλοβλέπει την επικράτησή του, αποκαλεί το κόμμα Τσίπρα «συντηρητική αριστερά».

Με τις δημοσκοπήσεις και τα ρεπορτάζ των καθεστωτικών ΜΜΕ να

αβαντάρουν διαρκώς την υποψηφιότητα Λοβέρδου, είναι φανερό ότι η κυβέρνηση Μητσοτάκη πριμοδοτεί τον πρώην υπουργό, που έχει μείνει στην ιστορία για τη διαπόμπευση των οροθετικών γυναικών (και είναι κατηγορούμενος για το σκάνδαλο Novartis). Άλλωστε και ο ίδιος με τη στάση του, δεν κρύβει την επιθυμία ταύτισης με τη σκληρά νεοφιλελεύθερη και αυταρχική πολιτική γραμμή του Κούλη, όπως φάνηκε από τη στάση του στη βουλή, με τη θετική του ψήφο στον Ποινικό Κώδικα ή τις αντιμεταναστευτικές θέσεις που διατυπώνει.

Ο Νίκος Ανδρουλάκης κινείται «ανάμεσα» στους άλλους δύο βασικούς διεκδικητές, αποφεύγοντας τις απευθείας αιχμές, αλλά και τις καθαρές θέσεις, έχοντας όμως ισχυρά ερείσματα στον κομματικό μηχανισμό. Ο ευρωβουλευτής, ενώ βρίσκεται αρκετά χρόνια στην πρώτη γραμμή της πολιτικής σκηνής, ακόμα δεν έχει καταλάβει κανένας τι προσβέβει. Πέρα από τη διαρκή επανάληψη της θέσης για την ανάγκη «ανανέωσης» και «ενότητας» της παράταξης, οι όποιες προτάσεις του αποτελούν κάποιες γενικόλογες διατυπώσεις κενού περιεχομένου. Για το επίμαχο θέμα των συμμαχιών, επιμένει στη λογική της «αυτόνομης πορείας», υποστηρίζοντας ότι δεν εξετάζει κανένα ενδεχόμενο σύμπραξης είτε με τη ΝΔ είτε με τον ΣΥΡΙΖΑ.

Πολιτικό διακύβευμα

Βασική πρόθεση όλων των υποψηφίων είναι το κόμμα να καταφέρει να φτάσει στο διψήφιο ποσοστό και να αντιστραφεί η επικράτηση του ΣΥΡΙΖΑ, στον λεγόμενο προοδευτικό πόλο του αστικού πολιτικού συστή-

ματος. Κάτι το οποίο, με τα σημερινά δεδομένα, φαντάζει εξαιρετικά δύσκολο, παρά την ελαφρά άνοδο των ποσοστών του ΚΙΝΑΛ στις τελευταίες δημοσκοπήσεις.

Το πραγματικό πολιτικό διακύβευμα θα είναι η επόμενη μέρα και η ανάγκη «ευρύτερων συναινέσεων» μπροστά στις πολλαπλές δυσκολίες του ελληνικού καπιταλισμού. Άρα και στην ανάγκη ύπαρξης σταθερών κυβερνήσεων. Όσο και να ξορκίζουν το ενδεχόμενο αυτό οι υποψήφιοι αρχηγοί, η πόλωση μεταξύ ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ, συμπιέζει τα ποσοστά του ΚΙΝΑΛ και το υποβιβάζει σε ρόλο συμπληρώματος στις διάφορες εκδοχές μετεκλογικών κυβερνητικών συνασπισμών. Άλλωστε, στο εξαιρετικά ασταθές τοπίο του καιρού μας, οι διεργασίες ανασύνθεσης του «κεντρώου χώρου», ανάκαμψης και επιστροφής της μεταλλαγμένης σοσιαλδημοκρατίας στην Ευρώπη ή ορισμένων ρεταλιών της (βλ. ΓΑΠ) σε ρόλο «σωτήρα», αποτελούν σύμπτωμα της γενικότερης εικόνας κρίσης του αστικού πολιτικού σκηνικού.

Το μόνο βέβαιο είναι, ανεξάρτητα από την κατάληξη στην κούρσα για την προεδρία του ΚΙΝΑΛ, πώς τα εργατικά στρώματα, η νεολαία της ανεργίας και της επισφάλειας, δεν περιμένουν τίποτε από έναν πολιτικό χώρο που έχει πάρει διαζύγιο, δεκαετίες τώρα, από τα συμφέροντά τους. Για τα διάφορα πελατειακά δίκτυα του άλλου κρατικού ΠΑΣΟΚ που επιβιώνουν ακόμα, για τα συστημικά πολιτικά και επιχειρηματικά κέντρα που αγωνιούν για το μέλλον της κυρίαρχης τάξης, το αποτέλεσμα της κάλπης έχει σίγουρα μεγαλύτερη σημασία.

«Συμπόρευση» με το ΚΚΕ; Εκλογική διεύρυνση ή ενότητα στη δράση;

Του Αντώνη Νταβανέλου

Το ΚΚΕ παρουσίασε με επισημότητα τα αποτελέσματα μιας δουλειάς για τη διεύρυνσή του. Το 2022 θα είναι, αργότερα ή γρηγορότερα, μια εκλογική χρονιά. Και είναι απολύτως θεμιτό για το ΚΚΕ, όπως και για κάθε κόμμα, να διεκδικεί μια διεύρυνση της επιρροής του, ενόψει αυτής της σημαντικής πολιτικής αναμέτρησης.

Η συγκυρία είναι ευνοϊκή για την επιχείρηση «συμπόρευση» που οργάνωσε το ΚΚΕ. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει αποκαλύψει το βαθιά αντεργατικό-αντιλαϊκό πρόγραμμά της, η βαναυσότητα των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων έχει σημάνει συναγερμό σε χιλιάδες ανθρώπους, ο ΣΥΡΙΖΑ βαλτώνει σε στασιμότητα και φυσιογνωμική απροσδιοριστία, ο χώρος της ριζοσπαστικής Αριστεράς βρίσκεται σε κρίση μετά την πολιτική ήττα στον «κύκλο» αγώνων του 2010-15.

Διεύρυνση σε ατομική βάση

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, το ΚΚΕ παρουσίασε μια διεύρυνση που μετρίεται σε άτομα. Κάποια στελέχη που προέρχονται από την «εμπειρία» ΣΥΡΙΖΑ και κάποια από τη διαδρομή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Βεβαίως δεν πρέπει να υποτιμηθεί το γεγονός ότι η προσπάθεια του ΚΚΕ είναι εν εξελίξει, ότι οργανώνει συγκεντρώσεις που παρουσιάζει το κάλεσμα για «συμπόρευση» στον κόσμο των κοινωνικών αντιστάσεων. Όμως τα ήδη δημοσιευμένα αποτελέσματα της «συμπόρευσης» είναι αρκετά περιορισμένα για να ισχυριστεί κανείς ότι δείχνουν μια αποτελεσματική πολιτική συμμαχιών μέσα σε μια τόσο σύνθετη περίοδο, γεμάτη κινδύνους αλλά και ευκαιρίες για την Αριστερά.

Αυτό το αποτέλεσμα δεν είναι τυχαίο, προκύπτει ευθέως από τον πολιτικό σχεδιασμό του ΚΚΕ. Οι προσερχόμενοι στη «συμπόρευση» καλούνται σε αυστηρά ατομική βάση, ο ρόλος τους εξαντλείται

στην παρουσία σε μια κομματική εκδήλωση και στη δημοσιοποίηση της μεταγραφής τους, δεν γίνεται γνωστό κανένα πολιτικό σχέδιο που ανατίθεται σε αυτούς/ές, δεν προκύπτει κάποιας μορφής οργανωτικότητα που να αντιστοιχεί στη «συμπόρευση». Εν ολίγοις, πρόκειται για κάλεσμα σε συμμετοχή (ή υποστήριξη) στα προϋπάρχοντα πολιτικά και οργανωτικά πλαίσια του ΚΚΕ και όχι για μια πολιτική πρωτοβουλία που προσπαθεί να τα διευρύνει για να ανταποκριθεί στα καθήκοντα της περιόδου. Από αυτήν τη διαπίστωση προκύπτει φανερά ένα πρόβλημα πολιτικής αυτοπεποίθησης, παρόλο που το ΚΚΕ αυτοπροσδιορίζεται ως ισχυρό, οργανωτικά και πολιτικά, κόμμα.

Δικαίωση ή πολιτική ήττα;

Πιο σύνθετα προβλήματα προκύπτουν αν εξετάσει κανείς το περιεχόμενο των ομιλιών των ηγετικών στελεχών του ΚΚΕ στις εκδηλώσεις περί της «συμπόρευσης». Ο Δ. Κουτσούμπας, αλλά και η Αλ. Παπαρήγα, καλούν ένα κόσμο να προσέλθει στο ΚΚΕ με βάση τον ισχυρισμό ότι η πολιτική του ΚΚΕ δικαιώθηκε στη δοκιμασία του 2010-19! Επαναλαμβάνουν τη θέση ότι οι εργατικές και λαϊκές προσδοκίες για σημαντικές ανατροπές μπορούν να επιτευχθούν μόνο εάν και όταν γίνει επίκαιρη και εφικτή μια εργατική/σοσιαλιστική επανάσταση, ενώ επιμένουν ότι στο ενδιάμεσο διάστημα κάθε «άνοιγμα» προς μαζική πολιτική με βάση ένα μεταβατικό πρόγραμμα κρίσιμων εργατικών διεκδικήσεων, ταυτίζεται με ρεφορμιστική προδοσία. Με αυτό τον τρόπο πετούν στα αζήτητα κρίσιμες επεξεργασίες και θέσεις της κομμουνιστικής παράδοσης και της Τρίτης Διεθνούς της εποχής του Λένιν (30 και 40 συνέδριο), σχετικά με το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, το μεταβατικό πρόγραμμα και τη μεταβατική πολιτική των ΚΚ, σε περίοδο όπου δεν κρίνεται άμεσα εφικτή μια εργατική επανάσταση.

Δυστυχώς το ΚΚΕ δεν δικαιώθηκε στα 2010-19. Με την παθητική «ανάγνωση» της συγκυρίας του 2010-13,

ηττήθηκε πολιτικά από τον ΣΥΡΙΖΑ μέσα σε συνθήκες μεγάλων αγώνων και πολιτικής ενεργοποίησης των μαζών. Με την τότε «στενή» γραμμή του, που απέκλειε κάθε τακτική αντιμετώπιση για την πτώση της κυβέρνησης Σαμαρά-Βενιζέλου, έδινε άλλοθι στον Τσίπρα να παρουσιάζει ως τάχα αναγκαστικές τις απαράδεκτες επιλογές του για συμμαχίες με τους ΑΝΕΛ και τους Παυλόπουλους. Με τη γραμμή του για το Δημοψήφισμα του 2015, έδωσε ένα βασικό παράδειγμα για το πόσο καταστροφική μπορεί να είναι για ένα μαζικό κόμμα μια στάση αναχωρητισμού μπροστά σε ένα μεγάλο πολιτικό γεγονός. Πράγματι, το ΚΚΕ «δικαιώθηκε» ως προς την πρόβλεψη ότι η ηγεσία Τσίπρα θα προδώσει. Όμως για ένα μαζικό εργατικό κόμμα τα καθήκοντα δεν περιορίζονται στις προβλέψεις, αλλά επεκτείνονται στην αποφασιστική εμπλοκή στις εξελίξεις και στην πάλη για άλλο αποτέλεσμα. Γι' αυτό άλλωστε το ΚΚΕ βγήκε από αυτή τη μεγάλη περίοδο δοκιμασίας, με απώλειες και περιορισμένη επιρροή. Το χειρότερο είναι ότι αν δεν αλλάξουν κάποιες βασικές συλλογιστικές, αυτό το αρνητικό σενάριο μπορεί να αναπαραχθεί. Στις επόμενες εκλογές θα κυριαρχήσει το ερώτημα του πώς μπορεί να ανατραπεί ο κανιβαλισμός του Μητσοτάκη. Ο Τσίπρας, παρά την άθλια και συναινετική πολιτική του απέναντι στη ΝΔ, θα μπορεί να πιέσει επικαλούμενος το «μικρότερο κακό». Και θυμίζουμε την πιθανότατη εκλογική αναμέτρηση του δεύτερου γύρου. Απέναντι σε αυτές τις πιέσεις, δεν συνιστούν απάντηση οι μεταγραφές κάποιων «επώνυμων» ανθρώπων με παρελθόν στον ΣΥΡΙΖΑ ή στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Ακόμα και για λόγους εκλογικής ανθεκτικότητας το ΚΚΕ θα έπρεπε να καταφύγει στο δρόμο της μαζικής ενότητας στη δράση, στο δρόμο που αντιπαραθέτει στην εκλογική πίεση τη δυναμική των εργατικών/λαϊκών διεκδικήσεων.

Μέτωπα και δοκιμασίες

Αυτή είναι μια πάγια ανάγκη του κόσμου μας. Οι κυβερνητικές επιθέσεις έχουν αναδείξει τα μέ-

τωπα όπου είναι αναγκαίες μεγάλες διεκδικήσεις: αποφασιστική μεταφορά δημόσιων πόρων στην Υγεία και στην Εκπαίδευση, ανατροπή του νόμου Χατζηδάκη, ουσιαστικές αυξήσεις στους μισθούς και στις συντάξεις, αντιμετώπιση των ιδιωτικοποιήσεων κ.ο.κ. Αυτή ήδη συνιστούν ένα «πρόγραμμα» βασικών εργατικών διεκδικήσεων. Πρέπει να πλαισιωθούν από «ενδιάμεσους» πολιτικούς στόχους, όπως η ρήξη με το ΝΑΤΟ και τις βάσεις, η απόρριψη των εξοπλισμών, μια πολιτική αλληλεγγύης με τους πρόσφυγες και τους μετανάστες, μια πολιτική ανάσχεσης της σεξιστικής επίθεσης, μια πολιτική αποτελεσματικής απομόνωσης της ακροδεξιάς, μια πολιτική υπεράσπισης του περιβάλλοντος από εργατική/κοινωνική σκοπιά κ.ο.κ. Όλα αυτά η κομμουνιστική Αριστερά οφείλει, ασφαλώς, να τα συνδέει με την προοπτική της ρήξης με την ΕΕ και τη διεκδίκηση της συνολικότερης σοσιαλιστικής απελευθέρωσης, αλλά οφείλει κυρίως να τα βάλει εδώ και τώρα ως πεδία αποφασιστικών μαχών, διεκδικώντας προοπτικές συγκεκριμένων νικών του κόσμου μας, και γι' αυτό ως πεδία ευρείας ενότητας στη δράση.

Ένα δυναμικό του κινήματος που έχει την εμπειρία της περιόδου ΣΥΡΙΖΑ, οφείλει να κάνει συγκεκριμένες κινήσεις που θα υποστηρίζουν την ενότητα στη δράση με τον κόσμο του ΚΚΕ. Και αυτό πρέπει να εκδηλωθεί στους χειρισμούς στα σωματεία, στη νεολαία, στο πώς οργανώνονται οι διαδηλώσεις κ.ο.κ. Όμως και οι δυνάμεις του ΚΚΕ οφείλουν να κάνουν κινήσεις που θα είναι πολύ πιο ουσιαστικές από κάποιες μεταγραφές με το μυαλό στην κάλπη. Η δοκιμασία πχ της ανατροπής στην πράξη του νόμου Χατζηδάκη θα είναι ένα σημαντικό τεστ. Και από πολλές ανάλογες δοκιμασίες θα κριθεί τελικά το πολιτικό «χρώμα» της περιόδου που έρχεται, συμπεριλαμβανομένης εκλογικής αναμέτρησης.

Ο ελληνοτουρκικός γεωπολιτικός ανταγωνισμός σε κρίσιμότετη φάση

Η αλλαγή της στρατηγικής των ΗΠΑ, όπως αποτυπώθηκε με τη συμφωνία ΑΥΚΥΣ, ορίζει ως κέντρο της αντιπαράθεσης για την παγκόσμια ηγεμονία την Ασία και η αμερικανική υπερδύναμη συγκεντρώνει μεγάλο τμήμα των δυνάμεών της στις περιοχές του Ειρηνικού και του Ινδικού Ωκεανού.

Πολλοί έβγαλαν το συμπέρασμα ότι αυτό σημαίνει ότι οι Αμερικανοί αποχωρούν από άλλες «καυτές» περιοχές του πλανήτη. Δεν είναι έτσι, για μια παγκόσμια υπερδύναμη ποτέ δεν ισχύει το «όλα ή τίποτα».

Το καλύτερο παράδειγμα για τις πραγματικότητες της αμερικανικής αναδίπλωσης (που καλύτερα μπορεί να περιγραφεί ως αναδιάρθρωση) είναι οι χειρισμοί στην Ανατολική Μεσόγειο.

ΗΠΑ-ΕΕ

Από την εποχή της κυβέρνησης Τσίπρα, οι Αμερικανοί στράφηκαν προς το «δόγμα» που έβλεπε την Ελλάδα ως «στρατηγικής σημασίας σύμμαχο, αποφασιστικό στήριγμα των ΗΠΑ στο τόξο ανάσχεσης της Ρωσίας, από την Πολωνία ως το Ισραήλ». Οι ευθύνες του Ν. Κοτζιά και του Αλ. Τσίπρα για την αποδοχή αυτής της πολιτικής (που ο Ν. Φίλης ονόμασε κοροϊδευτικά ως «εποχή Τζέφρι Παγιάτ») ήταν βαρύτατες.

Η κυβέρνηση Μπάιντεν επιταχύνει ολοφάνερα αυτή την πολιτική. Στις ΗΠΑ είναι πολλές και ισχυρές οι φωνές που δημόσια προτείνουν την ολοκληρωτική απόσυρση των Αμερικανών από την Τουρκία (βλ. πχ. Ευθ. Τσιλιόπουλος, στο SLPRESS: «Αμερικανικό προπύργιο στην περιοχή η Ελλάδα – Έξοδος των ΗΠΑ από την Τουρκία»). Παρόλο που η υπερδύναμη δεν έχει λόγο να κάνει σπασμωδικές και βιαστικές κινήσεις, είναι πλέον ορατά τα μεγάλα παραδείγματα που δείχνουν ότι αυτή η κατεύθυνση είναι «υπό κατασκευή».

Η γιγάντια βάση στο Ιντσιρλίκ υπήρξε για πολλές δεκαετίες το πρωταρχικό στήριγμα των ΗΠΑ στη «φρουρήρηση» της Εγγύς και Μέσης Ανατολής. Είναι κοινό μυστικό ότι ο ρόλος του Ιντσιρλίκ έχει πλέον μεταφερθεί στη Σούδα, στη μεγαλύτερη πλέον βάση των Αμερικανών στη Μεσόγειο. Η στρατηγική αναβάθμιση της

Σούδας, που περιγράφεται με σαφήνεια στο πρόσφατο ελληνοαμερικανικό «αμυντικό» σύμφωνο, προβλέπει και κάνει εφικτή τη μεταφορά μονάδων και πολεμικών υποδομών από την Τουρκία, αλλά και από τη Δυτική Μεσόγειο (πχ Ισπανία) στην Κρήτη.

Από την εποχή της Λοζάνης, η πρόσβαση των δυτικών Μεγάλων Δυνάμεων στη Μαύρη Θάλασσα επαφίονταν στη συμμαχική σχέση με την Τουρκία, και τη «ρύθμιση» του ελέγχου στα Στενά. Η ταχύτατη ανάπτυξη της αμερικανικής βάσης στην Αλεξανδρούπολη και η διάνοιξη χερσαίου διαδρόμου μεταφοράς στρατιωτικών δυνάμεων μέσω Βουλγαρίας, παρακάμπτοντας το τουρκικό έδαφος, ακυρώνει αυτή την «ισορροπία». Φέτος το Νοέμβριο αποβιβάστηκε στην Αλεξανδρούπολη ένας πρωτοφανής όγκος αμερικανικών δυνάμεων «ταχείας ανάπτυξης» που μόνο ο ελληνικός Τύπος έκανε ότι δεν κατάλαβε τη σημασία του...

Στη Θεσσαλία και στη Μαγνησία εκσυγχρονίζονται και διευρύνονται οι εγκαταστάσεις που αφορούν τη νατοϊκή ηλεκτρονική επιτήρηση μιας τεράστιας «περιφέρειας», αλλά και τη δυνατότητα ταχείας συγκέντρωσης, εφοδιασμού και ανάπτυξης μεγάλων μονάδων επέμβασης.

Η συγκέντρωση στρατιωτικών δυνάμεων στον ελλαδικό χώρο δεν αφορά μόνο τις ΗΠΑ, αλλά και την Ευρώπη. Η ΕΕ παραμένει

ένα ισχυρό οικονομικό μπλοκ, που μόνο αδιάφορο δεν είναι προς αυτές τις εξελίξεις. Στο στρατιωτικό πεδίο την εκπροσώπηση αυτού του μπλοκ έχει κυριαρχικά αναλάβει η Γαλλία. Το πρόσφατο ελληνογαλλικό «αμυντικό» σύμφωνο, το πρόγραμμα για τα Ραφάλ και τις Μπελχάρα, η παρουσία του πυρηνικού αεροπλανοφόρου «Σαρλ Ντε Γκολ» στις πιο κρίσιμες στιγμές στο Αιγαίο, αλλά και η ανάπτυξη της γαλλικής ναυτικής βάσης στο έδαφος της Κύπρου, δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία σχετικά με τις επιλογές του γαλλικού (και γενικότερα του ευρωπαϊκού) ιμπεριαλισμού.

Αυτή η πρωτοφανής συγκέντρωση δυτικών στρατιωτικών δυνάμεων στον ελλαδικό χώρο, αναδεικνύει την επιλογή του ευρωατλαντισμού να μετατρέψει τη χώρα στο κεντρικό του στήριγμα για την άσκηση της ιμπεριαλιστικής εποπτείας σε μια ευρύτατη περιοχή που περιλαμβάνει την Ανατολική Ευρώπη, τη Μαύρη Θάλασσα, την Μέση Ανατολή, τις βόρειες ακτές της Αφρικής. Αυτή η επιλογή προφανώς συνδέεται με την εκτίμηση σχετικά με τις διαστάσεις του ρήγματος των σχέσεων με την Τουρκία του Ερντογάν, αλλά και τις προβλέψεις του για τις προοπτικές της τουρκικής κρίσης.

Οι καθεστωτικές δυνάμεις στην Ελλάδα, με μια εντυπωσιακή σύγκλιση των πολιτικών της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ και της κυβέρνησης

Μητσοτάκη, έχουν αποδεχθεί ενθουσιωδώς αυτή την ευρωατλαντική πολιτική, προσπαθώντας να την μετατρέψουν σε αποφασιστικό πλεονέκτημα στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό για το συσχετισμό δύναμης στην Ανατολική Μεσόγειο. Προωθούν έτσι μια ποιοτική κλιμάκωση στην πρόσδεση στην ευρωατλαντική ιμπεριαλιστική αλυσίδα, αδιαφορώντας για το κόστος (εξοπλισμοί) αλλά και για τους κινδύνους.

Η στρατηγική κρίση στην Τουρκία

Η ανάδειξη του καθεστώτος Ερντογάν επιτάχυνε μια στρατηγική στροφή του τουρκικού κράτους. Σε πείσμα της εθνικιστικής παραμύθας, που τροφοδοτεί μια προπαγανδιστική παραπειστική ανάλυση στην ελληνική δημόσια συζήτηση, η στροφή δεν ήταν σε επεκτατισμό προς τα δυτικά, αλλά σε αναζήτηση μεγαλύτερου ρόλου στα ανατολικά. Στις συνθήκες του τέλους του Ψυχρού Πολέμου, η Τουρκία προσπάθησε να γίνει περιφερειακή δύναμη ως η χώρα αναφοράς των τουρκογενών πληθυσμών της πρώην ΕΣΣΔ, ως αναπτυγμένη δύναμη του μουσουλμανικού κόσμου, αλλά και αποκλείοντας μια διαλυτική συνθήκη στα νοτιοανατολικά σύνορά της, κυρίως με την ίδρυση ανεξάρτητου κουρδικού κράτους.

(συνέχεια σελ. 8)

(συνέχεια από σελ. 7)

Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΑΥΤΗ συνεντρίβει από τις εξελίξεις: Η σταθεροποίηση της Ρωσίας επί Πούτιν έκλεισε κάθε «διάδρομο» προς τον Καύκασο. Η διεκδίκηση της εκπροσώπησης του ταπεινωμένου μουσουλμανικού κόσμου οδήγησε στη σύγκρουση με το Κράτος του Ισραήλ και διαδοχικά στο ρήγμα με τη Δύση. Στη διαλυτική κρίση του Ιράκ και της Συρίας, που ακολούθησαν τους αμερικανικούς πολέμους στην Ανατολή, κάθε άλλο παρά έχει αποκλειστεί η δημιουργία κουρδικού κράτους. Ένας νέος «άσπονδος φίλος», το Ιράν, έχει ενισχυθεί σαν ισχυρός παίκτης δίπλα της. Ο Ερντογάν έμεινε με τα προβλήματα της επιδείνωσης των σχέσεων με τη Δύση (που την έντασή τους αναδεικνύουν τα τρία διαδοχικά πραξικοπήματα που αντιμετώπισε), χωρίς να έχει κανένα από κέρδος από τη στροφή του στην Ανατολή.

Είναι κοινό μυστικό, ότι κατά την περίοδο της εκρηκτικής ελληνικής κρίσης, ο Ερντογάν απέφυγε να δημιουργήσει πρόσθετα προβλήματα στην Αθήνα. Άλλωστε το 2011 η τουρκική Βουλή ενέκρινε ένα νέο «πολεμικό δόγμα» που μετέφερε όλες τις μάχμες δυνάμεις στα ανατολικά και νότια σύνορα της χώρας, υποβαθμίζοντας καίρια της δύναμη της Στρατιάς του Αιγαίου.

Η νέα περίοδος όξυνσης των ελληνοτουρκικών σχέσεων άρχισε μετέπειτα, μέσω της «στρατηγικής των υδρογονανθράκων». Τα ζητήματα των ΑΟΖ και της συνακόλουθης ναυτικής αντιπαράθεσης στην Ανατολική Μεσόγειο, άνοιξαν με το σχέδιο East Med που παρουσίασε μονομερώς το δυτικό στρατόπεδο: η συμμαχία Ισραήλ-Αίγυπτος-Κύπρος-Ελλάδα, με την πλήρη υποστήριξη των Αμερικανών και της ΕΕ. Στο σχέδιο αυτό αντέδρασε η Τουρκία του Ερντογάν, δηλώνοντας ότι δεν θα δεχθεί περιθωριοποίηση στην Ανατολική Μεσόγειο και ναυτικό αποκλεισμό στο Αιγαίο. Μια απλή ματιά στους «χάρτες» που διακινούνται για τις σχετικές κατανομές, είναι κατατοπιστική για το ερώτημα ποιος αμύνεται και ποιος διεκδικεί επεκτάσεις στην περιοχή.

Η Τουρκία σήμερα βυθίζεται σε οικονομική κρίση (βλ. σελ.)24-25. Ο Ερντογάν αντιμετωπίζει, για πρώτη φορά, το ενδεχόμενο της πτώσης από την πολιτική εξουσία. Είναι όμως εξαιρετικά αμφίβολο το αν οι υποψήφιοι διάδοχοί του θα αποδειχθούν πιο «λογικοί». Οι μεγαλύτερες και στενότερες διασυνδέσεις τους με τη Δύση, δεν συνεπάγονται ευθύγραμμα μια πολιτική «διαλόγου» με το ελληνικό κράτος, παρ' όλες τις δικές του ομαλότερες και στενότερες σχέσεις με τις ΗΠΑ και την ΕΕ. Στην ιστορία των τριών φι-

λοδουτικών πραξικοπημάτων στην Τουρκία, η άποψη για «θερμό επεισόδιο» στο Αιγαίο για να προκληθεί η κήρυξη στρατιωτικού νόμου στην Τουρκία, ανήκε στους υποψήφιους πραξικοπηματίες.

Κίνδυνοι

Σήμερα, η στρατηγική του East Med είναι, σχεδόν επισήμως, νεκρή. Οι «αγορές» αποφάνθηκαν ότι δεν αξίζει ένα πανάκριβο και επισφαλές σχέδιο, που θα παρείχε φυσικό αέριο στην Ευρώπη λίγο πριν απαγορευτεί η χρήση του σε αυτήν. Η εξέλιξη αυτή, ελπίζουμε, θα εκτονώσει το παράλογο ενδιαφέρον για τις ΑΟΖ.

Όμως έχουν προλάβει να αναδειχθούν άλλα, εξίσου επικίνδυνα θέματα. Η επέκταση των ελληνικών χωρικών υδάτων στα 12 ν. μίλια, μετατρέπει το Αιγαίο σε κλειστή ελληνική λίμνη. Η Τουρκία έχει δηλώσει ότι αυτό θα αποτελούσε casus belli. Όμως, στο θέμα αυτό, όλοι γνωρίζουν ότι οι αποφάσεις «ελέγχονται» από άλλες μεγαλύτερες δυνάμεις, όπως η Ρωσία και οι ίδιες οι ΗΠΑ, που δεν έχουν λόγους να υποχωρήσουν από το καθεστώς ελεύθερης ναυσιπλοΐας που έχει εγκαταστήσει η Λοζάνη.

Αντίθετα έχει κλιμακωθεί η σημασία της στρατιωτικοποίησης των νησιών. Είναι γνωστό ότι αυτή άρχισε από τη δεκαετία του '70, όπως επίσης ότι η Τουρκία την ανέχθηκε σιωπηλά επί πολλά χρόνια. Η εξέλιξη των οπλικών συστημάτων έχει αλλάξει άρδην αυτή τη συζήτηση. Η ανάπτυξη πυραύλων και πυροβολικού ξηράς με τεράστιο βεληνεκές, μετατρέπει τα νησιά από αμυντικό πρόβλημα σε επιθετικό πλεονέκτημα για το ελληνικό κράτος. Πρόσφατα ο υφυπουργός Άμυνας της Τουρκίας δήλωσε ότι αν η Ελλάδα συνεχίσει να αναπτύσσει τέτοιους εξοπλισμούς στα νησιά, τότε η χώρα του θα υποχρεωθεί να εξασφαλίσει όπλα που θα απειλούν την Αθήνα. Είναι ένα παράδειγμα για τον παραλογισμό και την αγριότητα που απειλούν την περιοχή.

Αυτόν τον κατήφορο μπορεί να ανακόψει μόνο η ανεξάρτητη παρέμβαση του κινήματος και της Αριστεράς και στις δυο χώρες. Αυτή η διαδικασία δεν μπορεί παρά να αρχίσει μονομερώς. Παλεύοντας εδώ για άμεση ρήξη με τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, απορρίπτοντας τους εξοπλισμούς, αντιπαρθετόντας στον ανταγωνισμό των «κυριαρχικών δικαιωμάτων» την πολιτική συνεννόησης-φιλίας και συνεργασίας, μπορούμε να στείλουμε ένα καθαρό μήνυμα στον κόσμο από την άλλη πλευρά. Και να ενισχύουμε έτσι τον αγώνα των αδελφών μας εκεί, που παλεύουν σκληρά ενάντια στο καθεστώς Ερντογάν, αλλά και ενάντια στις προοπτικές των φιλοδυτικών ομολόγων του.

Πρώτη συνέλευση της Α

Της Μαρίας Μπόλαρη

Η Αριστερή Πρωτοβουλία Διαλόγου και Δράσης πραγματοποίησε την πρώτη συνέλευσή της (αφορούσε κυρίως την Αττική) στις 27 Νοέμβρη στο ΣΕΦ.

Ο αριθμός όσων παραβρέθηκαν και όσων παρακολούθησαν διαδικτυακά ήταν σημαντικός. Στη συζήτηση συμμετείχαν πολλοί και πολλές, μέλη οργανώσεων και ανένταχτοι-ες αγωνιστές-στριες. Η συμμετοχή ήταν καλή δεδομένων των συνθηκών, όχι μόνο της πανδημίας, αλλά και της ελλειμματικής προεργασίας που είχε γίνει. Στον καλό αριθμό συμμετοχής αντανάκλαται η αναζήτηση ενός ευρύτερου κόσμου για μια μετωπική πολιτική πρωτοβουλία στο χώρο της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Η αναγκαιότητα ενός κέντρου που συμβάλει στην κινηματική και πολιτική ανασύνταξη αναδεικνύεται από την ακραία επίθεση της ΝΔ σε όλα τα επίπεδα, τη μη-αντιπολίτευση του ΣΥΡΙΖΑ, τις ανεπάρκειες της Αριστεράς, την έλλειψη εναλλακτικού «πόλου». Αυτή είναι η ενοποιητική

βάση εκκίνησης όσων συμμετέχουν στην προσπάθεια συγκρότησης της Αριστερής Πρωτοβουλίας.

Στη συζήτηση μπήκαν σοβαροί προβληματισμοί και έγιναν αντιπαράθεσεις για το πώς αυτή η πρωτοβουλία μπορεί να προχωρήσει, πώς «η αναγκαία συνθήκη μπορεί να γίνει ικανή». Αφορούσαν στο πολιτικό κείμενο, αφορούσαν στις δράσεις, αφορούσαν στη λειτουργία. Κατά τη γνώμη μας, όσο αφορά στο κείμενο, για σημαντικά θέματα χρειάζεται επανατοποθέτηση και οπωσδήποτε το άνοιγμα ενός συγκροτημένου διαλόγου πάνω σε αυτά. Παράδειγμα, για τη θέση και την κατάσταση του ελληνικού καπιταλισμού, που παρά την ύφεση που υπέστη στα χρόνια των μνημονίων, δεν είναι υποτελής, δεν είναι μια μικρή περιφερειακή δύναμη. Το κείμενο χρειάζεται να ασχοληθεί πολύ περισσότερο με την κατάσταση της εργατικής τάξης, με τις μάχες της. Κεντρική θέση πρέπει να έχουν τα κοινωνικά κινήματα, το προσφυγικό, το αντιρατσιστικό, το αντιεξιστικό, το περιβάλλον, που προβάλλουν σοβαρές επεξεργασίες και διαμορφώνουν αιχμηρά αιτήματα. Όλα αυτά πρέπει να δένονται στην αντικαπιταλιστική προοπτική, στη σοσιαλιστική απελευθέρωση.

Μια αναγκαία πρωτοβουλία που χρειάζεται να

Στηριγμένο στην τοποθέτηση του Αντώνη Νταβανέλου

Η συμμετοχή στη συνέλευση της Αθήνας, αλλά και το γενικότερο ενδιαφέρον ενός κόσμου της ριζοσπαστικής Αριστεράς, επιβεβαιώνουν την αίσθηση που έχουμε όλοι μας ότι η Πρωτοβουλία ήταν αναγκαία.

Όμως ανάμεσα στο αναγκαίο και στο ικανό υπάρχει απόσταση. Πρέπει να συγκεντρωθούμε στην προσπάθεια να καλύψουμε αυτή την απόσταση, να καταστεί δηλαδή η Πρωτοβουλία ικανή να παίξει το ρόλο ανασυγκρότησης της ριζοσπαστικής αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, όπως υποσχέθηκε στα πρώτα βήματά της.

Η μέθοδος με την οποία πρέπει να κινηθούμε προς την κατεύθυνση αυτή, περιγράφεται στον τίτλο που επιλέξαμε: Πολιτικός διάλογος και ταυτόχρονα κοινή δράση. Αυτές οι

δύο αλληλένδετες διαδικασίες πρέπει να προωθηθούν, να υποστηριχθούν με το μάξιμουμ των διαθέσιμων δυνάμεων.

Ο διάλογος, η πολιτική συζήτηση μεταξύ ρευμάτων με διαφορετική ιδεολογικοπολιτική προέλευση και διαδρομή, δεν είναι «ομφαλοσκοπήση». Χρειαζόμαστε ένα πιο προωθημένο και συνάμα αιχμηρό πλαίσιο ανάλυσης που θα ερμηνεύει τις εξελίξεις γύρω μας, θα «χωρά» τα συνθήματα και τα αιτήματα των κινημάτων, θα τα συναρθρώνει σε πολιτική γραμμή. Σε αυτό το πεδίο οφείλουμε να εργαστούμε πιο σοβαρά.

Η συστηματική κοινή δράση στο κίνημα, είναι αναντικατάστατη προϋπόθεση για να προχωρήσουμε σε μετωπική/πολιτική πρωτοβουλία. Εκεί χτίζεται η πολιτική εμπιστοσύνη. Το ζήτημα της κοινής δέσμευσης σε μετωπική/πολιτική παρέμβαση δεν μπορεί να τεθεί στα σοβαρά, αν δεν έχει προηγηθεί κοινή δέσμευση στο εργατικό-συνδικαλιστικό κίνημα και στη νεολαία, αν δεν έχει

Αριστερή Πρωτοβουλία Διαλόγου και Δράσης

Τέλος για εμάς είναι μεγάλο πρόβλημα το σημείο των γεωπολιτικών, της αντιιμπεριαλιστικής πάλης, των τεράστιων δαπανών για πολεμικούς εξοπλισμούς. Η άποψη που διατυπώνεται, όχι μόνο πετά απέξω τη δική μας ανάλυση, κυρίως αδικεί και είναι πίσω από τις αναλύσεις και τη στάση της πλειοψηφίας των όσων συμμετέχουν στην

Πρωτοβουλία.

Για την πορεία της Αριστερής Πρωτοβουλίας πολλά θα κριθούν από το αν οι δυνάμεις μας κατορθώσουν να δράσουν και να παρέμβουν από κοινού. Να ενοποιηθούν με στόχο την ανυπακοή στο νόμο Χατζηδάκη, να σχηματίσουν θεματικές επιτροπές συζήτησης και παρέμβασης.

Θεωρούμε πολύ σημαντικό να επιβεβαιωθεί ο ανοιχτός χαρακτήρας της Αριστερής Πρωτοβουλίας.

Στο κείμενο: Όπου χρειάζεται η οργάνωση του διαλόγου επί πολλών ζητημάτων.

Στη διεύρυνση: Με στόχο την ένταξη διαφορετικών «ρευμάτων».

Κατά τη γνώμη μας, η πολιτική συγκρότηση πρέπει να περάσει από τη

δοκιμασία της οργάνωσης κοινής δράσης σε σωματεία και κινηματικές συλλογικότητες. Να περάσει από τη δημιουργία θεματικών ομάδων που οργανώνουν παρεμβάσεις και ταυτόχρονα θα συζητούν και θα βγάζουν συμπεράσματα «γραμμής» σε χώρους. Τέλος, αλλά όχι τελευταίο, η πάλη ενάντια στους εξοπλισμούς, η πάλη ενάντια στο ελληνογαλλικό σύμφωνο άμυνας και αυτό με τις ΗΠΑ. Δεν είναι μόνο τα δισ. ευρώ αφαίμαξης, είναι και το σύνολο της милитарιστικής προπαγάνδας.

Αυτά τα ζητήματα ήταν το περιεχόμενο των τοποθετήσεων των συντροφισσών και των συντρόφων της ΔΕΑ.

Με αυτά τα κριτήρια, χρειάζεται να δούμε και τους ρυθμούς συγκρότησης. Γρήγορα να βάλουμε μπροστά εκείνα που μας ενοποιούν στη δράση, που θα μας βοηθήσουν σε κοινά συμπεράσματα, αποφεύγοντας βιαστικά βήματα εκεί που θα χρειαστεί πολύ περισσότερη πολιτική συζήτηση.

Υποστηρίζουμε την προσπάθεια συγκρότησης της Αριστερής Πρωτοβουλίας, θεωρούμε όμως ότι οι παραπάνω είναι οι προϋποθέσεις να χτιστεί.

Πρωτοβουλία, γίνε και ικανή

προκύψει βάση κοινής δράσης στον αντιρατσισμό, στον αντιεξισμισμό, στο κίνημα υπεράσπισης του περιβάλλοντος από εργατική/κοινωνική σκοπιά κ.ο.κ.

Σε αυτές τις δύο αλληλένδετες κατηγορίες καθηκόντων δηλώνουμε πρόθυμοι να συμμετάσχουμε άμεσα και ολόψυχα.

Αυτή η αντιμετώπιση της Πρωτοβουλίας ως εργασίας εν εξελίξει, σημαίνει ότι όλα της τα βήματα, συμπεριλαμβανομένων αυτών που κατοχυρώνει η συνέλευση της Αθήνας, θα πρέπει να θεωρούνται «ανοιχτά». Ανοιχτά, γιατί επιδιώκουμε τη διεύρυνση, την ενεργό εμπλοκή και άλλων δυνάμεων. Ανοιχτά, επίσης, γιατί γνωρίζουμε ότι τα «πλάισια» συνεννόησής μας επιδέχονται διευκρινίσεις, αποσαφηνίσεις, εμβάθυνση.

Για παράδειγμα, δεν συμφωνούμε στο χαρακτηρισμό του ελληνικού καπιταλισμού ως περιφερειακού και υποτελούς. Δε συμφωνούμε σε μια κριτική στην κυρίαρχη τάξη και στο πολιτικό προσωπικό της, που εξα-

ντλείται στις κατηγορίες περί αποτυχίας. Το ζήτημα δεν είναι ότι οι καπιταλιστές δεν μπορούν να οδηγήσουν τη χώρα στην ανάπτυξη, αλλά ότι κάθε εκδοχή (καπιταλιστικής) ανάπτυξης θα είναι κυριολεκτικά αιματηρή για την εργατική τάξη και τις λαϊκές δυνάμεις. Η υπόσχεση για μια ανάπτυξη που θα δώσει ευκαιρίες για «αναδιανομή» (για την ικανοποίηση των βασικών εργατικών αιτημάτων) είναι απατηλή. Η «αναδιανομή» θα πρέπει να επιδιωχθεί εδώ και τώρα, μονομερώς και αδιαφορώντας για τις επιπτώσεις πάνω στα «αναπτυξιακά» σχέδια (είτε αυτά αφορούν πραγματικά σχέδια τμημάτων της κυρίαρχης τάξης, είτε ονειρώξεις άλλων δυνάμεων...).

Δεν συμφωνούμε, επίσης, με μια παρουσίαση του γεωπολιτικού ανταγωνισμού στην Ανατολική Μεσόγειο, που βλέπει όλες τις επιθετικές ενέργειες στην τουρκική πλευρά, που υποτιμά το ρόλο της βαθύτατης οικονομικής κρίσης στην Τουρκία, που εξωραϊζει τις διεκδικήσεις του

ελληνικού κράτους στην περιοχή ως αμυντικές και που, κυρίως, υποτιμά την πρωτοφανή εμπλοκή των δυτικών δυνάμεων, είτε με τη μορφή των πολεμικών συμφώνων με τις ΗΠΑ και τη Γαλλία, είτε με τη μορφή των «αξόνων» με το Ισραήλ και την Αίγυπτο.

Χρειαζόμαστε μια πιο σύγχρονη και αιχμηρή αντικαπιταλιστική στρατηγική. Που:

-Θα υιοθετεί άμεσα την άμυνα, και θα χτίζει τις προοπτικές αντεπίθεσης, του κόσμου της εργασίας.

-Θα εντάσσει αρμονικά στη θεματολογία της τα αιτήματα και τις δράσεις των κοινωνικών κινημάτων.

-Θα διαθέτει απαντήσεις στα θέματα πολέμου και ειρήνης στην περιοχή, θα απορρίπτει τους εξοπλισμούς και τον милитарισμό. Που θα διατηρεί ενεργή την αντιιμπεριαλιστική «ταυτότητα» της Αριστεράς, πέρα από εθνικές σκοπιμότητες. Η αποτυχία να αντιδράσουμε στην πρόσφατη προκλητική απόβαση τεραστίων αμερικανικών δυνάμεων

στην Αλεξανδρούπολη, είναι προειδοποιητική για το πού οδηγούν οι αυταπάτες ότι πιθανόν οι συμμαχίες με τους λύκους μπορεί και να είναι «εθνικώς» επιβεβλημένες.

Τέλος, θέλω να αναφερθώ στο ζήτημα του πολιτικού χρόνου που πάντα παραμένει σημαντικό. Είναι λάθος ένας διαχωρισμός μεταξύ μας σε «βιαστικούς» και σε «βραδυπορούντες». Αν μια σημαντική πολιτική/εκλογική πρόκληση μας βρει ενόσω είμαστε στη σημερινή κατάσταση, θα είναι λάθος κάθε «βιαστική» απόντηση. Αντίθετα, δεν θα πρέπει να «βραδυπορούμε» στην προσπάθεια να καλυφθούν οι προϋποθέσεις που, εάν και όταν καλυφθούν, θα κάνουν εφικτή μια ουσιαστική και επιτυχή μετωπική αντιμετώπιση δοκιμασιών όπως οι εκλογές.

Με όλες αυτές τις έννοιες, είναι θετική η απόφαση για παράταση της «ιδρυτικής» διαδικασίας της Πρωτοβουλίας, με τις περιφερειακές και κλαδικές/θεματικές συνελεύσεις που συναποφασίσουμε.

νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατοατζής

Εκλογές ΠΕΓΔΥ-ΠΟΓΕΔΥ, Δεκέμβριος 2021 ΑΚΙΓΔΥ-ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ στη μάχη για την επιβίωση του μαχητικού και συλλογικού συνδικαλισμού

Της Κατερίνας Γιαννούλια
(μέλος ΔΣ ΠΟΓΕΔΥ)

Με ενάμιση χρόνο καθυστέρηση και ύστερα από δυο συνεχόμενες και άσκοπες αναβολές (πέραν της καραντίνας), καταφέραμε να φτάσουμε σε εκλογές για την ανάδειξη ΔΣ της ΠΕΓΔΥ και αντιπροσώπων για το συνέδριο της ΠΟΓΕΔΥ, την 1η Δεκέμβρη στην περιφέρεια και στις 15/12 στην Αθήνα. Πρόκειται για κρίσιμες εκλογές, σε έναν χώρο, των γεωπόνων δημοσίων υπαλλήλων, που μαστίζεται από μια τρομακτική υποστελέχωση, ιδιαίτερα στην περιφέρεια της χώρας (ΔΑΟΚ, ΚΕΠΠΥΕΛ κλπ), αλλά και στους ελεγκτικούς μηχανισμούς (πχ ΕΦΕΤ), όπου οι συναδέλφισσες και συνάδελφοι ανταποκρίνονται ηρωικά, αλλά και με μια άνευ προηγουμένου πίεση, στα αντικείμενα που έχουν να ανταπεξέλθουν, για να εξυπηρετήσουν τους μικρούς και μεσαίους αγρότες, να εξασφαλίσουν την αγροτική παραγωγή, ποιοτικά και ασφαλή τρόφιμα για το λαό.

Παράλληλα, αντικείμενα που έχουν να αποφέρουν κέρδη, ιδιωτικοποιούνται, ενώ η γενική προσπάθεια της κυβέρνησης και του συστήματος είναι να αποδυναμώσει το Δημόσιο από τις υπηρεσίες των επιστημόνων και εξει-

δικευμένου προσωπικού, κρατώντας μόνο ένα επιτελικό κομμάτι διανομής αντικειμένων σε ιδιώτες, χωρίς ουσιαστικούς ελέγχους, χωρίς υπηρεσιακή ιεραρχία, αλλά με μόνη πραγματική διοίκηση την πολιτική ιεραρχία και τις πολιτικές αποφάσεις για τα πάντα. Έτσι, η αγροτική παραγωγή, η μεταποίηση, τα τρόφιμα και τα ποτά, το περιβάλλον, τα φυτοφάρμακα και τα λιπάσματα, τα βοσκοτόπια, οι επιδοτήσεις, τα ζώα, τα μελίσσια, όλα υπόκεινται αποκλειστικά στους νόμους της αγοράς και στις συναδέλφισσες και τους συναδέλφους μένει μόνο η αφόρητη πίεση για να βγει η δουλειά. Μια δουλειά που δεν έχει την ευχαρίστηση ότι μπορεί να συνεισφέρει έστω και λίγο, στο κοινωνικό καλό!

Επιπλέον, οι εκλογές αυτές γίνονται υπό τη δαμόκλειο σπάθη του αντεργατικού/αντισυνδικαλιστικού νόμου Χατζηδάκη, ο οποίος φιλοδοξεί να μετατρέψει τον συνδικαλισμό, από ανεξάρτητο, συλλογικό όργανο των εργαζομένων σε ελεγχόμενο, από την κυβέρνηση και την εργοδοσία μηχανισμό, καταργώντας ταυτόχρονα και στην ουσία, τη διεκδίκηση και την απεργία.

Η ανυπακοή στις διατάξεις του νόμου Χατζηδάκη και η πρακτική κατάργησή του δεν προωθείται από όλες τις συνδικαλιστικές παρατάξεις, όπως θα περίμενε κάποιος-α, αφού πρόκειται για κορυφαίο και υπαρξιακό θέμα των σω-

ματείων. Η παράταξη της δεξιάς, συνολικά και στον χώρο μας, αποδέχεται και επικροτεί την εγγραφή των σωματείων στα μητρώα του Υπ. Εργασίας, δηλαδή, λέει ΝΑΙ στην παρέμβαση κράτους κι εργοδοτών στα εσωτερικά των σωματείων και στην έγκριση της λειτουργίας τους από αυτούς! Επίσης, η παράταξη της δεξιάς λέει ΝΑΙ στις ηλεκτρονικές διαδικασίες, αδιαφορώντας για τη δημοκρατική ανταλλαγή επιχειρημάτων μεταξύ συναδέλφισσών και συναδέλφων, αγνοώντας την επίδραση της ταξικής αλληλεγγύης μεταξύ εργαζομένων και προωθώντας την «ατομική» επιλογή και στάση, αποδυναμώνοντας τη συμμετοχή, με τον καθένα και την καθεμιά να αποφασίζουν για την τύχη του κλάδου από το σπίτι τους ή το αυτοκίνητό τους, πατώντας απλά ένα πλήκτρο!

Η παράταξή μας, ΑΚΙΓΔΥ-ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ είναι ενεργή όλο το διάστημα στα προβλήματα του κλάδου και της διάλυσης του Δημοσίου, αλλά και με κοινωνικές, αντιρατσιστικές κι αντιεξιστικές ανησυχίες και προτάσεις για δράση. Στις φετινές εκλογές συμμετέχουμε με ανανεωμένο, ενωτικό και ριζοσπαστικό ψηφοδέλτιο, πλαισιωμένοι με νέους συναγωνιστές και νέες συναγωνίστριες, που ενισχύουν τις γραμμές μας, από διάφορες περιοχές της χώρας μας, από τον ΕΦΕΤ, από την Αποκεντρωμένη Διοίκηση, από το ΥΠΑΑΤ και από τις ΔΑΟΚ.

Κινητοποιήσεις στα ΕΛΤΑ COURIER

Οι εργαζόμενοι στα ΕΛΤΑ COURIER πραγματοποίησαν τη Δευτέρα 29 Νοέμβρη μαζική κινητοποίηση απαιτώντας μόνιμη και σταθερή εργασία με πλήρη δικαιώματα, ενώ στην «ενοικιαζόμενη εργασία». Η απεργιακή κινητοποίηση ξεκίνησε με συγκέντρωση νωρίς το πρωί στο Κέντρο Διαλογής Δεμάτων (ΚΔΔ) των ΕΛΤΑ Ρουφ στον Ταύρο και ακολούθησε μοτοπορεία στα γραφεία της κεντρικής διοίκησης των ΕΛΤΑ. Η μοτοπορεία κατέληξε έξω από το υπουργείο Εργασίας.

Εκεί οι εργαζόμενοι έμειναν αρκετή ώρα και με τις κόρνες και τα συνθήματα τους έκαναν γνωστό σε κυβέρνηση και εργοδοσία ότι ο αγώνας τους μια κατάληξη μπορεί να έχει. Αυτή που θα καταργεί την ενοικιαζόμενη εργασία με τη μετατροπή όλων των συμβάσε-

ων ορισμένου χρόνου και ενοικίασης σε Αορίστου στα ΕΛΤΑ COURIER. Με κατοχύρωση όλων των εργασιακών δικαιωμάτων τους: Αναγνώριση τριετιών, αυξήσεις στους μισθούς, παροχή των αδειών όπως προβλέπεται από το νόμο, παροχή μέσων ατομικής προστασίας, ένταξη στα Βαρέα και Ανθυγιεινά Ένσημα όλων των εργαζομένων του κλάδου. Την κινητοποίηση στήριξαν τα επιχειρησιακά σωματεία σε Speedex και DHL, το ΜΕΤΑ, το ΠΑΜΕ κ.ά.

Όπως τονίζουν σε ανακοινώσεις τα σωματεία που τους καλύπτουν, το παράδειγμα που τους οδηγεί είναι αυτό των εργαζομένων στην e-food και στην Cosco. Οι αγώνες που απέδειξαν στην εργατική τάξη ότι όσο πιο οργανωμένα, συλλογικά και ενωτικά αγωνιστεί τόσο πιο μεγάλες είναι οι πιθανότητες να νικήσει. Οι πιθανότητες

να λυγίσει ακόμη και τους πιο σκληρούς εργοδότες. Κρίσιμος κρίκος σε αυτή την αλυσίδα μπορούσε και μπορεί να είναι το σωματείο των μόνιμων εργαζομένων στα ΕΛΤΑ. Η συμμετοχή του με απεργίες και κινητοποιήσεις σε αυτό των αγώνων θα ήταν καθοριστική ώστε η πλάστιγγα της νίκης να γύρει υπέρ των απο κάτω.

Θα βοηθούσε να σταματήσουν οι εργοδότες, η διοίκηση των ΕΛΤΑ και η κυβέρνηση να βρίσκουν δικαιολογίες σαν αυτή που χρησιμοποίησαν την Πέμπτη 25/11 οι εργοδοσίες των δύο εταιριών (ΕΛΤΑ και ΕΛΤΑ COURIER), όταν αρνήθηκαν να συμμετάσχουν στη διαδικασία κλήρωσης για την ανάδειξη μεσολαβητή. Η κινητοποίηση της 29ης Νοέμβρη ήταν το ξεκίνημα μιας σειράς κινητοποιήσεων που θα ακολουθήσουν μέχρι τη δικαίωση των αιτημάτων των εργαζομένων.

Σε αδιέξοδο οι ξεναγοί

Στα πρόθυρα της πείνας και στην εξαθλίωση οδηγεί η κυβερνητική πολιτική τους ξεναγούς. Για όλο το 2020, οι ξεναγοί πληρώθηκαν μόνο με 1.868 ευρώ ο καθέννας και τους δόθηκαν 50 ένσημα, ενώ δεν δούλεψαν και δεν πήραν ούτε ένα ευρώ και βέβαια ούτε ένα ένσημο το πρώτο εξάμηνο του 2021.

Ακόμη και η ανάκαμψη που σημειώθηκε το καλοκαίρι με την εγκληματική πολιτική του αθρόου ανοίγματος του τουρισμού από την κυβέρνηση, πολιτική που οδήγησε σε μαζική άνοδο των κρουσμάτων Covid-19, προφανώς και σε βάρος των ξεναγών και των οικογενειών τους, δεν ήταν αρκετή για έναν κλάδο που οι εργαζόμενοί του δεν μπορούν να καλύψουν τις καθημερινές τους ανάγκες για τα στοιχειώδη. Τι να σου κάνουν 4 μήνες εργασίας όταν έχουν προηγηθεί τόσο μήνες ανεργίας; Ποια τρύπα να βουλώσουν οι πετσοκομένοι, από τους εργοδότες και τις κυβερνητικές πολιτικές των μνημονίων και της λιτότητας, μισθοί τους;

Οι ξεναγοί κινδυνεύουν να χάσουν και το επίδομα ανεργίας (όσοι τουλάχιστον δούλεψαν με ασφάλιση και δεν έκαναν «μαύρη» εργασία) καθώς τα 50 ένσημα που έδωσε με την πενιχρή επιδοματική της πολιτική η κυβέρνηση της ΝΔ για το 2020 δεν αρκούν για να τους το εξασφαλίσουν. Μάλιστα οι ξεναγοί εξαιρέθηκαν από την ειδική ρύθμιση που έγινε για άλλες κατηγορίες εργαζομένων στον τουρισμό. Είναι τέτοια μάλιστα η αδιαφορία της κυβέρνησης για τους ξεναγούς που η ηγεσία του Υπουργείου Τουρισμού όπως και αυτή του Υπουργείου Εργασίας αρνούνται εδώ και ένα χρόνο να δεχθούν σε συνάντηση την Ομοσπονδία τους.

Μετά τις εκλογές: Προοπτικές του Σωματείου Μισθωτών Τεχνικών

Του Θωμά Λεριά

Το τριήμερο 28,29 και 30 Νοεμβρίου, πραγματοποιήθηκαν οι εκλογές του Σωματείου Μισθωτών Τεχνικών (ΣΜΤ). Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, δεν έχει ολοκληρωθεί πανελλαδικά η εκλογική διαδικασία και τις επόμενες ημέρες θα υπάρξει σαφέστερη εικόνα για τα αποτελέσματα των φετινών εκλογών. Παρόλαυτα, οι πρώτες εικόνες, δείχνουν ότι στο Σωματείο έχουν αυξηθεί κατά πολύ οι ψηφισαντες σε σχέση με την προηγούμενη φορά. Το παραπάνω, ισχύει τόσο στο πανελλαδικό τμήμα της Αθήνας αλλά ακόμη και στα παραρτήματα, στα οποία αποτυπώθηκε μικρή άνοδος των ψηφισάντων.

Τα πρώτα αποτελέσματα από τα παραρτήματα του Σωματείου, δείχνουν επικράτηση του ενωτικού ψηφοδελτίου της ριζοσπαστικής αριστεράς τόσο στο Παράρτημα του Σωματείου στο Ηράκλειο αλλά και στα Χανιά. Στο πανελλαδικό τμήμα του Σωματείου, συμμετέχουν οι δυνάμεις της Αριστεράς Πρωτοβουλίας Τεχνικών (Α.Π.Τ.), η ΕΣΑΚ Μισθωτών Τεχνικών, η Αγωνιστική Ριζοσπαστική Παρέμβαση που στηρίζεται από τη Ριστάρτ και αριστερές δυνάμεις του ΣΜΤ, η Ταξική Πορεία, η Συνάρτηση και η Συσπείρωση Τεχνικών. Όπως γράφαμε στο προηγούμενο φύλλο, η Αγωνιστική Ριζοσπαστική Παρέμβαση αποτελεί μία νέα συλλογικότητα του Σωματείου με βασικό στόχο την ανασυγκρότηση και στην ενίσχυση του Σωματείου, τη δράση και τη λειτουργία του, που θέλει να δώσει μέσα και έξω από το Διοικητικό Συμβούλιο τον αγώνα για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων του κλάδου στους χώρους εργασίας. Με βάση αυτό το πρόγραμμα διεκδικεί την ψήφο των τεχνικών και πάνω σε αυτούς τους άξονες επιδιώκει να συνεργαστεί με δυνάμεις σε κινηματικό επίπεδο, σε συνελεύσεις, στο Διοικητικό Συμβούλιο.

Εργοδοτική επιθετικότητα

Από την επόμενη κιόλας ημέρα των εκλογών, ο κλάδος των τεχνικών έχει να αντιμετωπίσει πληθώρα ζητημάτων που βιώνουν ήδη στην ζωή τους οι εργαζόμενοι, αλλά θα κληθούν να αντιμετωπίσουν και με την εφαρμογή του νόμου Χατζηδάκη. Η κοινωνική και οικονομική

Σε αυτό το περιβάλλον και έχοντας μπροστά μας τη δριμεία επίθεση της κυβέρνησης, είναι κομβική η μάχη για την κατοχύρωση της Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας.

κατάσταση στην Ελλάδα, και ειδικότερα στον κλάδο των τεχνικών, είναι μία δύσκολη πραγματικότητα για χιλιάδες εργαζομένους του κλάδου. Η περίοδος της πανδημίας δεν ήταν μια φάση εργασιακού μορατόριουμ, αλλά αντίθετα, ο αντεργατικός νόμος Χατζηδάκη, η πλατιά εφαρμογή της τηλεργασίας, η μη εφαρμογή μέτρων υγιεινής και ασφάλειας, η απογείωση της ατομικής ευθύνης, έχουν αφήσει έντονο το αποτύπωμα τους, τώρα που κυβέρνηση και εργοδότες ετοιμάζονται για την μεγάλη επάνοδο.

Ένα αποτύπωμα που γίνεται ιδιαίτερα αντιληπτό από τις συνθήκες εργασίας και τις ψεύτικες αναστολές, ως τους καθηλωμένους μισθούς την ώρα που η ακρίβεια και τα ενοίκια καλπάζουν και τα οικονομικά μεγέθη των επιχειρήσεων αυξάνονται. Από την αξιοποίηση της πανδημίας από την κυβέρνηση για να περάσει νόμους που χτυπάνε κατοχυρωμένα δημοκρατικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα στους χώρους εργασίας. Από τον ασφαλιστικό νόμο του Χατζηδάκη που μετέτρεψε την επικουρική ασφάλιση σε χρηματιστηριακό προϊόν. Κατάσταση που οφείλεται και στη γενικότερη συναίνεση της συστημικής αντιπολίτευσης (ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ).

Στον αντίποδα αυτού, υπήρξε αναζωπύρωση των κοινωνικών αντιστάσεων, από τις μαζικές απερ-

γίες ενάντια στο νόμο Χατζηδάκη και τους αγωνιζόμενους εκπαιδευτικούς ως τις νίκες σε e-food και Cosco, τις μεγάλες διαδηλώσεις σε κάθε γειτονιά απέναντι στην αστυνομική βία την άνοιξη του 2021, το ελληνικό "me-too" και τον ερχομό του φεμινιστικού κινήματος στο προσκήνιο, τις μεγαλειώδεις πανεκπαιδευτικές κινητοποιήσεις αλλά και τις κινητοποιήσεις των υγειονομικών.

Μάχη για Συλλογική Σύμβαση

Σε αυτό το περιβάλλον και έχοντας μπροστά μας τη δριμεία επίθεση της κυβέρνησης, είναι κομβική η μάχη για την κατοχύρωση της Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας, που να κατοχυρώνει ξανά τον κατώτατο μισθό, τα ωράρια και τις συνθήκες εργασίας. Ακόμη, η ανασυγκρότηση του Σωματείου μέσα από την καθημερινή λειτουργία του, την αλληλεπίδραση με τα μέλη του, αποτελεί την προϋπόθεση για ένα Σωματείο πραγματικά γειωμένο που θα μπορεί να εξοπλίζει τους τεχνικούς και να δίνει μάχες από καλύτερη θέση. Ειδικά σε αυτή τη συγκυρία, της «ανόδου» της δουλειάς και της αύξησης κερδών, είναι απαραίτητη η διεκδίκηση για την αύξηση των μισθών που εδώ και χρόνια παραμένουν παγωμένοι και ιδιαίτερα χαμηλοί.

Το εργατικό ατύχημα στην Cosco αλλά και τα δεκάδες άλλα που συμβαίνουν καθημερινά στα εργοτάξια, αναδεικνύουν την ανάγκη για τη διεκδίκηση μέτρων υγιεινής και ασφάλειας, αφορά όλους τους χώρους εργασίας σε κάθε περίοδο, από τις κατασκευές που είναι έτσι κι αλλιώς πιο επικίνδυνες, ως τις μακροχρόνιες επιπτώσεις της γραφειακής δουλειάς με υπερωρίες και χωρίς τα απαραίτητα διαλείμματα.

Εκτός των άλλων ελαστικών μορφών εργασίας, στον κλάδο των τεχνικών επικρατεί το μπλοκάκι. Ο νικηφόρος αγώνας των ντελιβεράδων της e-food, ανέδειξε με τον πιο πραγματικό τρόπο σε όλη την κοινωνία, του τι σημαίνει η «συνεργασία» με τον εργοδότη. Η κατάργηση των ελαστικών σχέσεων εργασίας με πρώτο και κύριο το μπλοκάκι, οφείλει να είναι από τις βασικές διεκδικήσεις της επόμενης ημέρας και μάλιστα προϋπόθεση για την εφαρμογή Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας στον κλάδο των τεχνικών.

Το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών, μπορεί και πρέπει να γεννήσει νικηφόρους αγώνες, αμέσως μετά τις εκλογές. Η νέα γενιά τεχνικών που βιώνει καθημερινά τα ζητήματα του κλάδου, δείχνει ότι δυναμώνει το σωματείο και αρχίζει να καταλαμβάνει τη σημασία του συλλογικού αγώνα. Οι νίκες των εργαζομένων είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με το συντονισμό των Σωματείων, των Ομοσπονδιών και των Εργατικών Κέντρων. Μόνο έτσι θα μπορέσουμε συλλογικά, ακόμη και μέσα στο ίδιο το Σωματείο να ανταπεξέλθουμε στις ανάγκες της περιόδου.

Ερευνητές/τριες και Διδάσκοντες/σες σε πανεπιστήμια και ερευνητικά κέντρα

Από την εργασιακή επισφάλεια στην ίδρυση σωματείου

Των Δημήτρη Μπάρκα,
Εύας Παπατζανή,
Κατερίνας Σεργίδου

Ερευνήτριες και ερευνητές: Ένα επάγγελμα και ένας κλάδος άγνωστος και αόρατος, ίσως, στην πλειοψηφία του κόσμου, ιδιαίτερα γνωστός και αναγκαίος, όμως, στο χώρο των πανεπιστημίων και των ερευνητικών κέντρων στην Ελλάδα και διεθνώς, τις περισσότερες φορές υπό καθεστώς μόνιμης επισφάλειας για πολλά χρόνια.

Σε επίπεδο αντικειμένου, μπορεί να περιλαμβάνει, ενδεικτικά, όσους και όσες εργάζονται σε ιατρικά εργαστήρια προάγοντας έρευνα και νέα γνώση, στις θετικές επιστήμες δουλεύοντας πάνω στην εξέλιξη της τεχνολογίας και την καινοτομία, σε ζητήματα κοινωνικών και ανθρωπιστικών επιστημών καταδεικνύοντας – μεταξύ άλλων – κοινωνικές ανισότητες σε διάφορους τομείς της κοινωνικής ζωής.

Σε επίπεδο ακαδημαϊκής ιδιότητας, περιλαμβάνει καταρχάς ένα σημαντικό αριθμό Υποψηφίων Διδασκόντων/ισών που εκπονούν την διδακτορική τους διατριβή ή/και ταυτόχρονα εργάζονται σε κάποιο ερευνητικό πρόγραμμα σε κάποιο ίδρυμα. Περιλαμβάνει μεταδιδάκτορες/ισες (post-doc) που έχουν ολοκληρώσει τη διατριβή τους και είτε εργάζονται σε ερευνητικά προγράμματα ή αναζητούν την επόμενη ευκαιρία απασχόλησής τους (ή και συχνά αυτοαπασχόλησης) μέσω προκηρύξεων για χρηματοδότηση από το ΕΛΙΔΕΚ (Ελληνικό Ίδρυμα Έρευνας & Καινοτομίας), το ΙΚΥ (Ίδρυμα Κρατικών Υποτροφιών), ή προγράμματα ΕΣΠΑ, και οι οποίοι/ες συχνά μετατρέπονται σε περιπλανώμενους επισφαλώς εργαζόμενους από το ένα πανεπιστήμιο ή ερευνητικό κέντρο στο άλλο. Μπορεί να περιλαμβάνει, επιπλέον, ακόμα και μεταπτυχιακούς φοιτητές/τριες που εργάζονται στην έρευνα στα εργαστήρια πανεπιστημίων ή σε ερευνητικά κέντρα. Μαζί με τους ερευνητές/τριες και οι συμβασιούχοι Διδάσκοντες/σες: Κάτοχοι διδακτορικού (και συχνά ερευνητικής προμηθευσίας) χωρίς μόνιμη θέση απασχόλησης, που ανά έτος αιτούνται στα σχετικά προγράμματα διδασκαλίας που πρόσφατα υιοθετήθηκαν από το κράτος όπως το "Πρόγραμμα απόκτησης ακαδημαϊκής διδακτικής εμπειρίας σε νέους επιστήμονες" (χρηματοδότησης

ΕΣΠΑ) ή το "Πρόγραμμα Ακαδημαϊκών Υποτρόφων".

Σε εργασιακό επίπεδο περιλαμβάνει συναδέλφους/ισες που δουλεύουν με «μπλοκάκι» (ως ελεύθεροι επαγγελματίες) και με συμβάσεις παροχής έργου παρόλο που προσφέρουν πλήρη και εξαρτημένη εργασία, Υποψήφιους Διδάκτορες/ισες με υποτροφία (χρηματοδότηση που καταβάλλεται από συγκεκριμένους φορείς για την εκπόνηση διδακτορικής διατριβής και θεωρείται «υποτροφία» και όχι μισθός – με ότι αυτό σημαίνει για τα επακόλουθα, ανύπαρκτα συνήθως, εργασιακά δικαιώματα), Υποψήφιους Διδάκτορες/σες που προσφέρουν επικουρικό διδακτικό έργο (με ελάχιστες, ή κάποιες φορές ανύπαρκτες αμοιβές), άλλες και άλλους που δουλεύουν χωρίς κάποια σύμβαση, και άλλους/ες, ακόμα πιο αόρατους και αόρατες που εργάζονται ακόμα και χωρίς αμοιβή. Στις περισσότερες από αυτές τις περιπτώσεις, ακόμα και στην περίπτωση παροχής ερευνητικού έργου με σύμβαση, οι ερευνητές/τριες δεν απολαμβάνουν ασφαλιστικών εισφορών – αντίθετα υποχρεούνται να τις καταβάλουν ατομικά με βάση το καθεστώς του ελεύθερου επαγγελματία, ακόμα και όταν εργάζονται σε μόνο ένα ίδρυμα/εργοδότη. Το ίδιο εργασιακό καθεστώς ισχύει και για τους/ις Διδάσκοντες/ουσες, που παρέχουν διδακτικό έργο συνήθως με συμβάσεις έργου, για μικρά χρονικά διαστήματα συνήθως ενός εξαμήνου ή ενός έτους, παρόλο που στην πραγματικότητα καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες των ιδρυμάτων, λόγω των σημαντι-

κών κενών που έχουν προκύψει από τις μειωμένες προσλήψεις μόνιμου προσωπικού τα τελευταία χρόνια.

Σε επίπεδο γεωγραφίας των τόπων εργασίας, περιλαμβάνει συναδέλφισες/ους που εκπονούν την διδακτορική τους διατριβή δουλεύοντας από το χώρο του σπιτιού τους καθώς δεν τους προσφέρεται χώρος εργασίας στο πανεπιστήμιο που ανήκουν, άλλους και άλλες που μπορεί να εργάζονται σε πάνω από ένα ιδρύματα ταυτόχρονα, συχνά σε διαφορετικές πόλεις της χώρας, για να εξασφαλίζουν έναν ικανοποιητικό μισθό, και συμβασιούχους διδάσκοντες που κάθε βδομάδα χρειάζεται να μετακινούνται από τον τόπο κατοικίας τους προς στην πόλη και το ίδρυμα που διδάσκουν το συγκεκριμένο ακαδημαϊκό εξάμηνο ή έτος.

Εδώ και λίγα χρόνια όλες και όλοι οι παραπάνω ξεκινήσαμε να συζητάμε και να οργανωνόμαστε. Η αναγκαιότητα είχε φανεί ήδη, όταν τα προηγούμενα χρόνια πάρθηκαν κάποιες πρωτοβουλίες διαδικτυακά, φέρνοντας σε επαφή ανθρώπους απομακρυσμένους χωρικά, που ενώθηκαν κάτω από την πίεση συγκεκριμένων προβλημάτων που χαρακτήριζαν τις προκηρύξεις υποτροφιών διαφόρων φορέων.

Πλέον, με τις συζητήσεις και τις πρωτοβουλίες να έχουν προχωρήσει, έχει δημιουργηθεί το Πανελλαδικό Σωματείο Εργαζομένων στην Έρευνα και την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση. Η αναγκαιότητά του είναι τεράστια και ο ρόλος του κρίσιμος: Να καλύψει όσες και όσους εργάζονται αόρατα στην έρευνα και τη διδασκαλία, σε συνθήκες επισφάλειας, χωρίς δικαιώματα, χωρίς συνδικαλιστική κάλυψη, περαστικές/οι και

ανακυκλώσιμες/οι από τα ιδρύματα. Να συζητά σε βάθος, να βρίσκει λύσεις και να διεκδικεί μαχητικά ζητήματα του κλάδου. Να διεκδικήσει τη γενναία αύξηση της δημόσιας χρηματοδότησης για την έρευνα σε πανεπιστήμια και δημόσια ερευνητικά κέντρα, αλλά και την αύξηση των μόνιμων θέσεων εργασίας με τη θεσμοθέτηση ενδιάμεσων βαθμίδων διδακτικού και ερευνητικού προσωπικού εντός των ιδρυμάτων. Να παλέψει για πανελλαδική σύμβαση εργασίας ερευνητή/τριας, ορίζοντας έναν ελάχιστο αξιοπρεπή μισθό για τους εργαζόμενους/ες στην έρευνα καθώς και τα εργασιακά δικαιώματα ωραρίου και ασφάλισης. Και να είναι ένα σωματείο ανοιχτό, μαζικό και κυρίως ενωτικό και ως προς τον κόσμο του κλάδου αλλά και προς τα έξω, σε συντονισμό με άλλα κομμάτια που εργάζονται στην έρευνα και την διδασκαλία, πρωτοβουλίες και συλλόγους στο εσωτερικό της χώρας αλλά και διεθνώς, που αντιμετωπίζουν αντίστοιχα ζητήματα. Ενάντια στον κατακερματισμό και την επισφάλεια, την μετανάστευση και την εργασιακή εξόπλωση, να προτάξει συλλογικές λύσεις για την αναγνώριση της έρευνας ως εργασία και την διεκδίκησή της ως εργασία με δικαιώματα.

Στις πρώτες εκλογές του νέου σωματείου (11-12 Δεκεμβρίου), δυνάμεις της ριζοσπαστικής και ενωτικής Αριστεράς και ανένταχτες-οι θα συμμετέχουμε με το σχήμα «ANTI/ΘΕΣΗ - Για το δικαίωμα στην έρευνα και την εργασία με δικαιώματα». Η μαζική συμμετοχή και τα καλά αποτελέσματα θα δώσουν τη δύναμη και το κύρος που χρειαζόμαστε για να ξεκινήσουμε το νέο έτος δράσεις και καμπάνιες.

Ο αγώνας ενάντια στην αξιολόγηση συνεχίζεται

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Της Πόλυς Σύριγγα,
μέλους Δ.Σ. Συλλόγου
Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης
«ο Θουκυδίδης»

Ο αγώνας που δίνει η εκπαιδευτική κοινότητα στο σύνολό της το τελευταίο διάστημα έχει κλείσει έναν πρώτο κύκλο....

Σε αυτήν την περίοδο υπήρξαν πολλά στάδια: Από την μεγαλειώδη απεργία της 1ης Οκτώβρη, όπου η διάθεση του κόσμου της εκπαίδευσης ξεπέρασε γραφειοκρατικές και συνδικαλιστικές αγκυλώσεις και τον φόβο και βγήκε δυναμικά να διεκδικήσει την υπεράσπιση των μορφωτικών δικαιωμάτων των παιδιών μας μέσα στο δημόσιο και δωρεάν σχολείο, μέχρι και την υποχώρηση από τις δύο Ομοσπονδίες μας με διαφορετικούς τρόπους, υπηρετώντας μια λογική του «ρεαλισμού» και της αποκλιμάκωσης και συνθηκολόγησης, την ώρα που η μια μετά την άλλη Γενικές Συνελεύσεις Συλλόγων αποτύπωναν τη βούληση των συναδέλφων/ισών για συνέχιση του αγώνα μέχρι το τέλος με επαναπροκήρυξη της απεργίας-αποχής! Και από τα δικαστικά πραξικοπήματα και τις στημένες δίκες εξπρές κατά των αποφάσεων των εκπαιδευτικών Ομοσπονδιών για απεργία-αποχή, τα χημικά ενάντια σε εκπαιδευτικούς στις διαδηλώσεις και τα συλλαλητήρια μέχρι και τη βροχή από εγκυκλίους και τις ανυπόστατες απειλές Κεραμέως για να «συμμορφωθούμε», η κυβέρνηση μας δείχνει την πραγματική διάσταση της αξιολόγησης που σκοπό έχει να αλλάξει το DNA του δημόσιου χαρακτήρα του σχολείου και γι' αυτό χρειάζεται μια εκπαιδευτική κοινότητα χειραγωγούμενη ώστε να υπηρετήσει αυτά τα σχέδια. Αλλά η εκπαιδευτική κοινότητα δεν έχει πει την τελευταία της λέξη.

... Στις 11 του Οκτώβρη οι φωνές αυτού του κινήματος ήταν τόσο ηχηρές που τρόμαξαν το Υπουργείο! Γι' αυτό και συνεχίζει την επίθεση με τις αλληπαλλήλες δικαστικές προσφυγές, τις παράνομες προφορικές εντολές από στελέχη εκπαίδευσης με τις οποίες πιέζουν εκπαιδευτικούς και Διευθυντές/ντριες, Προισταμένους/νες να μην δεχτούν και να μην αναρτήσουν τα ενιαία κείμενα της Δ.Ο.Ε., τις παράνομες πράξεις των Διευθυντών/Προισταμένων οι οποίοι/ες αρνούνται να αναρτήσουν τον συλλογικό προγραμματισμό που

Είναι καθήκον της Ριζοσπαστικής Αριστεράς να αναλάβει πρωτοβουλίες με κοινή δράση με γονείς, μαθητές/μαθήτριες και εκπαιδευτικούς ώστε να πειστούν οι Ομοσπονδίες για επαναπροκήρυξη της απεργίας-αποχής.

έχει αποφασίσει ο κλάδος για την ακύρωση της αξιολόγησης και τις συνεχιζόμενες εγκυκλίους!

Με μια «βροχή» από εγκυκλίους, με την τελευταία να φτάνει στα σχολεία μόλις χθες, η πολιτική ηγεσία του ΥΠΕΠΘ συνεχίζει τις απειλές και την τρομοκρατία στους εκπαιδευτικούς, αναγνωρίζοντας ότι η διαδικασία της «αξιολόγησης» βρίσκει σοβαρές αντιστάσεις από την εκπαιδευτική κοινότητα. Η τελευταία μάλιστα «οδηγία»-απειλή, που στάλθηκε στις σχολικές μονάδες στις 24/11, δίνει νέα παράταση για να ανέβουν οι εκθέσεις αποτίμησης για την περσινή χρονιά, ως τις 3/12. Η «οδηγία»-απειλή στάλθηκε σε σχολεία που έχουν ήδη ανεβάσει στην πλατφόρμα τα ενιαία κείμενα της ΔΟΕ, και τα εγκαλεί να συμμορφωθούν «προς τας υποδείξεις» γιατί αλλιώς.... Θα υπάρξουν οι προβλεπόμενες κυρώσεις!

Σε αυτόν τον πρώτο γύρο ο ρόλος της συνδικαλιστικής ηγεσίας και των δύο Ομοσπονδιών ήταν αποκαλυπτικός. Ό,τι δεν κατάφερε η καταστολή, οι απειλές πειθαρχικών διώξεων, οι αποφάσεις που έκριναν παράνομη την απεργία, το κατάφερε η πουλημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Η ανατροπή των αποφάσεων συνέχισης απεργίας αποχής στην κρίσιμη συνεδρίαση της ΓΣ των προέδρων ΕΛΜΕ από προέδρους της ΔΑΚΕ και του ΣΥΡΙΖΑ δεν ήταν έκπληξη, ήταν όμως επιβεβαίωση της άποψης για τη συμπίεση και υποταγή της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας στην κυβερ-

νητική πολιτική. Στην ΔΟΕ η πρόταση για τα ενιαία κείμενα, την μέρα της μεγάλης απεργίας αποτέλεσε οπισθοχώρηση, την μοναδική στιγμή μάλιστα που το υπουργείο φαινόταν πραγματικά στριμωγμένο. Μετά την απόφαση του Εφετείου όπου κρίνει την απεργία-αποχή ως παράνομη αλλά όχι ως καταχρηστική και άρα επαναπροκηρύξιμη, η ΔΟΕ αρνήθηκε την επαναπροκήρυξη της απεργίας-αποχής με ψήφους της ΔΑΚΕ και του Αυτόνομου Δικτύου (ΣΥΡΙΖΑ) ενώ η ΔΗΣΥ έχει πλέον ταχτεί ανοιχτά υπέρ της αξιολόγησης. Τα ενιαία κείμενα, από την μία δείχνουν μια συντεταγμένη υποχώρηση και συνθηκολόγηση ενός αγώνα που μπορούσε να είναι νικηφόρος και από την άλλη δείχνουν την δυνατότητα αξιοποίησης από την Κεραμέως κάθε υποχώρησης του εκπαιδευτικού κινήματος για να μας σύρει στην πλήρη συνθηκολόγηση και υποταγή.

Η συνέχεια

Ο αγώνας στην εκπαίδευση από την πρώτη μέρα συνδέθηκε με την αντίσταση στο νόμο Χατζηδάκη στο σύνολό του... Η πραγματική αντίσταση στο νόμο Χατζηδάκη ήρθε με τη συνέχεια της απεργίας παρά την απόφαση των δικαστηρίων και πρέπει να συνεχιστεί με τις εκλογές των πρωτοβάθμιων σωματείων των εκπαιδευτικών αγνοώντας τους περιορισμούς που θέτει ο νόμος Χατζηδάκη.

Οι ομοσπονδίες ΔΟΕ και ΟΛΜΕ δεν κράτησαν κανένα πρόσχημα και κα-

ταγράφηκαν ως σύμμαχοι δυνάμεις της Κεραμέως, σε μια περίοδο που η ίδια η ύπαρξη των συνδικάτων αποτελεί στοίχημα για την εργατική τάξη. Μετά το ξεπούλημα της διάθεσης της βάσης του κλάδου για αντίσταση (που παραμένει στην πλειοψηφία των εκπαιδευτικών), εμφανίστηκαν από τα κάτω προσπάθειες συντονισμού πρωτοβάθμιων σωματείων και επιτροπές αγώνα, που βάζουν την πίεση για επαναπροκήρυξη της απεργίας αποχής από τα ίδια τα πρωτοβάθμια και καλούν σε ανυπακοή...

Την ίδια ώρα, η κυβέρνηση της Ν.Δ. είναι αρκετά στριμωγμένη εν τω μέσω ενός 4ου κύματος πανδημίας όπου δεν έχει λάβει κανένα απολύτως μέτρο για την Παιδεία, και αν' αυτού κάνει τεράστιες περικοπές, με συγχωνεύσεις και καταργήσεις τμημάτων εν μέσω πανδημίας, με την Υγεία και τα Νοσοκομεία να βρίσκονται στα πρόθυρα κατάρρευσης, με τον προϋπολογισμό πετσοκομμένο για τις δημόσιες δαπάνες, την ίδια ώρα που το εξοπλιστικό πρόγραμμα της κυβέρνησης Μητσοτάκη συνιστά κοινωνική πρόκληση.

Ο κόσμος της εργασίας γνωρίζει πολύ καλά ότι αυτές οι προκλήσεις δεν πρέπει να μείνουν αναπάντητες. Η υπεράσπιση του δικαιώματος των παιδιών στην μάθηση περνάει από τα χέρια κάθε εκπαιδευτικού και δημοκρατικού πολίτη. Είναι καθήκον της Ριζοσπαστικής Αριστεράς να αναλάβει πρωτοβουλίες με κοινή δράση με γονείς, μαθητές/μαθήτριες και εκπαιδευτικούς ώστε να πειστούν οι Ομοσπονδίες για επαναπροκήρυξη της απεργίας-αποχής. Στο μεταξύ συνεχίζουμε τον δρόμο του αγώνα και της απεργιακής σύγκρουσης απέναντι στον νόμο Χατζηδάκη συντονίζοντας τον αγώνα μας και με όλους τους άλλους εργαζόμενους ενάντια στην λεηλασία των εργασιακών και μορφωτικών δικαιωμάτων μας.

«Σχέδιο δράσης για το Πανεπιστήμιο 2030»

Νεοφιλελεύθερες ονειρώξεις για το πανεπιστήμιο της αγοράς

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Τη Δευτέρα 22 Νοεμβρίου παρουσιάστηκε ένα ακόμα σχέδιο για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, με τον τίτλο «Σχέδιο δράσης για το Πανεπιστήμιο 2030». Αυτό που μάθαμε επίσης είναι ότι η εκπόνηση του σχεδίου έγινε από επιστημονική επιτροπή αποτελούμενη από διάφορους πανεπιστημιακούς, λιγότερο ή περισσότερο γνωστούς για τις νεοφιλελεύθερες απόψεις τους. Μάθαμε ακόμα ότι αυτή η επιτροπή «εργαζόταν» υπό την αιγίδα -άρα μάλλον και τη χρηματοδότηση- του Ιδρύματος Μποδοσάκη, ενός ιδρύματος στη μνήμη ενός από τους πιο γνωστούς Έλληνες καπιταλιστές, που «πουλάει» πολιτισμό και κοινωνική ευθύνη πάνω στην κρατική απροθυμία.

Το γεγονός από μόνο του έχει μία ιδιαίτερη πολιτική σημασία αλλά και έναν συμβολισμό. Ένας ιδιωτικός οργανισμός αναλαμβάνει εν κρυπτώ τη σύνταξη ενός σχεδίου για την τριτοβάθμια εκπαίδευση με τις ευλογίες της κυβέρνησης και της Προέδρου της Δημοκρατίας. Αυτή η κίνηση δηλώνει με σαφήνεια τις νεοφιλελεύθερες προθέσεις της κυβέρνησης εν γένει για την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Η ευθύνη για την εκπόνηση στρατηγικής εκπαιδευτικής πολιτικής μπορεί να αφορά είτε το Υπουργείο είτε φορείς της αγοράς (ακόμα και με πολιτιστικό ή και φιλανθρωπικό περιτύλιγμα) αλλά σίγουρα όχι την ακαδημαϊκή κοινότητα, όχι τους/ις φοιτητές/τριες, το διδακτικό και διοικητικό προσωπικό, τους/ις εργαζόμενους/ες. Σύμφωνα με πηγές που διακινούν τα φιλοκυβερνητικά μέσα, το σχέδιο αυτό είναι η ραχοκοκκαλιά του νέου νόμου πλαίσιο που ετοιμάζει η κυβέρνηση και το Υπουργείο Παιδείας.

Πανεπιστήμιο της αγοράς

Τόσο στο σχέδιο που παρουσιάστηκε όσο και στα ρεπορτάζ που το παρουσίασαν, η συνάφεια του λόγου, των στόχων και των επιδιώξεών του με τη νεοφιλελεύθερη έκθεση Πισσαρίδη είναι εμφανείς. Οι ιδέες και οι προτάσεις του σχεδίου συντάσσονται πλήρως με την ακραία τάση του νεοφιλελευθερισμού, χωρίς

προσχήματα, όπου τα πάντα είναι ζήτημα μιας εξίσωσης κερδών και ζημιών.

Οι άξονες του σχεδίου που παρουσιάστηκε αφορούν τη διοίκηση των πανεπιστημίων, τη δομή και την οργάνωσή τους, τα προγράμματα σπουδών και τον ακαδημαϊκό χάρτη συνολικά και την αξιολόγηση. Ξεκινώντας από το ζήτημα της διοίκησης, επαναφέρεται η «παλιά» συνταγή των Συμβουλίων Ιδρύματος με εξωπανεπιστημιακούς, μία πρόταση που είχε φέρει και πριν δέκα χρόνια η Διαμαντοπούλου ως Υπουργός Παιδείας και η οποία ουδέποτε εφαρμόστηκε, υπό το βάρος των μαζικών τότε φοιτητικών κινητοποιήσεων (και μάλιστα εν μέσω εξεταστικής) αλλά και από γενικότερες αντιδράσεις από το διδακτικό προσωπικό. Έχει ενδιαφέρον η επιχειρηματολογία με την οποία επαναφέρεται η εν λόγω πρόταση: χρειάζεται «ανεξαρτησία» της διοίκησης από τα μέλη ΔΕΠ, άρα η διοίκη-

σης θα είναι ποσοτικά και ποιοτικά ανάλογα με τους στόχους που θέτει το κάθε ίδρυμα, ενώ η βάση της εκπαιδευτικής πολιτικής θα είναι και η ανεξάρτητη αξιολόγηση, πιθανότατα από κάποιους «άριστους» τεχνοκράτες. Συνεπώς η ήδη πενιχρή χρηματοδότηση των Πανεπιστημίων θα εξαρτάται από το πόσο θα μπορούν να ανταποκρίνονται στους στόχους που θέτουν και αξιολογούν επί της ουσίας άνθρωποι που δε θα έχουν καμία σχέση με το πανεπιστήμιο και τη δημόσια παιδεία, αλλά θα λειτουργούν ως στελέχη επιχειρήσεων με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια.

Χωρίς εργασιακά και επαγγελματικά δικαιώματα

Η μεγάλη τομή που επιχειρεί το σχέδιο είναι η κατάτμηση και διάλυση των γνωστικών αντικείμενων και κατ'επέκταση η κατάργηση των επαγγελματικών και εργασιακών δικαιωμάτων

ανά περιόδους και ως εκ τούτου πτυχία με κατοχυρωμένα επαγγελματικά δικαιώματα είναι άχρηστα.

Αυτή η πρόταση χρόνια τώρα γυροφέρνει αλλά μέχρι στιγμής ποτέ δεν είχε διατυπωθεί τόσο καθαρά με τρόπο «στρατηγικό». Και τώρα έρχεται να πέσει ως ώριμο φρούτο, αφού πρώτα η κυβέρνηση φρόντισε να αχρηστεύσει και να απονεκρώσει τμήματα ολόκληρα, αφήνοντας εκτός πανεπιστημίων σαράντα χιλιάδες παιδιά. Προβλέπονται συγχωνεύσεις και καταργήσεις τμημάτων, αφού κάθε φοιτητής/τρια θα μπαίνει σε σχολή και όχι σε τμήμα και θα παίρνει κατακερματισμένες γνώσεις σε πακέτα που θα οργανώνουν τα ευέλικτα προγράμματα σπουδών. Πάνω σε αυτά τα ερείπια της κυβερνητικής πολιτικής το «σχέδιο δράσης Πανεπιστήμιο 2030» έρχεται να παραδώσει το δημόσιο Πανεπιστήμιο στις καταστροφικές ορέξεις της αγοράς.

«Το πανεπιστήμιο του μέλλοντος ίσως προσεγγίσει τις απαρχές του, τότε που η γνώση αντιμετωπιζόταν ολιστικά» αναφέρεται σε φιλοκυβερνητικό μέσο. Με τρόπο σχεδόν ρομαντικό περιγράφεται μία ιδέα τόσο ζοφερή, αντικοινωνική και παλιά. Στις απαρχές του το πανεπιστήμιο, ήταν αποκλειστικά για τους γόνους της κυρίαρχης τάξης που έπρεπε να αποκτήσουν κάποιες γνώσεις για να συνεχίζουν να διοικούν. Η δημόσια και δωρεάν παιδεία δεν είναι ταξικό προνόμιο αλλά κοινωνικό αγαθό.

Ένας νόμος-πλαίσιο για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, που θα αποτελεί την εξειδίκευση αυτού του σχεδίου θα είναι η ταφόπλακα για τη δημόσια και δωρεάν ανώτατη τριτοβάθμια εκπαίδευση, σε απόλυτη συνέχεια των σκληρών νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων. Όποτε και να επιλέξει να φέρει έναν τέτοιο νόμο η Κεραμέως, θα πρέπει να βρει μπροστά της ένα πανεκπαιδευτικό τοίχος που θα ανατρέψει και θα αχρηστεύσει μία τέτοια πολιτική. Απέναντι σε έναν τέτοιο οδοστρωτήρα οι δυνάμεις του κινήματος και της Αριστεράς μέσα στο πανεπιστήμιο, οφείλουν να οργανώσουν και να προετοιμάσουν την απάντηση με τη μεγαλύτερη δυνατή ενότητα, πολιτικά και κοινωνικά, απορρίπτοντας με καθαρό τρόπο το σύνολο της νεοφιλελεύθερης κυβερνητικής πολιτικής για την παιδεία.

Σύμφωνα με πηγές που διακινούν τα φιλοκυβερνητικά μέσα, το σχέδιο αυτό είναι η ραχοκοκκαλιά του νέου νόμου πλαίσιο που ετοιμάζει η κυβέρνηση και το Υπουργείο Παιδείας.

ση δε χρειάζεται να ελέγχεται και να λογοδοτεί σε όσους και όσες ζουν, σπουδάζουν και εργάζονται μέσα στο πανεπιστήμιο. Μάλιστα περιγράφεται η λειτουργία μιας ειδικής επιτροπής από το Συμβούλιο που θα αναζητά τον ιδανικό Πρύτανη, ως ένα Διοικητικό Συμβούλιο μιας επιχείρησης αναζητά τον επόμενο διευθύνοντα σύμβουλο. Σε αυτό προστίθεται και η αναγκαία αυτονομία της διοίκησης από το Υπουργείο (!) γιατί αυτή μειώνει την «ανταγωνιστικότητά» τους. Μειώνει και σίγουρα την κρατική χρηματοδότηση, θα προσθέσουμε εμείς.

Σε αυτό το πλαίσιο εισάγεται -και εδώ- η έννοια της αξιολόγησης, ως τάχα απαραίτητης για τη δημοκρατική λειτουργία των πανεπιστημίων. Διαβάζοντας λίγο παραπάνω από βαρύγδουπες ατάκες που εμφανίζονται ως κοινά αποδεκτά αξιώματα, το σχέδιο λέει ότι τα κριτήρια της αξιολόγησης

των αποφοίτων. «Τα προγράμματα σπουδών στα ελληνικά Πανεπιστήμια πρέπει να διευκολύνουν την εξοικείωση και την επικοινωνία ανάμεσα σε ακαδημαϊκά πεδία. Υπ' αυτή την έννοια, πρέπει να οδηγούν σε πτυχία που μπορούν να είναι και διεπιστημονικά και συνδυαστικά. Επίσης, τα πτυχία δεν πρέπει να συνδέονται με λεπτομερή επαγγελματικά δικαιώματα.» Αυτή είναι ακριβώς η διατύπωση του σχεδίου. Στη βάση ενός δήθεν εκσυγχρονισμού και συντονισμού με την πρόοδο των επιστημών και της τεχνολογίας(!) επιχειρηματολογείται ένα πολύ σκληρό χτύπημα στην εργασιακή προοπτική των μελλοντικών αποφοίτων και μετέπειτα νέων εργαζόμενων, αλλά και στα ίδια τα γνωστικά αντικείμενα. Η αγορά χρειάζεται ευέλικτους εργάτες και εργάτριες, με εξειδικευμένες γνώσεις, που μπορεί να αλλάζουν ή να προσαρμόζονται

Μαζική στήριξη και αλληλεγγύη στα θύματα της κυβερνητικής καταστολής

Ενορχήστρωση δικών σε βάρος του κόσμου του κινήματος

Της Χρύσας Τσικαλουδάκη

Η ομόφωνη αθώωση των μελών του Ρουβίκωνα, Γ.Καλαϊτζή και Ν.Ματαράγκα, από το Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο Αθηνών στις 25 Νοέμβρη σηματοδότησε την κατάρρευση μίας κατάφωρα φρονηματικής δώξης στηριγμένης σε μία αστυνομική σκευωρία. Την περασμένη, επίσης, εβδομάδα κατέπεσαν συνολικά οι ισχυρισμοί της δημοτικής αρχής Αλίου που είχε εναγάγει τους συνδικαλιστές Αναστασία Παπαχρίστου (μέλος του ΔΣ του συλλόγου εργαζομένων δήμου Αλίου) και Γιώργο Χαρίση (μέλος του ΓΣ της ΑΔΕΔΥ) για συκοφαντική δυσφήμιση. Οι τελευταίοι είχαν ασκήσει δημόσια κριτική στα πεπραγμένα της δημοτικής αρχής Αλίου. Συνδικαλιστές-στρίες (Κατερίνα Γιαννούλια, Βασίλης Γκιτάκος, Μάριος Κατσουρός και Γιάννης Καπράλος) που είχαν «τολμήσει» να εκφράσουν την αλληλεγγύη και τη στήριξή τους, σύρθηκαν επίσης σε δίκη από το δήμαρχο Αλίου, η οποία θα γίνει εξ αναβολής στις 17 Δεκέμβρη.

Η δικαστική επικαιρότητα της τελευταίας εβδομάδας μαρτυρά ότι σαθρά κατηγορητήρια και πολιτικά κατευθυνόμενες διώξεις μπορούν να καταρρέουν. Η συντονισμένη και πλατιά έκφραση της αλληλεγγύης και στήριξης από φορείς, άτομα, συλ-

λογικότητες αποτελεί το βασικό μας «όπλο» απέναντι στις επιθέσεις του κράτους και των διαφόρων συστημικών παραγόντων.

Στη διάρκεια της πανδημίας επιταχύνθηκε, υπό το πρόσχημα της προστασίας της δημόσιας υγείας, η προσπάθεια του κράτους να περιστείλει θεμελιώδεις δημοκρατικές ελευθερίες. Το άρθρο 285 του Ποινικού Κώδικα («παραβίαση μέτρων για την πρόληψη ασθενειών») αξιοποιήθηκε επανειλημμένα ως το νομικό άλλοθι για την ποινικοποίηση της πολιτικής διαμαρτυρίας και την ενορχήστρωση διώξεων εις βάρος διοργανωτών και συμμετεχόντων σε ειρηνικές και υγειονομικά ασφαλείς συγκεντρώσεις.

Την περυσινή 25η Νοέμβρη, η συμβολική διαμαρτυρία 11 φεμινιστριών (μεταξύ των οποίων και 8 μελών της Συνέλευσης 8 Μάρτη) με πανό και πλακάτ στην Πλατεία Συντάγματος δέχθηκε την παράλογη κατασταλτική παρέμβαση της αστυνομίας, που έφτασε μέχρι την προσαγωγή και τη σύλληψη. Ένα χρόνο αργότερα και παρά την υποκριτική δημόσια συγγνώμη του Μ.Χρυσόχοιδη, οι κατηγορίες δεν έχουν αποσυρθεί. Ομοίως, κατά το άρθρο 285 του Ποινικού Κώδικα διώκονται οι 62 διαδηλωτές-μέλη οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, συνδικαλιστές, φοιτητές, κ.ά.- που συνελήφθησαν την περυσινή 6η Δεκέμβρη, κατ'εφαρμογή της απόφασης του αρχηγού της ΕΛΑΣ που απαγόρευε για

24 ώρες τις συναθροίσεις άνω των 4 ατόμων.

Η ενορχήστρωση δικών σε βάρος του κόσμου του κινήματος στοχεύει στην τρομοκράτηση της ίδιας της κοινωνίας, που εδώ και μήνες εκφράζει με διάφορους την αγανάκτησή της για την κυβερνητική πολιτική. Η Κυβέρνηση, αδυνατώντας να συσκοτίσει τις εγκληματικές ευθύνες της για τις καθημερινές εκατόμβες νεκρών από την πανδημία, τη διάλυση του κοινωνικού κράτους, το τσάκισμα των εργασιακών δικαιωμάτων, την καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος, επιλέγει τη στοχοποίηση της πολιτικής δράσης και του λόγου του κινήματος μέσω αλληπάλληλων – ποινικών και πολιτικών – δικών. Η νεοπαγής τροποποίηση του Ποινικού Κώδικα επαληθεύει ακριβώς αυτή τη στόχευση, αυστηροποιώντας σειρά διατάξεων που φωτογραφίζουν τα λεγόμενα «κινηματικά αδικήματα» (διασπορά ψευδών ειδήσεων, διάταξη λειτουργίας δημόσιας υπηρεσίας, κ.ά.). Ας επισημανθεί ότι ο νόμος Χατζηδάκη καθιερώνει αστική ευθύνη συνδικαλιστικών οργανώσεων και συνδικαλιστών που προβαίνουν σε «παράνομες πράξεις» όπως η κατάληψη, κατά τη διάρκεια απεργίας. Είναι σαφές ότι αυτοί του είδους οι τιμωρητικές, πολιτικά χρωματισμένες διώξεις αποσκοπούν όχι μόνο στην πειθάρχηση του αγωνιζόμενου κομματιού της κοινωνίας, αλλά και στην οικονομική εξουθένωση οργανώσεων και αγωνιστών, που σέρνονται σε

παρατεταμένες και κοστοβόρες δικαστικές διαδικασίες, υπό την πρόσθετη απειλή της απώλειας αναγκαιών για τη δράση τους οικονομικών πόρων.

Η απάντηση στην στοχοποίηση της συνδικαλιστικής και πολιτικής δράσης περνά μέσα από τη μαζική στήριξη και αλληλεγγύη του κόσμου του κινήματος, εντός και εκτός δικαστικών αιθουσών. Την ίδια στιγμή, όμως, δεν μπορεί να εξαντλείται σε μία λογική «άμεσων απαντήσεων» και στη συγκυριακή ανάδειξη των επιμέρους κρατικών προκλήσεων όταν αυτές συμβαίνουν. Απαιτούνται μετωπικές πρωτοβουλίες μακρότερης πνοής που θα διατηρούν ένα συνεχές στην ορατότητα των φαινομένων καταστολής και ποινικοποίησης της πολιτικής δράσης και θα επιδιώκουν τη σύνδεση με τα υπόλοιπα μέτωπα της περιόδου (εργασιακά, δημόσια υγεία και παιδεία, περιβάλλον, κ.ό.κ.). Σε αυτή τη διαδικασία χρειάζεται να εμπλακούν με ενωτικούς όρους οι πολιτικές οργανώσεις της αριστεράς, αλλά και μαζικοί φορείς, σωματεία, επαγγελματικοί και φοιτητικοί σύλλογοι, δημοτικές κινήσεις και σχήματα γειτονιάς, κοινωνικές οργανώσεις, κ.ό.κ. Η περίοδος που ανοίγεται μπροστά μας απαιτεί τη μέγιστη δυνατή συσπείρωση συνάμεων προκειμένου να ορθωθούν αποτελεσματικές αντιστάσεις στην πολιτική που στοχοποιεί το δικαίωμά μας να διαδηλώνουμε, να συνδικαλιζόμαστε, να δρούμε και να εκφραζόμαστε πολιτικά.

Νέα από τις σχολές

επιμέλεια: Βασίλης Λίτος

ΑΠΘ

Η κατάσταση με την υγειονομική πρόληψη στο ΑΠΘ δεν έχει αλλάξει με αποτέλεσμα η εξάπλωση των κρουσμάτων να είναι ραγδαία. Το μόνο πρόσθετο μέτρο που έχει παρθεί είναι η επίδειξη εγγράφου ταυτοποίησης (πάσο/ταυτότητα) κατά την είσοδο μαζί με το υγειονομικό πιστοποιητικό. Πολλοί φοιτητές/τριες αρνούνται να συμμορφωθούν στο μέτρο αυτό, συνειδητοποιώντας πλέον ότι στόχος δεν είναι η προστασία της δημόσιας υγείας αλλά μία εντελής επιφανειακή και επικοινωνιακή πολιτική που αφήνει φοιτητές/τριες, εκπαιδευτικούς και εργαζόμενους/ες εκτεθειμένους/ες στην πανδημία.

Παρά τη μαζικότητα των κινητοποιήσεων του Πολυτεχνείου αλλά και της 25 Νοέμβρη που είχαν μεγάλη συμμετοχή νεολαίας δεν υπάρχει αντιστοιχία με τις κινηματικές διαδικασίες εντός των ΦΣ. Αντίστοιχο κλίμα επικρατεί και στη Νομική ΑΠΘ. Θετικό βήμα είναι, βέβαια, ότι ήταν από τους λίγους συλλόγους που έστω και με διαδικασία ΔΣ υιοθετήθηκε ψήφισμα στήριξης της απογευματινής διαδήλωσης της 25 Νοέμβρη ενάντια στην έμφυλη βία. Εν όψει της 6 Δεκέμβρη αλλά και απέναντι στο νέο νόμο-πλαίσιο, που έχει εξαγγείλει το υπουργείο παιδείας, έχουν καλεστεί νέες γενικές συνέλευσεις και η μαζικοποίησή τους θα είναι πολύ κρίσιμη μπροστά στις μάχες που θα έχουμε να δώσουμε.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΑΤΡΩΝ

Το Πανεπιστήμιο Πατρών, όπως και τα υπόλοιπα Πανεπιστήμια της χώρας δεν έχει λάβει ούτε στο ελάχιστο κατάλληλα μέτρα για τον περιορισμό της εξάπλωσης της πανδημίας. Τα ασφυκτικά γεμάτα αμφιθέατρα και η έλλειψη καθηγητών και προσωπικού καθαριότητας, αποτελούν γεγονός. Η ιδιαιτερότητα του Π.Π. είναι η έδρα του. Ως γνωστόν βρίσκεται δίπλα απ' το νοσοκομείο του Ρίου (νοσοκομείο αναφοράς), με αποτέλεσμα, τα λεωφορεία να είναι γεμάτα με πιθανά κρούσματα και φοιτητές/τριες, φυσικά με περιορισμένα δρομολόγια για τις ανάγκες του πανεπιστημίου, καθώς μόνο οι φοιτητές είναι πάνω από 33.000. Η κατάσταση στην εστία,

επίσης, είναι τραγική, καθώς πέρα απ' τα ανύπαρκτα μέτρα ασφαλείας, ο διαχωρισμός των εμβολιασμένων-ανεμβολιαστών ξεπερνά κάθε λογική. Από αυτού φαί οι εμβολιασμένοι, από αυτού οι ανεμβολίαστοι, οι μεν στη τραπεζαρία, οι δε πακέτο. Ατελείωτες ουρές, αναμονή τεράστια και συνωστισμός ακραίος. Επιπλέον η έλλειψη καθηγητών, καθώς και ο περιορισμός αριθμού ατόμων σε εργαστήρια, έχει σαν αποτέλεσμα τον αποκλεισμό πολλών φοιτητών απ' τα εργαστήρια τους επειδή «δεν πρόλαβαν να δηλώσουν πρώτοι απ' τους συμφοιτητές τους συμμετοχή». Οι πολιτικές της υποχρηματοδότησης διαλύουν μέρα με τη μέρα το δημόσιο Πανεπιστήμιο.

13 χρόνια από την εξέγερση για τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου Ακόμη τους φοβίζει το πολιτικό

Του Νικόλα Κολυτά

Η εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 αποτελεί μια διαρκή ανοιχτή συζήτηση. Και αυτό είναι ένα σημαντικό αποτύπωμά της μέσα στο χρόνο. Η σφαίρα στην καρδιά ενός 15ρονου στο κέντρο των Εξαρχείων από όπλο αστυνομικού, δεν μπορεί να ξεχαστεί άλλωστε. Το ζήτημα είναι το πώς η μνήμη, η πολιτικοποίηση και τα συναισθήματα εκείνων των ημερών, μπορούν να τροφοδοτήσουν τις μάχες του σήμερα. Το ζήτημα

είναι να μη χαθεί η πολιτική ουσία του Δεκέμβρη, είτε σε πλαίσια φετιχοποίησης της «αντικαταστολής», είτε σε πλαίσια αποθέωσης της «θεσμικότητας» ως κομμάτι της λύσης.

Ο Δεκέμβρης αποτέλεσε μια εξεγερσιακή διαδικασία εισόδου νέων ανθρώπων στην πολιτική αρένα, συμπερίληψης καταπιεσμένων κοινωνικών κατηγοριών στις κινητοποιήσεις και έκφρασης της αγανάκτησης απέναντι στις κυβερνητικές πολιτικές που τσάκιζαν τους εργαζόμενους και τη νεολαία. Η δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου ήταν ένα χαστούκι στο πρόσωπο μιας κοινωνίας που ήθελε να εκφραστεί αλλά βρισκόταν σε μια παραλυτική αναμονή. Αλλά ποιος μπορεί να αναμένει ή να στέκει βουβός μπροστά στους Κορκονέες και τους πολιτικούς τους προϊσταμένους; Μάλλον κανείς.

Η νεολαία στο προσκήνιο

Η εξέγερση του Δεκέμβρη αποτέλεσε το σκαλοπάτι πάνω στο οποίο πάτησε μια νέα γενιά ριζοσπαστι-

κοποίησης και πολιτικής απειθαρχίας, μια νέα φουρνιά ανθρώπων που ξεδίπλωσε πολύ δυναμικά σε δρόμους και κοινωνικούς χώρους τους αγώνες της τα επόμενα χρόνια. Η χρονικότητα του Δεκέμβρη έχει τη σημασία της. Ήταν η συνέχεια των μαζικών φοιτητικών αγώνων του 2006-2007 ενάντια στην αναθεώρηση του άρθρου 16 και το προοίμιο των πλατιών κοινωνικών μαχών ενάντια στην επιβολή των μνημονίων. Όσοι πολιτικοποιήθηκαν στο Δεκέμβρη είχαν και παρελθόν και μέλλον στις αναφορές τους. Και αυτό τον καθιστά ζωντανό μέχρι σήμερα.

Η νέα γενιά που μπήκε με φόρα στα γεγονότα εκείνων των ημερών, ήταν μια γενιά που βίωνε την υποτίμηση και την περιφρόνηση. Γιατί ήταν από τη μία «η γενιά του καναπέ» και «η γενιά του φραπέ» όπως την αποκαλούσαν ειρωνικά, όμως από την άλλη ήταν και «η γενιά των 700 ευρώ». Ήταν η πρώτη που έμπαινε σε αυτό που λίγο αργότερα ονομάστηκε «Ελλάδα της κρίσης». Γιατί τη στιγμή που η νεολαία και κυρίως η

νεαρή εργατική τάξη συμβιβαζόταν με την ιδέα ότι θα ζήσει φτωχότερα, η τότε κυβέρνηση Καραμανλή ανακοίνωνε πακέτο διάσωσης 28 δισεκατομμυρίων στις τράπεζες. Γιατί τη στιγμή που ο κόσμος επιχειρούσε να διαμαρτυρηθεί στους δρόμους, η αστυνομική αυθαιρεσία και καταστολή είχαν φτάσει σε άλλα επίπεδα.

Κάπως έτσι το σύνθημα «στις τράπεζες λεφτά, στη νεολαία σφαίρες, ήρθε η ώρα για τις δικές μας μέρες» διαχύθηκε σε προαυλίες σχολείων, φοιτητικά αμφιθέατρα και δρόμους της Αθήνας αμέσως μετά τη δολοφονία του Αλέξη. Ένα γαϊτανάκι διαδηλώσεων, ακτιβισμών, συνελεύσεων και συγκρούσεων με την αστυνομία κυριάρχησε σε όλη τη χώρα. Σήμερα οι πάσης φύσεως αρνητές του Δεκέμβρη κάνουν μεγάλη προσπάθεια να σβήσουν από τη μνήμη τους τις πολύχρωμες πορείες των μαθητών, τους ακτιβισμούς, το καμένο δέντρο του Κακλαμάνη, την εισβολή στην ΕΡΤ, τα δρώμενα έξω από τη Λυρική, τους χιλιάδες που πλημμύρισαν όλες τις πόλεις, τη μα-

ΜΕ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ, ΑΠΕΡΓΙΕΣ, ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ

Ήταν η συνέχεια των μαζικών φοιτητικών αγώνων του 2006-2007 ενάντια στην αναθεώρηση του άρθρου 16 και το προοίμιο των πλατιών κοινωνικών μαχών ενάντια στην επιβολή των μνημονίων

ηγορόπουλου

ΤΙΚΟ μήνυμα του Δεκέμβρη

ζική πολιτικοποίηση μιας ολόκληρης γενιάς.

Τα ριζοσπαστικά πολιτικά υποκείμενα

Όπως ήταν αναμενόμενο, ο Δεκέμβρης που τις πρώτες ώρες αντιμετωπίστηκε ως μια διαμαρτυρία των «γνωστών-αγνωστών» των Εξαρχείων, όταν άρχισε να αποκτά «άλλα κιλά», ξεδίπλωσε μια πολιτική θύελλα. Ενώ η κοινωνία έβραζε σύσσωμος ο τότε δικομματισμός ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, συνεπικουρούμενος από το ακροδεξιό ΛΑΟΣ του Καρατζαφέρη, έσπευσε να καταδικάσει την εξέγερση. Τότε ήταν και μία από τις πρώτες φορές που λανσαρίστηκε δυναμικά η λεγόμενη «καταδίκη της βίας από όπου κι αν προέρχεται». Την ίδια στιγμή το ΚΚΕ βλέποντας ότι η εξέλιξη των γεγονότων ήταν πέραν του ελέγχου του, αντί να επιδιώξει να συνδεθεί με τους εξεγερμένους, διαμήνυε δια στόματος της Αλέκας Παπαρήγα ότι «στην πραγματική επανάσταση δεν θα σπάσει ούτε μία βιτρίνα» υιοθετώντας τη γραμμή της εθνικής σύγκλισης μπροστά στους «κουκουλοφόρους» και τους «προβοκάτορες».

Το μόνο κοινοβουλευτικό κόμμα που έσπευσε να ερμηνεύσει τα γεγονότα και να εμπλακεί με τις διεργασίες της κοινωνικής βάσης, ήταν ο τότε ΣΥΡΙΖΑ, που προφανώς δεν έχει καμία σχέση με τον σημερινό. Ένα απλό δείγμα της μετάλλαξης του ήταν ότι το Δεκέμβρη του 2008

ο ΣΥΡΙΖΑ από τη σκοπιά των διαδηλωτών ζητούσε την παραίτηση του τότε Υπουργού Προστασίας του Πολίτη, Προκόπη Παυλόπουλου, και 7 χρόνια αργότερα, από το θώκο της κυβερνητικής εξουσίας τον πρότεινε ως Πρόεδρο της Δημοκρατίας, σε μια κορύφωση εθνικής συναίνεσης και παροχής διαπιστευτηρίων στο σύστημα, ότι δεν είναι «επικίνδυνος». Όμως εκτός από τις παλινωδίες των πολιτικών ηγεσιών των μαζικών κομμάτων, πάρα πολλές πολιτικές οργανώσεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς, μαθητικές ομάδες, φοιτητικοί σύλλογοι, εργαζόμενοι/ες και άνεργοι/ες συναποτέλεσαν ένα ριζοσπαστικό πολιτικό δυναμικό που θα έκανε αισθητή την παρουσία του τα επόμενα χρόνια.

Αυτό το κομμάτι επιχειρεί μέχρι σήμερα να κρατήσει ζωντανή την πολιτική παρακαταθήκη εκείνων των ημερών κατά τις οποίες γεννήθηκαν ερωτήματα στην κοινωνία. Ερωτήματα τα οποία μέχρι και σήμερα δεν έχουν απαντηθεί μέσα στη δίνη της φτώχειας, της πανδημίας και της επέλασης του νεοφιλελευθερισμού. Αυτά τα ερωτήματα, δε βρίσκουν απάντηση σε μερίδες της αναρχίας που αποθεώνουν το αυθόρμητο, φетиχοποιώντας τη βία και μετατρέποντας την 6η Δεκέμβρη σε μια ετήσια σύγκρουση με την αστυνομία γύρω από συγκεκριμένους δρόμους των Εξαρχείων, ούτε από κομμάτια της τότε Αριστεράς που αντιδραστικοποιήθηκαν εστιάζοντας μόνο στον

κοινοβουλευτικό στίβο, απομακρυνόμενα από το δρόμο, τα συνδικάτα και τις πραγματικές ανάγκες του κόσμου. Αυτά τα ερωτήματα βρίσκουν την απάντησή τους μέσα από την οργανωμένη ταξική πάλη και την αντιπαράθεση στο σήμερα. Στις ανοιχτές πληγές της κοινωνίας που πρέπει να κλείσουν.

Το στοίχημα της εργατικής τάξης

Πολλά λέγονται κάθε χρόνο για το αν ο Δεκέμβρης νίκησε ή έχασε. Εμείς θα ισχυριστούμε ότι έμεινε στη μέση. Ο Δεκέμβρης θα αποκτούσε άλλη βαρύτητα και άλλη δυναμική, αν κατάφερνε το εργατικό κίνημα να αποτελέσει ένα οργανικό κομμάτι του και όχι έναν θεατή των εξελίξεων με μικρές παρεμβάσεις. Η σύνδεση της νεολαίας, που αυθόρμητα εναντιωνόταν σε ένα σύστημα καταπίεσης και καταστολής, με το οργανωμένο εργατικό κίνημα θα μπορούσε να έχει επιφέρει άλλες εξελίξεις. Οι ευθύνες γι' αυτό όμως βαρύνουν πρωτίστως τις γραφειοκρατικές ηγεσίες των συνδικάτων και τα φοβικά τμήματα της μαζικής Αριστεράς απέναντι στις πρωτοβουλίες και τους αγώνες του κόσμου.

Η ενεργότερη εμπλοκή των σωματείων και των συνδικάτων, η στήριξη των ομοσπονδιών και εργατικών κέντρων και, πολύ σημαντικότερα, η κήρυξη μιας γενικής απεργίας διαρκείας θα πριόνιζε τα πόδια της κυβέρνησης Καραμανλή που ήδη

έκανε «κουτσό». Είναι χαρακτηριστικό ότι τα πιο σκληρά και νεοφιλελεύθερα τμήματα της τότε ΝΔ, εκπροσωπούμενα από τον Στέφανο Μάνο, πρότειναν μέχρι και συμμετοχή του στρατού για την αποκατάσταση της τάξης. Αντιλαμβάνεται, λοιπόν, ο καθένας τη σημασία μιας ενεργότερης εμπλοκής του οργανωμένου εργατικού κινήματος στις εξελίξεις εκείνων των ημερών. Αυτό που εκτόξευσε και έδωσε άλλη σημασία τον Νοέμβρη του 1973, θα μπορούσε να είναι και ο καταλύτης του Δεκέμβρη του 2008. Και μάλιστα με καλύτερη έκβαση. Όμως αυτό δεν έγινε ποτέ.

Σήμερα, 13 χρόνια μετά, είναι χρέος της ριζοσπαστικής Αριστεράς να κρατήσει ζωντανή τη φλόγα του Δεκέμβρη. Μια φλόγα που δεν βρίσκεται μόνο σε φωτιές και οδοφράγματα περιμετρικά του Πολυτεχνείου, αλλά μια φλόγα που ξετυλίγεται στις μικρές και μεγάλες μάχες κάθε κοινωνικού χώρου. Ο Δεκέμβρης είχε πολιτικό περιεχόμενο και όσοι τον έζησαν το κουβαλούν πάνω τους, στον τρόπο που σκέφτονται, στον τρόπο που δρουν, στον τρόπο που οργανώνονται απέναντι στις κυβερνητικές πολιτικές και τις αστυνομικές πρακτικές. Αυτή η συνέχεια του Δεκέμβρη, δεν πρέπει να σβήσει σε μια τυφλή αντιπαράθεση με τις δυνάμεις καταστολής, ή σε μια ανακoinώση μιας κυβερνητικής νεολαίας. Πρέπει να συνεχίσει να υπάρχει εκεί που γεννήθηκε: Στο δρόμο του αγώνα για την υπεράσπιση της ζωής.

Οι μετανάστες ως κομμάτι της οργής

Όμως αυτή η κοινωνική κίνηση δεν είχε εθνική ταυτότητα. Είχε ταξικό πρόσημο. Ο Δεκέμβρης αποτέλεσε ίσως το πρώτο μαζικό γεγονός κινηματικής δράσης στο οποίο ενεπλάκησαν ενεργά οι «αόρατοι» της ευημερούσας Ελλάδας. Αυτοί που σκοτώνονταν τα προηγούμενα χρόνια στα κάτεργα των Ολυμπιακών Αγώνων, αυτοί που ζούσαν στα ημιυπόγεια του κέντρου, αυτοί που βίωναν την καταπίεση στο πετσί τους από την πρώτη μέρα που πέρασαν τα σύνορα αναζητώντας μια καλύτερη

ζωή. Οι μετανάστες και οι μετανάστριες αποτέλεσαν οργανικό κομμάτι αυτού που αποκαλέστηκε αργότερα «Δεκέμβρης». Ήδη από την επομένη της δολοφονίας, μετά τη διαδήλωση προς τη ΓΑΔΑ, οι μετανάστες που ζουν κάτω από την Πατησίων, ενώνονται με τους καταληψίες και συμμετέχουν στις συγκρούσεις με την αστυνομία.

Το σημαντικό, όμως, είναι ότι οι μετανάστες/τριες μπαίνουν στα γεγονότα όχι ως ένας εξωγενής παράγοντας, αλλά ως δυναμικό κομμάτι της ευρύτερης εξεγερσιακής

διαδικασίας. Το Φόρουμ Αλβανών Μεταναστών σε ανακοίνωσή του στις 19.12.2008, αναφέρει: «Αυτές οι μέρες είναι και δικές μας (...) Είναι για τους δολοφονημένους από μπάτσους ή αγανακτισμένους πολίτες. Είναι για τους δολοφονημένους επειδή πέρασαν τα σύνορα, επειδή δούλευαν σαν τα σκυλιά, επειδή δεν σκύψανε το κεφάλι για το τίποτα. Είναι για τον Γκραμόζ Παλούσι, τον Λουάν Μπεντελίμα, τον Εντισόν Γιαχάι, τον Τόνι Ονόιχα, τον Αμπντούρακίμ Ιντρίτζ, τον Μοντασέρ Μοχάμεντ Ασραφ και τόσους άλλους που δεν ξεχνάμε».

Από την πρώτη στιγμή η συμμετοχή τους στα γεγονότα σχολιάζεται αρνητικά από τα κυρίαρχα ΜΜΕ, τα οποία επιδιώκουν να τους στιγματίσουν και να τους ξεχωρίσουν από τους «υγιείς διαδηλωτές». Τα ρε-

πορτάζ για τους «πλιατσικολόγους λαθρομετανάστες» πάνε κι έρχονται, όμως η βαρύτητα των συνολικότερων γεγονότων ήταν τόσο μεγάλη, που κανείς δεν μπορούσε να κατηγορήσει αποκλειστικά τους μετανάστες για αυτά που συνέβαιναν. Η συμμετοχή των μεταναστών/τριων, απλώς επιβεβαίωνε αυτό που φοβόταν ο υπό παραίτηση υπουργός Προστασίας του Πολίτη, Προκόπης Παυλόπουλος και η κυβέρνησή του, ότι μιλάμε για μια εξέγερση. Αυτός είναι και ο λόγος που η αστυνομία δεν έδειξε καμία ανοχή στην παρουσία των μεταναστών στις διαδηλώσεις. Σύμφωνα με τον Ανδρέα Καλύβα, μέχρι το Γενάρη του 2009, από τις 273 συλλήψεις που καταγράφηκαν συνολικά τις ημέρες της εξέγερσης, οι 130 αφορούσαν σε μετανάστες.

Η ιστορία επαναλαμβάνεται στα σύνορα Πολωνίας-Λευκορωσίας

Η Ευρώπη-φρούριο εγκληματεί

Της Κατερίνας Καλλέργη

Η ερώτηση της Ολλανδής δημοσιογράφου Ίνγκεμποργκ Μπέουσελ προς τον έλληνα πρωθυπουργό σχετικά με τις παράνομες επαναπροωθήσεις προσφύγων στα ελληνικά σύνορα, έφερε για ένα πολύ σύντομο χρονικό διάστημα στη δημόσια σφαίρα το ζήτημα των παράνομων push-backs στα Ευρωπαϊκά σύνορα. Γρήγορα βέβαια καλύφθηκε από σωρεία ρεπορτάζ και άρθρων από τα ελληνικά ΜΜΕ που προσπαθούσαν να επιτεθούν στο ποιόν και στη ζωή της δημοσιογράφου. Κάτι που δεν προκαλεί καμία εντύπωση αν σκεφτούμε πως παρότι εδώ και χρόνια ο ξένος Τύπος, οι ΜΚΟ, ακόμα και θεσμοί της ΕΕ έχουν καταγγείλει επανειλημμένα την ελληνική κυβέρνηση για παράνομες επαναπροωθήσεις στο Αιγαίο και στον Έβρο, τα ελληνικά ΜΜΕ τηρούν σιγή ισχύος για το θέμα.

Η μόνη στιγμή τα τελευταία χρόνια που οι πρόσφυγες έγιναν πρώτο θέμα στα δελτία των 8 ήταν όταν τα ΜΜΕ με μανία προσπάθησαν να αποδείξουν ότι είναι ένας στρατός απεσταλμένος από τον Ερντογάν για να επιτεθεί στα ελληνικά σύνορα και να βλάψει το κράτος. Η αντίληψη ότι οι πρόσφυγες είναι βαλτοί από μη-ευρωπαϊκές χώρες για να επιτεθούν στην Ευρωπαϊκή Ένωση αναπτύσσεται συντεταγμένα σε όλες τις χώρες που θεωρούνται «συνοριο-γραμμή της ΕΕ», μέσα σε αυτές φυσικά και η Ελλάδα. Στόχος είναι να δικαιολογήσουν κάθε βιαιότητα που συμβαίνει στα ευρωπαϊκά σύνορα, και να δημιουργήσουν ένα κλίμα ξενοφοβίας ώστε να γίνουν δεκτές με ενθουσιασμό από τον κόσμο νέες δαπάνες για στρατό στα σύνορα, Frontex, φράχτες και τείχη.

Αυτή η ρητορική φαίνεται να επαναλαμβάνεται τώρα, όχι όμως για την Τουρκία και την Ελλάδα αλλά για την Λευκορωσία και την Πολωνία. Αυτή τη στιγμή, πρόσφυγες, των οποίων ο ακριβής αριθμός δεν είναι γνωστός, βρίσκονται εγκλωβισμένοι μεταξύ των συνόρων Πολωνίας και Λευκορωσίας, σε ένα αχανές δάσος προσπαθώντας να περάσουν στην Πολωνία για να βρεθούν σε Ευρωπαϊκό έδαφος. Όπως αναφέρει σε συνέντευξή της η Πολωνή ακτιβίστρια Μάρτα Γκροτσίνσκα (βλ. δίπλα) η Πολωνία έχει δημιουργήσει μία κόκκινη ζώνη πέραξ του σημείου που βρίσκονται οι πρόσφυγες στην οποία δεν επιτρέπεται η είσοδος σε κανέναν εκτός του στρατού, ενώ

έχουν κηρύξει την χώρα σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Η κατάσταση αυτή τη στιγμή είναι τραγική. Λόγω της απαγόρευσης υπάρχουν ελάχιστες πληροφορίες για τον αριθμό, τη θέση και την κατάσταση των προσφύγων οι οποίοι είναι διασκορπισμένοι σε ένα γιγάντιο δάσος την ώρα που οι θερμοκρασίες βρίσκονται σε επίπεδα υπό του μηδενός.

Για ακόμα μια φορά οι πρόσφυγες γίνονται μπαλάκι μεταξύ των κρατών. Καθώς η ΕΕ αρνείται να ανοίξει τα σύνορά της, κρίσεις σαν και αυτή θα είναι συχνό φαινόμενο. Οι εκτός ΕΕ χώρες που βρίσκονται στα μονοπάτια των προσφυγικών ρευμάτων έχουν αναλάβει –με το αζημίωτο– τη διαχείριση των προσφύγων ενώ οι χώρες στα σύνορα της Ευρώπης έχουν αναλάβει, επιδοτούμενες από την ΕΕ, τον ρόλο του ματρώσκουλου. Αν προσθέσουμε σε αυτό τις ήδη τεταμένες σχέσεις μεταξύ ΕΕ/Πολωνίας και Λευκορωσίας και μεταξύ ΕΕ/Ελλάδας και Τουρκίας, προκύπτει ένα εκρηκτικό μίγμα, αποτέλεσμα του οποίου είναι οι λεγόμενες «κρίσεις» στα σύνορα της Ευρώπης, όπως αυτή τώρα μεταξύ Πολωνίας-Λευκορωσίας ή στις αρχές του 2020 μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας. Θύματα σε κάθε περίπτωση είναι οι πρόσφυγες που ξανά και ξανά βρίσκονται εκτεθειμένοι στο κρύο, στα στοιχεία της φύσης και τις ασθένειες χωρίς καμία βοήθεια. Οι συνοριοφύλακες της κάθε χώρας τους μετακινούν βίαια κατά το δοκούν. Όπως αναφέρεται στην συνέντευξη της Μάρτα Γκροτσίνσκα «Οι στρατιώτες της Λευκορωσίας τους σπρώχνουν πάνω στα αγκάθινα συρματοπλέγματα

για να περάσουν τα πολωνικά σύνορα ή μέσα από τρύπες στον φράχτη και οι πολωνοί στρατιώτες τους στέλνουν πάλι πίσω με τον ίδιο τρόπο».

Επαναπροωθήσεις

Οι επαναπροωθήσεις, δηλαδή οι βίαιες επιστροφές των προσφύγων, συχνά μέσω απαγωγής, είναι μια ιδιαίτερα διαδεδομένη πρακτική μεταξύ των συνοριακών χωρών της ΕΕ. Στην Ελλάδα έχουμε τις απαγωγές προσφύγων στον Έβρο, τον ξυλοδαρμό τους και την επιστροφή τους στην Τουρκία. Στην Ιταλία, το λιμενικό σπρώχνει ετοιμόρροπες βάρκες ώστε να μην περάσουν τα θαλάσσια σύνορα, πρακτική που εφαρμόζει και το ελληνικό λιμενικό στο Αιγαίο. Η Πολωνία εφαρμόζει ακριβώς τις ίδιες μεθόδους –ξυλοδαρμοί, αφαίρεση τηλεφώνων, απαγωγές ακόμα και μέσα από τα νοσοκομεία– μόνο που πλέον τις νομιμοποίησε. Μπορεί

ΜΚΟ και δημοσιογράφους. Τουλάχιστον η καταπάτηση των δικαιωμάτων των προσφύγων δεν ήταν νόμος, ήταν εξαίρεση, όσο διαδεδομένη εξαίρεση και αν είναι αυτή. Η βαρβαρότητα όμως πλέον έγινε νόμος, ανοίγοντας τον δρόμο και για άλλες ευρωπαϊκές χώρες να κάνουν το ίδιο.

Και η τάχα πολιτισμένη ΕΕ των ανθρωπίνων δικαιωμάτων παρατηρεί απάθης την κατάσταση. Επιτίθεται στον Λουκασένκο κατηγορώντας τον για καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων απειλώντας με κυρώσεις την Λευκορωσία, την ίδια ώρα που χτίζει ένα φρούριο απέναντι στους πρόσφυγες. Η ΕΕ αρνείται να αναλάβει οποιαδήποτε ευθύνη αφήνοντας τους πρόσφυγες να πεθάνουν από το κρύο σε ένα δάσος που οι ντόπιοι χαρακτηρίζουν ως ζούγκλα, διάσπαρτη από βάλτους. Κι όμως, συνεχίζει υποκριτικά να κουνάει το δάχτυλο στις άλλες χώρες.

Η ΕΕ αρνείται να αναλάβει οποιαδήποτε ευθύνη αφήνοντας τους πρόσφυγες να πεθάνουν από το κρύο σε ένα δάσος που οι ντόπιοι χαρακτηρίζουν ως ζούγκλα, διάσπαρτη από βάλτους. Κι όμως, συνεχίζει υποκριτικά να κουνάει το δάχτυλο στις άλλες χώρες.

το γεγονός ότι ήταν παράνομες τόσο καιρό να μην απέτρεψε την εφαρμογή των push-backs αλλά τουλάχιστον έδινε τη δυνατότητα καταγγελιών από

Και είναι λογικό, αφού τα περισσότερα ευρωπαϊκά κράτη είχαν συνηθίσει να κάνει κάποιος άλλος την βρώμικη δουλειά για να μπορούν να διατηρούν

τον μανδύα του ανθρωπισμού. Ενώς ανθρωπισμού που χτίζει φράχτες, σηκώνει συρμάτινα τείχη, επαναπροωθεί, ξυλοκοπεί, βιάζει και βασανίζει όποιον τολμήσει να τα πλησιάσει. Η δημιουργία της Ευρώπης-Φρούριο και τα κλειστά σύνορα προϋποθέτουν την εξάντληση, την φυλάκιση και συχνά την δολοφονία των προσφύγων.

Το ότι η τακτική που εφαρμόζεται αυτήν τη στιγμή στη Πολωνία είναι ευρωπαϊκή πολιτική γίνεται φανερό από τα εξής δύο πράγματα. Από την μία όλα τα ευρωπαϊκά κράτη, όπως και οι ευρωπαϊκοί θεσμοί στέλνουν μηνύματα υποστήριξης προς την Πολωνία. Από την άλλη η τεχνογνωσία (το know-how) υπάρχει στο DNA της Ευρώπης και ήταν ακριβώς το ίδιο που εφαρμόστηκε και στην περίπτωση Ελλάδας-Τουρκίας το 2020. Και τώρα όπως και τότε, οι πρόσφυγες εγκαταλείφθηκαν στην μοίρα τους την ώρα που παιζόταν ένα πολιτικό παιχνίδι στις πλάτες τους. Και τώρα όπως και τότε, απαγορεύτηκε η πρόσβαση σε ΜΚΟ και ιατρικές ομάδες για να τους παρασχεθεί βοήθεια. Και τώρα όπως και τότε, η ΕΕ διαμηνύει ακριβώς τα ίδια πράγματα. Οι άλλοι καταπατούν τα ανθρώπινα δικαιώματα, εμείς υπερασπιζόμαστε τα σύνορά μας, όπως μας αρμόζει. Και τώρα όπως και τότε, οι δύο κρίσεις έγιναν αφορμή για ακόμα περισσότερη Frontex, ακόμα περισσότερό στρατό στα σύνορα, ακόμα πιο ψηλούς φράχτες και ονειρώξεις για τείχη που θα κρατήσουν τους εισβολείς έξω. Και στις δύο περιπτώσεις ενώ όλοι στην ΕΕ λένε πως οι πρόσφυγες είναι θύματα εκμετάλλευσης, δεν κάνουν τίποτα για να τους βοηθήσουν. Μέσα στις ευρωπαϊκές συνοριακές χώρες δημιουργείται ένα κλίμα απειλής που στόχο έχει να επιστράτευσει τον κόσμο εναντίον των προσφύγων και να τους παρουσιάσει ως αιμοβόρο στρατό απεσταλμένο από τον αντίπαλο για να διασφαλέσει την τάξη στη χώρα. Είναι εντυπωσιακό πως ούτε τώρα ούτε το 2020 ξέραμε τον ακριβή αριθμό των προσφύγων γιατί ενώ τα μίντια και οι κυβερνήσεις μιλάνε για χιλιάδες ή και για δεκάδες χιλιάδες, οι ακτιβιστές και οι ΜΚΟ καταγράφουν εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους.

Ελπίζοντας σε ένα καλύτερο μέλλον, οι πρόσφυγες γίνονται μοχλός πίεσης και μπαλάκι, από χώρες που τους αντιμετωπίζουν σαν εισβολείς και όχι σαν ανθρώπους. Καλυμμένοι με λάσπες, παγωμένοι από το κρύο δεν ξέρουν πως, ακόμα και αν καταφέρουν να περάσουν τα σύνορα, τους περιμένουν στρατόπεδα συγκέντρωσης, φυλακές, κι άλλο κρύο, κι άλλη λάσπη. Η μόνη τους ελπίδα, όπως φάνηκε και το 2015 στην Ελλάδα, είναι η αλληλεγγύη και οι αγώνες του κόσμου. Για αυτό σε όλη την Ευρώπη και ειδικά στην Ελλάδα είναι άμεση η ανάγκη για ένα μαζικό, δυναμικό αντιρατσιστικό κίνημα που θα στηρίξει αυτούς τους ανθρώπους, θα διεκδικήσει άνοιγμα των συνόρων και αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης για όλους και όλες.

Συνέντευξη της Μάρτα Γκορτσίνσκα*

«Μια πολιτική που απλούστατα αφήνει τους ανθρώπους να πεθάνουν»

Ολόκληρο
στο RProject.gr

? Η Πολωνία πρόσφατα επέκτεινε την κατάσταση έκτακτης ανάγκης για 60 ακόμα μέρες. Τι σημαίνει αυτό;

Ο στρατός επιτρέπεται να εισέλθει στην «κόκκινη ζώνη», την ζώνη ασφαλείας 3 χιλιομέτρων κατά μήκος των συνόρων. Κανένας άλλος δεν επιτρέπεται να εισέλθει: ούτε οι γιατροί, ούτε οι δημοσιογράφοι, ούτε εργαζόμενοι στην ανθρωπιστική φροντίδα. Αυτή η κατάσταση είναι δραματική με πολλούς διαφορετικούς τρόπους. Αρχικά δεν έχουμε σχεδόν καμία δημοσιογραφική πληροφορία ή εικόνες σχετικά με το τι συμβαίνει στο δάσος. Και δεν είναι απλά ένα δάσος αυτό στο οποίο διαμένουν οι πρόσφυγες, αλλά μία αληθινή ζούγκλα: το παλαιότερο αρχέγονο δάσος της Ευρώπης, μία περιοχή διάσπαρτη από βάλτους και ποτάμια. Εκεί υπάρχουν βίσωνες και ακούγονται λύκοι να ουρλιάζουν τα βράδια. Αλλά η κατάσταση είναι πιο δραματική επειδή κανένας δεν φροντίζει τους πρόσφυγες. Οι μόνοι άνθρωποι που έχουν πρόσβαση στην περιοχή, εκτός από τις δυνάμεις καταστολής, είναι οι ντόπιοι. Κάνουν ό,τι μπορούν, αλλά όσοι μένουν στην περιοχή είναι εντελώς τσακισμένοι από αυτή την ευθύνη.

? Τέτοιες επαναπροωθήσεις είναι παράνομες σύμφωνα με τον Ευρωπαϊκό και τον διεθνή νόμο. Αλλά τώρα η πολωνική κυβέρνηση έχει νομιμοποιήσει τις απελάσεις στην πράξη.

Όντως, στα μέσα του Οκτώβρη το Πολωνικό κοινοβούλιο ενέκρινε μια τροπολογία στο νόμο που πλέον επιτρέπει στους συνοριοφύλακες να γυρνάνε άμεσα πίσω τους πρόσφυγες. Επίσης είναι δυνατόν να τους απαγορευτεί να εισέλθουν στην Πολωνία και γενικά στην ζώνη Σέγκεν για 6 μήνες έως 3 χρόνια. Επισημώς, ένα άτομο εξακολουθεί να δικαιούται να κάνει αίτηση ασύλου. Το πρόβλημα είναι ωστόσο ότι στην πράξη οι αιτήσεις αυτές συχνά «καταγράφονται» από τους συνοριοφύλακες και οι άνθρωποι πάντα καταλήγουν να επαναπροωθούνται. Γνωρίζουμε για την περίπτωση ενός ανθρώπου που κατάθεσε αίτηση για άσυλο εν παρουσία ενός δικηγόρου, ενός δημοσιογράφου και ενός συνοριοφύλακα, αλλά η

αίτηση απλά αγνοήθηκε και τον ανάγκασαν να γυρίσει στη Λευκορωσία με τη βία. Τους απελαύνουν ακόμα και μέσα από τα πολωνικά νοσοκομεία, στα οποία φτάνουν ελάχιστοι από όσους αναζητούν προστασία.

? Ποια είναι η κατάσταση στα προσφυγικά καμπ στη Πολωνία;

Είναι εντελώς υπερπλήρη καθώς η πολωνική κυβέρνηση δεν παρέχει επιπλέον χώρους ή επιπλέον προσωπικό. Όσοι καταλήγουν εκεί είναι ασφαλής προς στιγμήν αλλά το φαγητό δεν επαρκεί και τους αντιστοιχεί χώρος μικρότερος και από κελί φυλακής. Και σχεδόν όλοι όσοι αναζητούν προστασία δεν καταλήγουν εκεί, αλλά στέλνονται πίσω. Έχουν σημάδια, πληγές, μελανιές από το ξύλο που τρώνε από τον στρατό της Λευκορωσίας και επαναπροωθούνται πάλι πίσω από τους Πολωνούς. Οι στρατιώτες της Λευκορωσίας τους σπρώχνουν πάνω στα ακαθάριστα συρματοπλέγματα στα πολωνικά σύνορα ή σε τρύπες στον φράχτη και οι Πολωνοί στρατιώτες τους σπρώχνουν πάλι πίσω από τις ίδιες διαδρομές.

? Και τι λέει η Ευρωπαϊκή Ένωση για αυτή τη

κατάσταση;

Τίποτα! Είναι απίστευτο! Από τις Βρυξέλες ακούγονται καταδίκαστικοί τόνοι για τον Λουκασένκο αλλά καμία κριτική προς την πολωνική κυβέρνηση, παρά την κατάφορη παραβίαση των νόμων. Αυτό δεν μπορεί να συνεχιστεί! Η ΕΕ πρέπει επιτέλους να διασφαλίσει ότι οι δημοσιογράφοι, το ιατρικό προσωπικό και οι ΜΚΟ θα έχουν πρόσβαση στην ζώνη ασφαλείας. Ο Ερυθρός Σταυρός και αντίστοιχες οργανώσεις έχουν την εκπαίδευση και την τεχνογνωσία να ανταποκριθούν σε τέτοιες καταστάσεις. Οι ντόπιοι στα σύνορα δεν αντέχουν άλλο. Είναι τραυματισμένοι ψυχικά, όπως είναι και οι ακτιβιστές στην δική μας οργάνωση. Εγώ η ίδια είμαι εξοθυεωμένη, δεν έχω ξαναζήσει τίποτα σαν και αυτό σε όλη μου τη ζωή. Ακόμα και κάποιοι από τους Πολωνούς συνοριοφύλακες κλαίει ή μεθάνε γιατί δεν αντέχουν άλλο την ψυχολογική πίεση. Ένας από αυτούς μου εξομολογήθηκε ότι έχει εφιάλτες από όταν έσπρωξε ένα παιδάκι πίσω – αφού αυτή ήταν η εντολή.

*Δικηγόρος και ακτιβίστρια των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Η συνέντευξη δόθηκε στην Pro Asylum και αναδημοσιεύτηκε από το alencontre.org και το internationalviewpoint.org.

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

Λίγο καιρό μετά την εκδικητική πυρπόληση των παραγκών των μεταναστών στη Νέα Μανωλάδα, και στον ίδιο ακριβώς χώρο, πραγματοποιήθηκε **μαζική συνέλευση των εργατών γης**, ταυτόχρονα σε 3 γλώσσες, με τη στήριξη του ΠΑΜΕ και συνδικάτων. Οι μετανάστες εργάτες **εξέλεξαν Συντονιστική Επιτροπή και διαμόρφωσαν ένα πλαίσιο διεκδικήσεων**, που περιλαμβάνει νομιμοποιητικά έγγραφα, άμεση έκδοση ΑΜΚΑ και άμεσο εμβολιασμό όλων για τον Covid19, ασφαλιστική κάλυψη, ένσημα, μέτρα υγείας και ασφάλειας, αξιοπρεπές μεροκάματο, λύση στα προβλήματα στέγασης «ώστε να βγούμε επιτέλους από τις τρώγλες», ενίσχυση των δομών Υγείας της περιοχής. Οι προσπάθειες οργάνωσης έρχονται σε μια συγκυρία που με τη διεθνή ζήτηση να αυξάνεται και την Ιταλία να προσφέρει δυνατότητες νομιμοποίησης στους εργάτες γης, οι φραουλάδες πιέζονται να διατηρήσουν/

Μια ακόμα **δολοφονία Ρομά** έγινε γνωστή μετά από αυτή του Νίκου Σαμπάνη από αστυνομικούς. Αυτή τη φορά πρόκειται για την **8χρονη Όλγα**, η οποία βρέθηκε στον προαύλιο χώρο του εργοστασίου της εταιρίας Κυλινδρόμυλοι Σαραντόπουλος-Μύλοι Αλλατίνη. Εκεί, κάτω από αδιευκρίνιστες συνθήκες, **η βαριά μεταλλική πόρτα έκλεισε πάνω της**. Ο υπάλληλος που την εντόπισε 20 λεπτά μετά, απευθύνθηκε στον προϊστάμενο και μαζί με τον υπεύθυνο βάρδιας άνοιξαν την πόρτα. Ο υπεύθυνος βάρδιας είπε στους εργάτες να πάνε σπίτι. Μια ώρα μετά, το κορίτσι βρίσκεται ακόμα εκεί πεσμένο και η πόρτα ξανακλείνει πάνω της. Την κλωτσάνε για να δούνε αν είναι ζωντανή. Με τραγική καθυστέρηση -πάνω από μία ώρα- φτάνει το ΕΚΑΒ όπου διαπιστώνει ότι είναι νεκρή, αλλά δεν την απεγκλωβίζει. **Το άψυχο σώμα της Όλγας μένει εκεί μέχρι τις 9 το βράδυ**, όταν την απεγκλωβίζει η πυροσβεστική. Υπεύθυνοι για την τραγική δολοφονία αυτού του παιδιού δεν είναι μόνο οι ανώτεροι του εργοστασίου που την άφησαν να κείτεται για μία ώρα με αποτέλεσμα η πόρτα να ξανακλείσει πάνω της. Είναι και εκείνος που την κλώτσαγε για να δει αν είναι ζωντανή και μετά έφυγε. Είναι όσοι συρρίκνωσαν τόσο τη δημόσια υγεία με αποτέλεσμα να μην υπάρχουν διαθέσιμα ασθενοφόρα και να αργήσει το ΕΚΑΒ που θα μπορούσε ίσως να σώσει τη ζωή της Όλγας. Είναι όσοι συνειδητά διασπείρουν τέτοιο μίσος απέναντι στους Ρομά που οδηγεί ανθρώπους να κλείνουν δυο φορές την πόρτα πάνω σε ένα οχτάχρονο παιδί και να κλωτσάν το σώμα της. Η οικογένειά της έχει στραφεί στην δικαιοσύνη και **στις 26 Νοεμβρίου πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση** έξω από το εργοστάσιο. Ελπίζουμε η δημοσιότητα της υπόθεσης και η κινητοποίηση του κόσμου να την κάνουν να είναι και η τελευταία και να ακουστεί επιτέλους παντού: Οι ζωές των Ρομά έχουν αξία.

Από μαζικές πορείες χαρακτηρίστηκε φέτος η **25 Νοέμβρη, παγκόσμια ημέρα για την εξάλειψη της έμφυλης βίας**. Με κέντρο τις γυναικοκτονίες, καθώς φέτος έγιναν γνωστές 14 τέτοιες, η **Συνέλευση 8 Μάρτη και η Συνέλευση Γυναικών 8 Μάρτη** στην Θεσσαλονίκη κάλεσαν σε πορείες και δρώμενα εκείνη την ημέρα. Στην Αθήνα, ένα χρόνο μετά την σύλληψη των 11 φεμινιστριών στο Σύνταγμα, η

προσελκύσουν εργατικό δυναμικό, δίνοντας πχ πρόσφατα μικρές αυξήσεις στα μεροκάματα. Αυτές δεν αλλάζουν ωστόσο το καθεστώς που ο Απ. Καψάλης έχει χαρακτηρίσει ως «**παρανομιμότητα**», την **ελληνική πατέντας νόμιμης εργασίας-παράνομης διαμονής**, που είναι στη ρίζα της αθλιότητας που επικρατεί στα φραουλώματα. Οι αγώνες και το πλέγμα αιτημάτων των μεταναστών εργατών γης μπορούν να **αμφισβητήσουν όλο αυτό το σάπιο καθεστώς**.

Στις 9 και στις 26 Νοεμβρίου πραγματοποιήθηκαν δύο δικάσιμες της **υπόθεσης της δολοφονίας του Ζακ/Ζάκι**. Υπενθυμίζουμε ότι παρά τις προσπάθειες των δικηγόρων της οικογένειας του Ζακ, οι 6 κατηγορούμενοι –ο κοσμηματοπώλης, ο μεσίτης, οι δύο αστυνομικοί της ομάδας Ζ και οι δύο αστυνομικοί της ομάδας Δ- **δεν κατηγορούνται για ανθρωποκτονία αλλά θανατοφόρα σωματική βλάβη**. Στις δύο τελευταίες δικάσιμες εξετάστηκαν αυτόπτες μάρτυρες όπως και οι ιατροδικαστές. **Συγκλονιστική ήταν η μαρτυρία της Λ. Δ.,** πρώην αξιωματούχου αστυνομικού και αυτόπτης μάρτυρα που δήλωσε πως αυτή μαζί με άλλους φώναζαν στον κοσμηματοπώλη και στον μεσίτη να σταματήσουν γιατί θα σκοτώσουν τον Ζακ, ο οποίος βρισκόταν ήδη πεσμένος στο έδαφος. **Όλοι οι ιατροδικαστές** που κατέθεσαν δήλωσαν με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο ότι **δεν υπάρχει καμία περίπτωση ο Ζακ να πέθανε από οτιδήποτε άλλο πέρα από τα χτυπήματα που δέχτηκε**. Και οι δύο αυτές μαρτυρίες είναι πιθανόν να παίξουν καταλυτικό ρόλο στη δίκη αφού καταρρίπτουν χωρίς καμία αμφιβολία τον μύθο για τον επικίνδυνο τοξικοεξαρτημένο ληστή που πέθανε από φυσικά αίτια. Ίσως αυτός να ήταν και ο λόγος που **οι κατηγορούμενοι ήταν πιο προκλητικοί από ποτέ**. Ο δικηγόρος τους επέμενε ότι ο Ζακ πέθανε από το άγχος του (!), προσπαθώντας να διαστρεβλώσει τα λόγια των ιατροδικαστών περί οργανικού στρες, ενώ μάρτυρας από την πλευρά των κατηγορουμένων εμφανίσε ένα κομμάτι γυαλι, λέγοντας ότι ένα τέτοιο κρατούσε ο Ζακ με απειλητικές προθέσεις εναντίων των κατηγορουμένων. Οι επόμενες δικάσιμες θα είναι στις 7, 14, 17 και 21 Δεκεμβρίου. Η παρουσία κόσμου έξω από το δικαστήριο παραμένει ακόμα κρίσιμη καθώς είναι αυτή που θα πιέσει για δημοσιότητα (αφού ακόμα επικρατεί μία τάση συγκάλυψης) και για μια δίκαιη δίκη.

εικόνα είναι εντελώς διαφορετική. Φέτος **χιλιάδες βρέθηκαν στον δρόμο** διεκδικώντας νομική αναγνώριση της γυναικοκτονίας και το πλαίσιο εκείνο που θα προστατεύει τις γυναίκες από την έμφυλη βία. Στην **Θεσσαλονίκη** πραγματοποιήθηκε **μία από τις μεγαλύτερες πορείες για την 25η Νοέμβρη** των τελευταίων χρόνων. Παρά το ανταγωνιστικό κάλεσμα των σωματείων του ΚΚΕ για την υγεία, εκατοντάδες διεκδίκησαν εκείνη τη μέρα να κρατήσει τα χαρακτηριστικά της ως ημέρα φεμινιστικής διεκδίκησης. **Η ΣΓ8Μ πραγματοποίησε και ένα δρώμενο**, στη διάρκεια του οποίου γέμισε την πόλη με πολύχρωμα ομοιώματα γυναικών τα οποία έγραφαν αιτήματα για την εξάλειψη της έμφυλης βίας και των γυναικοκτονιών. Η μαζικότητα της 25ης Νοέμβρη δείχνει πως **το φεμινιστικό κίνημα αναπτύσσεται συνεχώς και κερδίζει χώρο**. Επόμενο στοίχημα είναι η διοργάνωση **μίας ακόμα πιο μαζικής 8 Μάρτη** που θα αναδείξει τα συγκεκριμένα αιτήματα για την ενδυνάμωση και την απελευθέρωση των γυναικών.

δεν έμαθες να ακούς»

* στίχος των
Nationalistas

Επιμέλεια: Κατερίνα Καληρόγη

Να πάρουμε πρωτοβουλίες ενάντια στην έμφυλη βία στους χώρους δουλειάς

Της Ράνιας Παπαγεωργίου

Το δυναμικό κίνημα #metoo των περασμένων μηνών έκανε σαφές ότι ο σεξισμός και η έμφυλη βία έχουν επί χρόνια αποτελέσει καθημερινότητα και κανονικότητα σε πολλούς εργασιακούς χώρους. Ο καθημερινός σεξισμός στην εργασία εκδηλώνεται πολύμορφα, ενώ κατά κανόνα δεν αναγνωρίζεται καν ως τέτοιος. Από τις πιο «αθώες» λεκτικές μορφές του μέχρι τις πιο ακραίες παραβιαστικές, κακοποιητικές συμπεριφορές, η δυσκολία να «σπάσει η σιωπή» είναι μεγάλη, γιατί δεν είναι καθόλου απλό το θέμα. Μία γυναίκα εργαζόμενη έχει να συνυπολογίσει το κόστος μίας ενδεχόμενης καταγγελίας: το ψυχοφθόρο της διαδικασίας, το ενδεχόμενο «να μπλέξει», το «μάταιο» της δημοσιοποίησης αφού ο κανόνας είναι η ατιμωρησία του δράστη. Ακόμη, όμως, κι όταν γίνεται η καταγγελία, αντιμετωπίζεται ως μία διαδικασία που πρέπει να διανυθεί ατομικά από την καταγγέλλουσα.

Να αναδείξουμε το πρόβλημα

Η πραγματικότητα αυτή υπογραμμίζει την ανάγκη ενδυνάμωσης και στήριξης των εργαζόμενων γυναικών, ώστε να πάσουν να αισθάνονται μόνες απέναντι σε παρενοχλητικές και κακοποιητικές συμπεριφορές. Ο ρόλος των σωματείων στην αντιμετώπιση της έμφυλης βίας ως κοινωνικού προβλήματος και η στήριξη των εργαζόμενων ώστε να αντιληφθούν την ίδια την ύπαρξη και ποικιλόμορφη εκδήλωση της σεξουαλικής παρενόχλησης και κακοποίησης είναι ιδιαίτερα σημαντικός, προκειμένου να μπορέσουν σε ένα επόμενο στάδιο οι ίδιες να μιλήσουν, να καταγγείλουν.

Τη στιγμή που αναγνωρίζουμε αυτήν την αναγκαιότητα, δεν μπορούμε και να μην κάνουμε την παραδοχή ότι στον κόσμο της δουλειάς, στα σωματεία, αλλά ακόμα και στις αριστερές παρατάξεις, τα θέματα της έμφυλης βίας δεν καταλαμβάνουν τη θέση που τους αναλογεί. Η ταξική προσήλωση δεν λειτουργεί αυτόματα με την ανάλογη κοινωνική ευαισθησία και για τα έμφυλα προβλήματα. Παρατηρούμε, έτσι, ότι, την ίδια στιγμή που για πολλά εργατικά προβλήματα επιδεικνύεται μαχητική στάση, τα συγκεκριμένα είναι αόρατα

ή ανύπαρκτα. Βεβαίως, και η γυναικεία υποεκπροσώπηση στις συνδικαλιστικές οργανώσεις επιτείνει το πρόβλημα.

Ωστόσο, παρά τις υπαρκτές αδυναμίες, η ίδια η πραγματικότητα μας θέτει το επείγον καθήκον για δράση. Ο νόμος Χατζηδάκη, που χρησιμοποίησε προσημαστικά και βαθιά υποκριτικά την κύρωση της Σύμβασης 190 της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας για την εξάλειψη της βίας και παρενόχλησης στον χώρο της εργασίας, ως ένδειξη ευαισθησίας στα έμφυλα προβλήματα, υλοποιείται με την έκδοση υπουργικών αποφάσεων που αναθέτουν τα ζητήματα της παρενόχλησης και της βίας στην εργοδοσία! Γνωρίζουμε ότι αυτό σημαίνει στην καλύτερη περίπτωση για εργοδότες με πάνω από 20 εργαζόμενες/ους διακήρυξη προθέσεων κι ευχών, άμεσα αφομοιώσιμη από τον εργοδοτικό σχεδιασμό και την πολιτική μάρκετινγκ ιδιωτικών εταιρειών που θα αυτοεμφανίζονται ως «παράδεισοι» για να εργάζονται γυναίκες.

Στη σκληρή πραγματικότητα σε μικρές, μεσαίες, μεγάλες επιχειρήσεις και στο δημόσιο τομέα τα πράγματα δεν είναι καλύτερα. Κυριαρχεί η αντίληψη περί «ίσων ευθυνών θύτη-θύματος» και «κουκουλώματος», όπως μαρτυρά και η πρόσφατη περίπτωση των καταγγελλουσών υπαλλήλων του Δήμου Λέσβου, οι οποίες αντιμετωπίστηκαν από τους αρμόδιους σαν να ήταν υπεύθυνες για την κακοποιητική συμπεριφορά του προϊσταμένου τους.

Η εμπειρία του κινήματος #metoo αποδεικνύει πως είναι αναγκαίο κι επείγον να ανοίξει το ζήτημα της σεξουαλικής παρενόχλησης στους χώρους δου-

λειάς από τις ίδιες εργαζόμενες που θα απευθύνονται στα σωματεία τους. Ως γυναίκες συνδικαλίστριες αξίζει συντονισμένα να αναζητήσουμε τους τρόπους με τους οποίους θα ανοίξει η συζήτηση στον κόσμο της δουλειάς, τα σωματεία, τις ίδιες τις παρατάξεις μας – με διαφορετικούς, φυσικά, ρυθμούς και βήματα που θα αντιστοιχούν σε στις ιδιαιτερότητες του εκάστοτε χώρου (πυκνότητα των γυναικών εργαζόμενων, συνθήκες δουλειάς, αγωνιστικές παραδόσεις των σωματείων, κ.ά.).

Ομάδες παρέμβασης

Το πρώτο βήμα σε αυτήν τη διαδικασία θα μπορούσε να είναι η απεύθυνση στη βάση των σωματείων και η δημιουργία ομάδων συναδελφισμών μας που θα κρατάνε το θέμα ανοιχτό και θα διεκδικούν μέτρα από τα σωματεία, δομές αντιμετώπισης καταγγελιών (βλέπε ΣΕΗ), αντισεξιστικές καμπάνιες για να μην φτάνουμε στη βία. Την ίδια στιγμή χρειάζεται να διεκδικήσουμε από τα σωματεία μας να συμπεριλάβουν στα αιτήματά τους την πραγματική ισότητα, σε μισθούς, συμπεριφορές, υλικές παροχές κοινωνικής φροντίδας, ώστε να διευκολύνεται η συμμετοχή των γυναικών σε κάθε συλλογική κι εργασιακή διαδικασία.

Εκτιμώντας ότι δεν είμαστε ακόμα –σε επίπεδο μαζικότητας και δύναμης– στο σημείο να ανοίξουμε όλα τα ζητήματα ταυτόχρονα, μπορούμε να θέσουμε ως προτεραιότητα το να καλέσουμε όλους τους συνδικαλιστικούς φορείς να διοργανώσουν εκδηλώσεις-συζητήσεις σε χώρους δουλειάς και να αναλάβουν δράσεις ενάντια στις διακρίσεις και τις

κακοποιητικές συμπεριφορές που υφίστανται οι γυναίκες, πέρα από επετειακές αφορμές, δηλαδή ακόμα και μετά τις 25 Νοέμβρη και πριν τις 8 Μάρτη.

Παράλληλα, μέσα από τη διαμόρφωση κωδίκων δεοντολογίας μπορεί να φτιαχτεί ένα πλαίσιο κανόνων για το τι επιτρέπεται και τι όχι και από εκεί και πέρα, υπάρχουν πολλά στάδια που χρειάζεται να αποτυπωθούν και να λειτουργήσουν. Η οργάνωση διαδικασιών επιμόρφωσης, καθώς και η συγκέντρωση και ανταλλαγή υλικού που αφορά τόσο τις πρόσφατες θεσμικές εξελίξεις, όσο και από επιστημονικές έρευνες εκθέσεις με στατιστικά στοιχεία και τεκμηρίωση, μπορούν – εφόσον αξιοποιηθούν με τη δική μας αγωνιστική λογική – να αποτελέσουν πολύτιμα εργαλεία για τη δουλειά μας.

Είναι κρίσιμο ζήτημα να μην αφήσουμε τα πράγματα ως έχουν. Η έμφυλη βία στον κόσμο της δουλειάς είναι μόνο ένα τμήμα της εκμετάλλευσης και καταπίεσης που βιώνουμε ως γυναίκες εργαζόμενες. Υπάρχει θεσμικό πρόβλημα, καθώς είναι το ίδιο το σύστημα που καλλιεργεί και συντηρεί τις διακρίσεις, που καταλήγουν στην ανισότητα των γυναικών και τελικά, σε έμφυλη βία όλων των μορφών και βαθμών. Απέναντι στη συστημική αντιμετώπιση της έμφυλης βίας ως ζητήματος «ατομικού» ή «οικογενειακού», προτάσσουμε τα αιτήματά μας προς το κράτος και την εργοδοσία, διεκδικώντας μικρές και μεγαλύτερες νίκες που θα μας επιτρέπουν να ζούμε και να εργαζόμαστε σε περιβάλλοντα ασφαλή, χωρίς τη διαρκή απειλή της βίας, της κακοποίησης, του εξευτελισμού.

Νεοφιλελεύθερη αποθέωση: Η COP26 ιδρύει την παγκόσμια αγορά της πυρκαγιάς και την προσφέρει στους καπιταλιστές εμπρηστές, σε βάρος των λαών

Ολόκληρο
στο [RProject.gr](https://www.rproject.gr)

Του Ντανιέλ Τανούρο
(Μετάφραση-επιμέλεια:
Γιώργος Μητραλιάς)

Η Διάσκεψη της Γλασκώβης (COP26) θα έπρεπε κατά προτεραιότητα: 1) να συγκεκριμενοποιήσει την υπόσχεση των "αναπτυγμένων" χωρών να δώσουν στο Πράσινο Ταμείο για το κλίμα, από το 2020 και μετά, τουλάχιστον εκατό δισεκατομμύρια δολάρια το χρόνο για να βοηθήσουν τον παγκόσμιο Νότο να αντιμετωπίσει την κλιματική πρόκληση (1), 2) να αναγκάσει αυτές τις χώρες να παρέμβουν οικονομικά για να καλύψουν τις τεράστιες απώλειες "των λιγότερο αναπτυγμένων χωρών" και των νησιωτικών κρατών, 3) "να μεγαλώσει τις κλιματικές φιλοδοξίες" των κυβερνήσεων για να συγκεκριμενοποιήσει τον στόχο που είχε υιοθετήσει η COP21 (Παρίσι, 2015): "να διατηρηθεί η αύξηση της θερμοκρασίας αρκετά κάτω από τους 2°C ενώ θα συνεχίζονται οι προσπάθειες για να μην ξεπεραστεί ο 1,5°C σε σύγκριση με την προβιομηχανική περίοδο".

Ο απολογισμός είναι αυταπόδεικτος: στα χαρτιά, η Γλασκώβη ξεκαθαρίζει τον ασαφή στόχο του Παρισιού ριζοσπαστικοποιώντας τον (εφεξής ο στόχος είναι 1,5°C) και αναφέρει την ευθύνη των ορυκτών καυσίμων. Όμως, στην πράξη, η Διάσκεψη δεν κάνει καμιά πρόταση για να σταματήσει την καταστροφή. "Ένα βήμα μπροστά προς τη σωστή κατεύθυνση", είπαν μερικοί. Αντίθετα: προσκολλημένοι στην μετά-πανδημιακή νεοφιλελεύθερη ανάκαμψη και στις γεωστρατηγικές τους αντιπαλότητες, οι άρχοντες του κόσμου αποφάσισαν:

- 1) Να αναστείλουν την υπόσχεση των εκατό δισεκατομμυρίων για το Πράσινο Ταμείο
- 2) Να πουν νιέ στην αποζημίωση για τις "απώλειες και ζημιές"
- 3) Να αφήσουν το πεδίο σχεδόν εντελώς ελεύθερο στα ορυκτά καύσιμα
- 4) Να αντιμετωπίσουν την σταθε-

ροποίηση του κλίματος ως μια αγορά "αντισταθμίσεων άνθρακα" και τεχνολογιών

5) Να προικίσουν αυτή την αγορά με ένα παγκόσμιο μηχανισμό ανταλλαγής "δικαιωμάτων ρύπανσης"

6) Last but not least, να αναθέσουν τη διαχείριση αυτής της αγοράς στο χρηματοπιστωτικό σύστημα... δηλαδή στους πλούσιους... οι επενδύσεις και ο τρόπος ζωής των οποίων είναι η κύρια αιτία της υπερθέρμανσης.

Η ειδική έκθεση 1,5°C: μια βόμβα με επιπτώσεις στον Διεθνή Οργανισμό Ενέργειας

Η ειδική έκθεση της Διακυβερνητικής Επιτροπής για τον 1,5°C (2019) είχε καταδείξει την απόλυτη ανάγκη να παραμείνουμε κάτω από τον 1,5°C (2). Οι κίνδυνοι της υπερθέρμανσης είχαν υποτιμηθεί. Πέρα από τον 1,5°C, διαδοχικές θετικές αναδράσεις απειλούν να κάνουν τη Γη να μπαίνει σε ένα "καθεστώς κλιβάνου". (3) Αυτό θα είχε τρομερές συνέπειες (μεταξύ άλλων, μια άνοδο της στάθμης των ωκεανών κατά 13 μέτρα ή και παραπάνω). Όμως, η μέση θερμοκρασία της επιφάνειας έχει αυξηθεί κατά 1,1 μέχρι 1,2°C συγκριτικά με την προβιομηχανική εποχή. Με το σημερινό ρυθμό, το όριο του 1,5°C θα ξεπεραστεί γύρω στο 2030... Συμπέρασμα: οι "καθαρές" παγκόσμιες εκπομπές CO₂ πρέπει να μειωθούν κατά 50% τουλάχιστον πριν το 2030, κατά 100% πριν το 2050 και να γίνουν αρνητικές στο δεύτερο μισό του αιώνα.

Αυτή η έκθεση έσκασε σαν βόμβα. Οι ηγέτες και ηγέτισες της καπιταλιστικής τάξης δεν μπορούν πια να στρουθοκαμηλίζουν. Όποιοι και όποιες έχουν λίγο μυαλό πρέπει να παραδεχτούν ότι η υπερθέρμανση μπορεί να ξεφύγει από κάθε έλεγχο σε βαθμό που να βάζει σε κίνδυνο όλο το σύστημά τους. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, ακόμα και αν εφαρμόζεται από νεοφιλελεύθερους σαν τον Μπόρις Τζόνσον, μια καπιταλιστική πολιτική που καμώνεται πως "βασίζεται στην καλύτερη επιστήμη" δεν θα μπορούσε λογικά να διατηρήσει την ασάφεια της συνθήκης του Παρισιού... Η βρετανική προεδρία της COP26 πρό-

τεινε να γίνει μόνος στόχος το όριο του 1,5°C, και αυτή η διευκρίνιση επικυρώθηκε από τη Διάσκεψη.

[...]

Από όπου και αν πιάσουμε το πρόβλημα, σκοντάφτουμε στο ανέφικτο της καπιταλιστικής ενεργειακής μετάβασης: δεν μπορούμε να ανακάμψουμε μια οικονομία βασισμένη κατά 80% στα ορυκτά, και ταυτόχρονα να αντικαταστήσουμε τα ορυκτά με ανανεώσιμα, και να μειώσουμε βραχυπρόθεσμα και δραστικά τις εκπομπές. Αυτό είναι πρακτικά αδύνατο. Η περιορίζουμε την παραγωγή για να πετύχουμε τη μετάβαση, ή θυσιάζουμε τη μετάβαση στο βωμό της αύξησης του ΑΕΠ. Ωστόσο, "καπιταλισμός χωρίς ανάπτυξη αποτελεί εξ ορισμού αντίφαση" (Σουμπέτερ). Συμπέρασμα: η αντίφαση δεν μπορεί να επιλυθεί, εκτός και αν υπάρξει συστημική επαναστατική αλλαγή. Ενόσω αυτή η ιστορική δυνατότητα δεν θα γίνεται συγκεκριμένη δυνατότητα, η αντίφαση θα βαραίνει όλο και περισσότερο πάνω στις απόπειρες μείωσης των εκπομπών.

Κάθε καπιταλιστής προσπαθεί να φορτώσει τις προσπάθειες στους ανταγωνιστές του και στους εργαζόμενους/ες του. Κάθε καπιταλιστική τάξη χρησιμοποιεί το Κράτος της για να φορτώσει αυτές τις προσπάθειες στα αντίπαλα Κράτη και στις λαϊκές τάξεις. Και τα Κράτη που μολύνουν περισσότερο είναι τα ιμπεριαλιστικά Κράτη που κυριαρχούν πάνω στα πιο φτωχά. Κατά συνέπεια, η οικολογική/κλιματική κρίση θα συνδυαστεί με σοβαρούς οικονομικούς, κοινωνικούς και πολιτικούς (ακόμα και στρατιωτικούς) κινδύνους γύρω από τους εξής άξονες:

1) Βάθαιμα των κοινωνικών εντάσεων που μεταφράζεται σε αυξανόμενη κρίση νομιμοποίησης των εξουσιών, σε πολιτική αστάθεια και αυξανόμενη τάση αυταρχισμού.

2) Νεοαποικιακή πολιτική αυξανόμενης αγριότητας απέναντι στους λαούς του Νότου, ειδικότερα στους μετανάστες/στρίες και κυρίως στις γυναίκες.

3) Εντονότερη αντιπαλότητα μεταξύ των καπιταλιστών και των καπιταλιστι-

κών Κρατών.

4) Αυξανόμενες γεωστρατηγικές εντάσεις μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών και της Κίνας.

Να πιστεύουμε πως ένα τέτοιο πλαίσιο θα ήταν πρόσφορο για την ετήσια επαύξηση των κλιματικών συμφωνιών στο ύψος της κλιματικής πρόκλησης, είναι σαν να πιστεύουμε στον Άι Βασίλη.

[...]

Ο ουρανός της COP γέμισε με σύμφωνα αυτού του είδους: για την έξοδο από τον άνθρακα, για τα ηλεκτρικά αυτοκίνητα, για τη διακοπή των επενδύσεων εκτός συνόρων στα ορυκτά καύσιμα, ή για τη διακοπή των επενδύσεων στις ορυκτές ενέργειες στην εθνική επικράτεια. Μερικές χώρες έφτασαν μάλιστα να ανακοινώσουν με περηφάνεια την πρόθεσή τους να πρασινίσουν την άμυνά τους προκειμένου να "περιορίσουν το οικολογικό της αποτύπωμα, ειδικά στο ενεργειακό πεδίο" (17). Είναι μερικές φορές κρίμα που το γελοίο δεν σκοτώνει -σε αντίθεση με τους στρατούς.

Όλα αυτά τα σύμφωνα είναι κούφια υποσχέσεις. Χωρίς καταναγκαστικό χαρακτήρα, χωρίς συγκεκριμένα μέτρα, χωρίς δεσμεύσεις κατά χώρα, χωρίς ποινές σε περίπτωση μη-σεβασμού. Σε τι χρησιμεύουν; Ένα μέρος της απάντησης είναι ότι οι κυβερνήσεις επωφελούνται από το ότι οι προβολείς είναι στραμμένοι στην COP για να το παίξουν πράσινες και να γίνουν αρεστές στη κοινή τους γνώμη χωρίς να βλάψουν τα συμφέροντά των καπιταλιστών (18)... Όμως, αυτό παραπέμπει σε μια εξήγηση: οι κούφια υποσχέσεις είναι στο διαπάσων της νεοφιλελεύθερης ιδεολογίας που, σε τελική ανάλυση, δεν γνωρίζει παρά ένα μόνον ένα αρμόδιο να αποφασίζει: την Αγορά. Δηλαδή το κέρδος, δηλαδή μια μειοψηφία μετόχων.

[...]

Αξίζει να σταθούμε στην αξιολόγηση των στρατηγικών των αναπτυγμένων χωρών και της Κίνας. Η ΕΕ είναι στο κόκκινο σε δύο παραμέτρους: δέσμευση για δικαιοσύνη χωρίς σα-

φήνεια, και όχι διάκριση ανάμεσα σε απορροφήσεις και μειώσεις εκπομπών. Η Γερμανία είναι δύο φορές στο πορτοκαλί και τρεις φορές στο κόκκινο: το "καθαρό μηδέν" της δεν καλύπτει τις εκπομπές των αεροπορικών και των διεθνών θαλάσσιων μεταφορών, και δεν αποκλείει την "αντιστάθμιση άνθρακα" εκτός των εθνικών συνόρων. Ίδια κόκκινα σημεία για τις ΗΠΑ που, επιπλέον, συγχέουν απορρόφηση και μείωση, και των οποίων η δέσμευση για δικαιοσύνη στερείται σαφήνειας (είναι αδιόρθωτοι!). Όσο για την Κίνα, είναι στο κόκκινο σε 6 παραμέτρους και στο πορτοκαλί σε άλλες 3.

Αυτή η ανάλυση επιβεβαιώνει απόλυτα τις καταγγελίες των οικοσυστημάτων και άλλων ακτιβιστών: όταν δεν είναι ανύπαρκτες ή εντελώς κούφιας, οι στρατηγικές "ουδέτερο ισοζύγιο άνθρακα το 2050" είναι ατελείς και, στη καλύτερη περίπτωση, βαθύτατα μονόπλευρες. Όλο αυτό το μπλαμπλα για τον "μηδενικό καθαρό άνθρακα" δεν χρησίμεψε παρά για να παραπέμψει στις ελληνικές καλένδες το μεγαλύτερο μέρος των 19 έως 23 GtCO₂eq η εξάλειψη των οποίων στα επόμενα οκτώ χρόνια θα καθορίσει -ή όχι- τη δυνατότητα να ξεπεραστεί (υπερβολικά) ο 1,5°C της υπερθέρμανσης. Στη πραγματικότητα, πρόκειται για απάτη και η αιτία αυτής της απάτης είναι πεντακάθαρη σαν το νερό της πηγής: να αποφύγουμε κάθε καταναγκασμό, κάθε ρύθμιση.

[...]

Μια επόμενη φάση θα συνίσταται

στη κατάρτιση του καταλόγου των καθαρών επενδύσεων, δημιουργών δικαιωμάτων. Ο κατάλογος της Ευρωπαϊκής Ένωσης ("Ταξινομία", στη ειδική διάλεκτο) θα διαμορφωθεί μέχρι το τέλος του χρόνου. Η διακύβευση είναι πολύ μεγάλη: Η "ταξινομία" θα ανοίξει το δρόμο στην πράσινη οικονομία. Θα περιληφθεί η πυρηνική; Ο ορισμός της ως "αιφόρου ενέργειας" θα ήταν ο τέλειος παραλογισμός. Το μόνο αιφόρο πράγμα, σε αυτή τη τεχνολογία, είναι τα απόβλητα που κανείς δεν ξέρει τι να τα κάνει. Θα μολύνουν το περιβάλλον για δεκάδες χιλιάδες χρόνια, ή ακόμα και περισσότερα. Όμως...η αγορά είναι καταπληκτική. Η Κίνα, για παράδειγμα, προγραμματίζει την κατασκευή 150 αντιδραστήρων. Από την καπιταλιστική άποψη, που κάνει να φαίνονται τα πάντα ανάποδα (όπως έλεγε ο Μαρξ), ο τέλειος παραλογισμός θα ήταν να προσπεράσεις χωρίς να σταματήσεις σε αυτό τον πακτωλό...πηγή "αιφόρων" κερδών. Με τη Γαλλία επικεφαλής, δέκα χώρες αγωνίζονται για να περιληφθεί η πυρηνική στην Ταξινομία. Πέντε άλλες αντιτίθενται, μεταξύ των οποίων η Γερμανία. Ποιος θα υπερισχύσει; Σαφές μέχρι την τελική απόφαση... (30)

[...]

Το ζήτημα των απωλειών και ζημιών είναι ακόμα πιο εκρηκτικό, και μάλιστα πάρα πολύ. Ας πάρουμε το παράδειγμα της Σομαλίας. Συνέβαλε κατά 0,00026% στην ιστορική αλλαγή κλίματος...αλλά υφίσταται συνεχείς ξηρασίες, που οφείλονται ξεκάθαρα στην υπερθέρμανση. Το 2020, 2,9 εκατομ-

μύρια άνθρωποι υπέφεραν εκεί από σοβαρή διατροφική ανασφάλεια. Η διεθνής βοήθεια είναι πολύ ανεπαρκής. Η Κένυα, η Αιθιοπία, το Σουδάν και η Ουγκάντα βιώνουν το ίδιο δράμα. (31) Ποιος θα πληρώσει; Και ποιος θα πληρώσει για τις προσεχείς καταστροφές; Η ΜΚΟ Christian Aid εκτιμά ότι, με τις ίδιες πολιτικές, η κλιματική αλλαγή θα προκαλέσει μείωση του ΑΕΠ των πιο φτωχών χωρών κατά -19,6% μέχρι το 2050 και κατά -63,9% κατά ετήσιο μέσο όρο μέχρι το 2100. Σε περίπτωση που περιορίζεται στον 1,5°C, αυτά τα νούμερα θα ήταν αντίστοιχα -13,1% και -33,1%. (32) Ο λογαριασμός των απωλειών και ζημιών θα ανέλθει γρήγορα σε πολλές χιλιάδες δισεκατομμύρια. Η αρχή της χρηματοδότησης από τις πλούσιες χώρες έχει εγγραφεί στη Συνθήκη πλαίσιο των Ηνωμένων Εθνών για τις Κλιματικές Αλλαγές, αλλά οι ιμπεριαλιστικές κυβερνήσεις αρνούνται να την σεβαστούν.

[...]

Από την άποψη του κεφαλαίου, είναι λάθος να λέμε ότι η COP26 είναι μόνο μπλα μπλα. Είναι μάλλον μια τερατώδης αποθέωση του νεοφιλευθερισμού. Αυτή η συνάντηση κορυφής έκανε ένα σημαντικό βήμα στη κατεύθυνση της ολοκληρωτικής εμπορευματοποίησης της Γης, των οικοσυστημάτων της και των κατοίκων της. Προς όφελος του χρηματοπιστωτικού συστήματος, και στη πλάτη των λαών.

Εν είδει συμπεράσματος

Οι πολιτικοί υπεύθυνοι το αναγνωρί-

ζουν όλοι τους και όλες τους (ή σχεδόν): ο συναγερμός είναι μέγιστος, ο κίνδυνος είναι ανυπολόγιστος, δεν υπάρχει ούτε μια στιγμή για χάσιμο. Και όμως, από τη μια COP στην άλλη, παρά τα φώτα της "καλύτερης Επιστήμης", ο χρόνος της αντεπίθεσης σπαταλιέται και η πορεία προς την άβυσσο επιταχύνεται. Αυτή η αδιανόητη, παράλογη και τρομακτική πραγματικότητα δεν απορρέει ούτε από τη βλακεία του τάδε ή του δείνα υπεύθυνου, ούτε από κάποια συνωμοσία σκοτεινών δυνάμεων: απορρέει από τους θεμελιώδεις νόμους του Καπιταλισμού, και αυτοί οι νόμοι διαφθείρουν επίσης και την "καλύτερη Επιστήμη". Βασισμένος στον ανταγωνισμό για το κέρδος, αυτός ο τρόπος παραγωγής υποχρεώνει εκατομμύρια καπιταλιστές, επί ποινή οικονομικού θανάτου, να πάρουν ανά πάσα στιγμή εκατομμύρια επενδυτικές αποφάσεις που αποσκοπούν να αυξήσουν μέσω των μηχανών την παραγωγικότητα της εργασίας. Η πτωτική τάση του ποσοστού κέρδους που απορρέει αναπληρώνεται από μίαν αύξηση της μάζας των παραγόμενων εμπορευμάτων, από μίαν αύξηση της εκμετάλλευσης των άλλων φυσικών πόρων. Αυτό το σύστημα λειτουργεί σαν ένα ρομπότ που είναι εκτός κάθε ελέγχου. Φέρει μέσα του, όπως το σύννεφο φέρει μέσα του την καταιγίδα, όχι μόνο τον πόλεμο -όπως έλεγε ο Ζωρέ- αλλά και ένα δυναμικό απεριόριστης ανάπτυξης, απεριόριστης αύξησης των ανισοτήτων και απεριόριστης επιδείνωσης των οικολογικών καταστροφών. [...]

Η κρίση στην Τουρκία

Του Πάνου Πέτρου

Η οικονομική κρίση στην Τουρκία έχει στοιχεία «ντε-ζα-βού» της αντίστοιχης του καλοκαιριού του 2018. Όπως και τότε, αφορά εξελίξεις που αγγίζουν το διεθνή καπιταλισμό και θίγουν ιδιαιτέρως τις λεγόμενες «αναπτυσσόμενες οικονομίες». Όπως και τότε, ο «καταλύτης» της επιδείνωσης μιας τάσης που ήταν σε εξέλιξη, είναι πολιτικός.

Μεγάλο τμήμα της παγκόσμιας οικονομίας βρίσκεται αντιμέτωπο με την αύξηση του πληθωρισμού (κρίση στην ενέργεια, ανατιμήσεις τροφίμων, «συμφόρηση» στις διεθνείς αλυσίδες που δημιουργεί κρίση προσφοράς).

Παράλληλα, το τέλος της «ποσοτικής χαλάρωσης» ή έστω και η εξαγγελία του επερχόμενου τέλους του, αυξάνει τις πιέσεις στις «αναπτυσσόμενες» οικονομίες.

Το πρόβλημα των «αναπτυσσόμενων» οικονομιών

Το 2018, οι σχετικές συζητήσεις στην ΕΚΤ και η σταδιακή αλλαγή πλεύσης της FED είχε πυροδοτήσει αντίστοιχα προβλήματα, καθώς το χρήμα που είχε κατευθυνθεί σε δάνεια κι επενδύσεις στις «αναδυόμενες» οικονομίες (όταν τα περιθώρια κέρδους εκεί ήταν μεγαλύτερα), επέστρεφε στην ασφάλεια των ΗΠΑ (και δευτερευόντως της ΕΕ). Η ενίσχυση του δολαρίου δημιουργεί πάντοτε προβλήματα στις «αναπτυσσόμενες», που αντιμετωπίζουν και έξοδο κεφαλαίων αλλά και αυξημένες δυσκολίες των χρεών τους (σε δολάριο). Τότε, η κρίση στην Τουρκία συνέπιπτε με εκείνη στη Βραζιλία, τις δυσκολίες στην Ινδία, την Αργεντινή, τη Νότιο Αφρική κ.ο.κ.

Σήμερα βρισκόμαστε σε ένα παρόμοιο «φεγγάρι», με την FED να προαναγγέλει τη σταδιακή αποκλιμάκωση των πολιτικών «φτηνής πίστωσης» που εφάρμοσε στη διάρκεια της πανδημίας και την ΕΚΤ να συζητά επίσης την επιστροφή στην «κανονικότητα». Η Τουρκία αντιμετωπίζει και πάλι προβλήματα στη συγκυρία που αντίστοιχες αναταράξεις απασχολούν το Πακιστάν, ενώ στους Financial Times γίνεται λόγος για «ανταρσία των επενδυτών» και σε Βραζιλία και Νότια Αφρική.

Η Τουρκία αποτελεί μια από τις κατεχόμενη εκτεθειμένες χώρες σε αυτές τις πιέσεις στο νόμισμά της.

Εξαργάται συντριπτικά από τις εισαγωγές για τις ενεργειακές της ανάγκες, ένα 70% των εισαγωγών πρώτων υλών και προϊόντων αφορά τη λειτουργία του σημαντικού κατασκευαστικού της τομέα, ενώ οι τράπεζες αλλά και πολλές επιχειρήσεις έχουν συσσωρευμένα μεγάλα χρέη σε δολάρια και ευρώ.

Πειθαρχική επίθεση των «αγορών»

Αυτά αποτελούν τη βάση της κρίσης, αλλά η δραματική επιτάχυνσή της με τη ραγδαία κατάρρευση της τουρκικής λίρας, είχε πάντα «καταλύτη». Το 2018, ήταν οι «πολεμικές» ενέργειες του Τραμπ, με την επιβολή υψηλών δασμών σε αλουμίνιο και χάλυβα, αλλά και την επιβολή κυρώσεων (υπό το πρόσχημα τότε της κράτησης του πάστορα Μπράνσον), που πυροδότησαν την κατάρρευση της λίρας. Σήμερα ήταν η ανακοίνωση του Ερντογάν ότι δεν σκοπεύει να παρεκκλίνει από την πολιτική χαμηλών επιτοκίων που προκάλεσε μια «επίθεση» στο τουρκικό νόμισμα.

Ενώ μια σειρά από Κεντρικές Τράπεζες ακολουθούν την αστική «ορθοδοξία» και είτε αυξάνουν τα επιτόκια δανεισμού είτε δεσμεύονται στην προσεχή αύξησή τους, ο Ερντογάν επιμένει στην εχθρότητά του απέναντι στα υψηλά επιτόκια (που έχει χαρακτηρίσει «γονείς όλων των δεινών») και στην άποψη ότι η «ετερόδοξη» πολιτική του θα οδηγήσει σε «τόνωση των εξαγωγών, ανάπτυξη και θέσεις εργασίας». Αυτή η άποψη και το γεγονός ότι την επιβάλλει στην Κεντρική Τράπεζα είναι που προκαλεί την «ιερή οργή» των mainstream οικονομολογούντων. Οι Financial Times, καταγράφοντας τις αιτίες της κρίσης, το είπαν με ωμή ειλικρίνεια: «Τρίτον, και ίσως το πιο σημαντικό, είναι το τμήμα που καλούνται να πληρώσουν οι αναδυόμενες οικονομίες όταν επιλέγουν λαϊκιστικές, μερικές φορές απρόβλεπτες κυβερνήσεις με χαλαρή προσέγγιση στη δημοσιονομική δαπάνη». Είναι μια παραδοχή ότι οι «αγορές» επιχειρούν να πειθαρχήσουν ό,τι παρεκκλίνει από τα θέσφατά τους. Σε μεγάλο μέρος της διεθνούς αρθρογραφίας άλλωστε, παρουσιάζεται μια εικόνα «παράδοξης» κρίσης, που δεν έχει -τάχα- καμία σοβαρή οικονομική βάση, πέρα από τα «καπρίσια του Ερντογάν» που «δημιουργεί την κρίση μόνος του». Πίσω από τις «ανταρχικές» ευαισθησίες για την δυνατότητα ενός πανίσχυρου προέδρου να αντικαθιστά ηγεσίες στην Κεντρι-

κή Τράπεζα, κρύβεται η αλλεργία τους απέναντι στη δυνατότητα μιας (εκλεγμένης παρεμπιπτόντως) πολιτικής ηγεσίας να καταστρατηγεί την ιερή και όσια «ανεξαρτησία» των μεγαλοτραπεζιτών.

Καπιταλιστικά αδιέξοδα

Είναι εξαιρετικά αμφίβολο αν μια καπιταλιστική οικονομία μπορεί να «αντέξει» τον κλυδωνισμό της στρατηγικής Ερντογάν. Οι εναλλακτικές επιλογές που έχουν περιγραφεί για να ανακοπεί η κατάρρευση της λίρας είναι οι εξής:

Η «ορθόδοξη» πεπατημένη και η αύξηση των επιτοκίων (με στόχο την προσέλκυση επενδυτών που θα βγάλουν κέρδος), η οποία ασφαλώς συνοδεύεται από λιτότητα για την εξυπηρέτηση του χρέους, ή (στο ίδιο μοτίβο της «διεθνούς πεπατημένης») η προσφυγή στα γεράκια του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου. Είναι οι αστικές λύσεις για τις οποίες πιέζουν ασφικτικά οι «αγορές» και τα φερέφωνά τους.

Έχει ξεσπάσει μια αμιγώς πολιτική αντιπαράθεση, όπου τα οικονομικά προβλήματα είναι απλώς αφορμή ή ευκαιρία για επιτάχυνση άλλων εξελίξεων.

Η πώληση αποθεματικών ξένου συναλλάγματος, που δεν αποτελεί λύση για την Τουρκία, καθώς διαθέτει εξαιρετικά περιορισμένα τέτοια αποθεματικά.

Η επιβολή ελέγχου στις ροές κεφαλαίων, που θα οδηγήσει σε «αποκλεισμό» της Τουρκίας από το διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα.

Προς το παρόν, η τουρκική κυβέρνηση αποφεύγει όλες τις επιλογές, δείχνοντας εμπιστοσύνη στις τράπεζές της (που φέρονται να είναι σε καλή κατάσταση και με διαθέσιμα αποθέματα) και επιμένοντας ότι θα αντέξει. Δεν έχει άδικο ο Ερντογάν όταν καταγγέλει τους «βαρώνους του χρήματος». Ωστόσο ο «πόλεμος για την οικονομική ανεξαρτησία» συνοδεύεται από προτάσεις του τύπου «να τρώτε λιγότερο κρέας» ή «να αγοράζετε λιγότερες ντομάτες» στα εργατικά και λαϊκά στρώματα που πληρώνουν πιο σκληρά από όλους τις συνέπειες του πληθωρισμού και της υποτίμησης. Η συνταγή μιας «εθνικά περήφανης λιτότητας» δύσκολα θα επανασυσπειρώσει την κοινωνική βάση του ΑΚΡ, που φθεί-

ρεται και συσσωρεύει ρωγμές όλα τα τελευταία χρόνια. Ασφαλώς, όπως σημειώνει το Foreign Policy, σε άρθρο για «την πιο δύσκολη δοκιμασία στη ζωή του», «ένας σιδερένιος νόμος της εποχής του ΑΚΡ είναι πάντα το να μη ξεγράφει κανείς εύκολα τον Ερντογάν».

Πολιτικό ζήτημα

Το γεγονός ότι ασχολήθηκε εκτεταμένα με την τρέχουσα κρίση το συγκεκριμένο περιοδικό, που αποτελεί αμερικανικό θινκ τανκ στη γεωστρατηγική κι όχι στην οικονομία, είναι αποκαλυπτικό και για την άλλη διάσταση των όσων εξελίσσονται γύρω από την κρίση της τουρκικής οικονομίας. Μετά βίας κρύβεται το ότι έχει ξεσπάσει μια αμιγώς πολιτική αντιπαράθεση, όπου τα οικονομικά προβλήματα είναι απλώς αφορμή ή ευκαιρία για επιτάχυνση άλλων εξελίξεων.

Αυτό είναι εμφανές στο εσωτερικό. Όπου ο ηγέτης της αξιωματικής αντιπολίτευσης, δηλώνει ότι η αύ-

ξηση των επιτοκίων «μπορεί να βοηθήσει, αλλά δεν λύνει το οικονομικό πρόβλημα», για να καταλήξει ότι η απάντηση βρίσκεται «στην πολιτική αλλαγή». Αλλά ισχύει και για το εξωτερικό, όπου η αναζήτηση οικονομικής στήριξης (η άλλη εναλλακτική που μένει στο τραπέζι), συνδέεται αναπόφευκτα με τη πίεση στο καθεστώς Ερντογάν να «επιστρέψει στο μαντρί».

Τους τελευταίους μήνες, ο Τούρκος πρόεδρος έχει επιδοθεί σε ένα μπαράζ επαφών και ενεργειών για αποκατάσταση σχέσεων. Αλλά το Foreign Policy -στη λεπτή γραμμή μεταξύ εκτίμησης και χάραξης γραμμής- προτείνει «μικρό καλάνι»:

-Τα βήματα επαναπροσέγγισης με το Κράτος του Ισραήλ είναι πάντα υπονομευμένα από τις επιλογές της τουρκικής εξωτερικής πολιτικής στο παλαιστινιακό, ενώ το Ισραήλ «δεν έχει πια λόγο να κάνει παραχωρήσεις στην Τουρκία» (σε μια πλήρη αντιστροφή των συνθηκών του 20ού αιώνα, όπου το Ισραήλ στηριζόταν προνομιακά σε Τουρκία-Ιράν, ως αντίβαρο στα αραβικά κράτη, σήμε-

ρα το Ισραήλ χτίζει δεσμούς με αραβικές κυβερνήσεις, ενώ Ιράν-Τουρκία «υιοθετούν» την Παλαιστινιακή Υπόθεση).

-Οι επαφές με την Αίγυπτο, διαφημίστηκαν ιδιαίτερα από τον Ερντογάν, αλλά «ο Πρόεδρος Σίσι ιεραρχεί ψηλά την ειδική σχέση με την Ελλάδα και την Κύπρο, που υπερασπίζονται τις θέσεις του μέσα στο πλαίσιο της ΕΕ» (μια κομψή αλλά ακριβής περιγραφή αυτού που έχουμε ξαναγράψει στο παρελθόν για το ρόλο της Ελλάδας ως υπερασπίστριας της σιδηρόφρακτης δικτατορίας απέναντι στις έστω δειλές «δημοκρατικές ανησυχίες» που διατυπώνονται στην Ευρώπη).

-Τη συνομιλία Ερντογάν-Μπάιντεν και κυρίως η διερεύνηση εναλλακτικών λύσεων στα εξοπλιστικά (για παραγγελίες F-16 κλπ), διαδέχτηκε ένα σχετικό «φρένο» από τον Αμερικανό Πρόεδρο, που δήλωσε ότι τέτοιες αλλαγές απαιτούν μακρές διαδικασίες, «παραπέμποντας έμμεσα στο Κογκρέσο, όπου είναι γνωστό το αντιτουρκικό αίσθημα». Να υπενθυμίσουμε εδώ ότι τα «πολεμικά μέτρα» Τραμπ παραμένουν σε ισχύ και λειτουργούν σωρευτικά, ενώ μέσα στο 2021 ενεργοποιήθηκαν και άλλες αμερικανικές κυρώσεις.

-Το άρθρο υπενθυμίζει επίσης ότι η ΕΕ έχει υποβάλει την Τουρκία σε «καθεστώς κυρώσεων» και υπογραμμίζει τη σημασία που έχει μια συνθήκη όπου οι Βρυξέλλες βρίσκονται μόνιμα «με το δάχτυλο στη σκανδάλη». Μια πιο ακριβής περιγραφή της πραγματικότητας από τις εθνικιστικές κραυγές για «ενδοτικότητα» που συνηθίζουν να εκτοξεύουν τα ελληνικά ΜΜΕ όσο αυτές οι κυρώσεις δεν πυροδοτούνται.

Όλες αυτές οι δυνάμεις, είναι λογικό σήμερα να αξιοποιούν τις οικονομικές δυσκολίες της Τουρκίας στο να εγείρουν απαιτήσεις κατά τα «ανοίγματα» της προς αναζήτηση ερεισμάτων. Μαζί το φόβο της μετάδοσης της κρίσης (βλ. έκθεση ευρωπαϊκών τραπεζών σε χρεοκοπίες στην Τουρκία), αναμφίβολα θα παίξουν ρόλο και τα γεωπολιτικά κίνητρα. Είτε με

σκληρή γραμμή και στόχο την πτώση του Ερντογάν, είτε αποσπώντας μέγιστες παραχωρήσεις ως αντίτιμο για την επιβίωσή του. Όσον αφορά τη δεύτερη εκδοχή, θα έχει τεράστιο ενδιαφέρον η επίσκεψη του πρίγκιπα των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων στην Άγκυρα, λίγες μέρες αφότου δημοσιεύτηκε η πρόθεση του Άμπου Ντάμμι να στηρίξει οικονομικά την τουρκική οικονομία. Το 2018, είχε παρέμβει οικονομικά το Κατάρ, ως ανταπόδοση στην τουρκική στήριξη κατά τον οικονομικό αποκλεισμό του από τους Σαούντ και τους συμμάχους τους. Η σημερινή ενεργοποίηση των ΗΑΕ, βασική δύναμη στον «αντιτουρκικό» άξονα και σε αντιπαράθεση με την Άγκυρα σχεδόν σε κάθε γωνιά του αραβομουσουλμανικού κόσμου, σίγουρα δεν γίνεται για να κάνουν το καλό και να το ρίξουν στο γυαλό.

Ελλάδα

Στον ελληνικό Τύπο, η τυπική τρομολαγνεία «για εξαγωγή της κρίσης στο Αιγαίο» (η γνωστή εθνική οπτική όπου ό,τι κι αν συμβαίνει στην Τουρκία, καλό, κακό, οικονομικό, γεωπολιτικό, εκλογικό, κοινωνικό, πρέπει να σημάνει «εθνικό συναγερμό») συνυπάρχει με μια όχι-και-τόσο-κρυμμένη χαιρεκακία. Η «κατάρρευση της Τουρκίας» είναι άλλωστε μια διαχρονική εθνικιστική φαντασίωση, που επιχειρεί να πείσει ότι «τώρα τους έχουμε» για να πιέσει για μια επιθετική πολιτική. Το πρόβλημα γίνεται σοβαρότερο γιατί η επίσημη κρατική ελληνική στρατηγική τα τελευταία 10 περίπου χρόνια διακατέχεται από μια πιο εκλεπτυσμένη εκδοχή αυτού του δόγματος και παρόμοιων πόθων.

Είναι υπόθεση των εργαζόμενων και των φτωχών στην Τουρκία να αγωνιστούν για να μην πληρώσουν την κρίση και να συγκροτήσουν μια αριστερή-εργατική εναλλακτική στον ερντογανισμό. Η υπόθεση αυτών των ανθρώπων δεν έχει καμία σχέση με όσους εκτός Τουρκίας επιδιώκουν μια ανατροπή ή αλλαγή πλεύσης του Ερντογάν «κάνοντας την οικονομία να ουρλιάξει».

Η ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΑΛΕΥΕΙ ΓΙΑ:

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

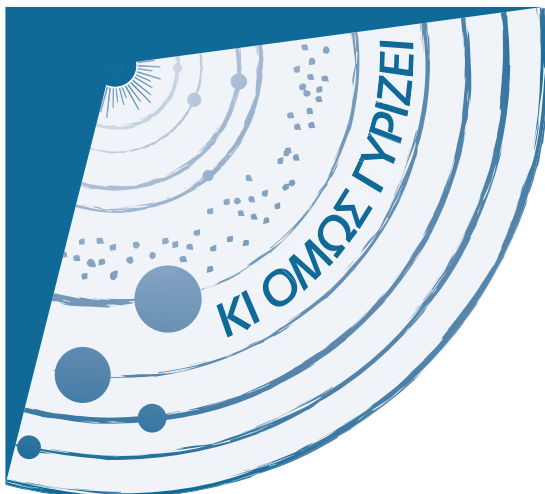
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

• Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
• ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Γαλλία-Ιταλία

Η υπογραφή της Συνθήκης του Κουιρινάλε, ενός διμερούς υπερ-συμφώνου Ιταλίας-Γαλλίας, που καλύπτει άμυνα, εξωτερική πολιτική, πολιτισμό, μεταναστευση, βιομηχανία, νεολαία, νέες τεχνολογίες κ.ά. εντυπωσιάζει με το εύρος της. Η εκτίμηση διαμόρφωσης ενός νέου «άξονα», είναι βιαστική, καθώς το γαλλογερμανικό σύμφωνο, ακόμα πιο εκτεταμένο και πολύ πιο «δεσμευτικό» στις σχέσεις των δύο κρατών, μετρά δεκαετίες ζωής και παραμένει σε ισχύ. Ωστόσο στην αυγή της «μετά τη Μέρκελ» εποχής, οι αυτάρεσκες αναφορές στις «γαλλο-ιταλικές απαντήσεις» που δόθηκαν στα ζητήματα της πανδημίας προκαλούν ίντριγκα. Οι πιο ενδιαφέρουσες «αποκαλύψεις» του Συμφώνου βρίσκονται αλλού. Η υπογραφή του έγινε αφορμή να καταγραφεί δημόσια ότι δύο σημαντικές ευρωπαϊκές δυνάμεις είχαν ανάγκη ενός διμερούς συμφώνου για να «γεφυρωθεί το ρήγμα» μεταξύ τους. Οι διαμάχες (για τη Λιβύη, το μεταναστευτικό, τις εξαγορές/συγχωνεύσεις, κάποια μέγκα-έργα στις Άλπεις) που είχαν συσσωρευθεί και δημιουργούσαν την ανάγκη «εγκάρδιας συνεννόησης» είναι αποκαλυπτικές για τη διεθνή κατάσταση. Ενώ οι διεθνείς αλυσίδες αξίας, η ανάδυση πολυεθνικών κλπ είναι η κυρίαρχη τάση, την ίδια στιγμή βγαίνει στο φως πχ ότι η «αυξανόμενη και σχεδιασμένη παρουσία οικονομικών και χρηματοπιστωτικών παραγόντων γαλλικής προέλευσης στην οικονομία μας» απασχόλησε πρόσφατα την ιταλική κοινοβουλευτική επιτροπή... εθνικής ασφάλειας. Το γεγονός ότι αυτός ο («παλαιού τύπου») εθνικός ανταγωνισμός συνέβαινε εντός πλαισίου ΕΕ, και κυρίως το γεγονός ότι έπρεπε να επιλυθεί με διμερές σύμφωνο (κι όχι εντός πλαισίου ΕΕ) λέει πολλά για τον μύθο ότι η παγκοσμιοποίηση έχει εκτοπίσει το ρόλο του έθνους-κράτους. Δεν είναι τυχαίο ότι στη Γαλλία, η Λεπέν εμφανίστηκε δικαιωμένη, για «ένα ακόμα σημάδι της μεγάλης επιστροφής των εθνών και των διμερών σχέσεων μεταξύ κυρίαρχων χωρών»...

Γερμανία

Οριστικοποιήθηκε η συμφωνία μεταξύ Σοσιαλδημοκρατών, Πρασίνων και Ελεύθερων Δημοκρατών στη Γερμανία. Είναι η πρώτη τρικομματική κυβέρνηση στα χρόνια μετά τον Β Παγκόσμιο Πόλεμο, δείγμα της ρευστότητας στην οποία έχουν οδηγηθεί οι πολιτικοί συσχετισμοί στη χώρα. Μετά από 16 χρόνια παντοδυναμίας της Μέρκελ, ένα στέλεχος του SPD αναλαμβάνει την καγκελαρία. Πέρα από κάποιες διακηρύξεις «πράσινης μετάβασης» και μια πρόθεση πολιτικής φιλελευθεροποίησης (πιο «χαλαρή» μεταναστευτική πολιτική, νομιμοποίηση κάνναβης), το μίγμα πολιτικής που θα ακολουθήσει η νέα κυβέρνηση μένει να φανεί. Η αύξηση του κατώτατου μισθού είναι η προεκλογική προοδευτική υπόσχεση που διατήρησαν SPD-Πράσινοι. Οι Ελεύθεροι Δημοκράτες απέσπασαν τη δέσμευση σε μια δική τους βασική προεκλογική θέση: Να μην επιβαρυνθούν φορολογικά οι επιχειρήσεις -ένα «σημείο» από το οποίο ασφαλώς εξαρτιόταν μεγάλο τμήμα των άλλων σοσιαλδημοκρατικών υποσχέσεων. Η παραχώρηση του υπουργείου Οικονομικών στους Ελεύθερους Δημοκράτες -και συγκεκριμένα στον Κρίστιαν Λίντνερ που έκανε... νεοφιλελεύθερη αντι-

πολίτευση στον Σόιμπλε- δείχνει την κατεύθυνση. Από «κορυφαία» υπουργεία, οι Πράσινοι πήραν το Εξωτερικών, το υπουργείο που ταυτίστηκε ιστορικά με τη δεξιά μετάλλαξή τους, όταν ο πάλαι ποτέ κινηματίας και ειρηνιστής Γιόσκα Φίσερ είχε στηρίξει με θέρμη τον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία. Γενικά η τελευταία φορά που συγκυβέρνησαν το SPD και οι Πράσινοι, σηματοδεύτηκε από την εισαγωγή του νεοφιλελευθερισμού στη Γερμανία. Και τώρα έρχονται, τάχα, να «απομακρύνουν» τη χώρα από αυτό το δρόμο, από κοινού με τους... Φιλελεύθερους Δημοκράτες.

ΗΠΑ

Ομόφωνα αθώς ο Κάιλ Ρίτενχουζ για το φόνο 2 ανθρώπων και τον τραυματισμό ενός ακόμα, καθώς το δικαστήριο δέχτηκε ότι ήταν σε «νόμιμη άμυνα». Ακόμα και στη χώρα της εκτεταμένης οπλοκατοχής, πραγματικά σοκάρει το ότι θεωρήθηκε αδιάφορη λεπτομέρεια ότι ο -τότε- 17χρονος πήρε το ημιαυτόματο όπλο του, διένυσε κάμποσα χιλιόμετρα από το Ιλινόις ως το Ουισκόνσιν, κατέβηκε με πρόθεση να συμμετέχει στις «περιφρουρήσεις ιδιοκτησιών» που οργάνωναν ένοπλες πολιτοφυλακές

στους φλεγόμενους δρόμους της Κενόσα (μετά από ένα ακόμα περιστατικό αστυνομικής βίας), για να βρεθεί τελικά να «αμύνεται» (;) απέναντι στους άοπλους ανθρώπους που επιχείρησαν να τον σταματήσουν. Αν υπερασπίζεσαι ένοπλα την ιδιοκτησία, τελικά τη γλιτώνεις ακόμα κι αν δε φοράς στολή. Άλλωστε εξαρχής οι ένστολοι είχαν φερθεί με ιδιαίτερη στοργή στο δράστη, οπαδό του «οι Ζωές των Αστυνομικών Μετράνε», ενώ έγγραφο του Υπουργείου Ασφάλειας της Πατρίδας, έδινε «γραμμή» στα στελέχη του να επιμένουν στο τεκμήριο της αθωότητας και στο γεγονός ότι «πήγε να βοηθήσει στην υπεράσπιση μικροεπιχειρηματιών». Το ζήτημα ξεπερνά τον Ρίτενχουζ, όπως φαίνεται και από τους πανηγυρισμούς στο Ρεπουμπλικάνικο Κόμμα για το «σαφές μήνυμα της δικαιοσύνης». Η υπόθεση είχε χαρακτηριστεί από ένα νομικό ως περίπτωση «έντασης ανάμεσα στο δικαίωμα στην οπλοκατοχή και το δικαίωμα στη διαδήλωση». Το δικαστήριο αποφάσισε υπέρ του πρώτου, σε μια χώρα γεμάτη από δεξιάς ένοπλες πολιτοφυλακές που έχουν ιδιαίτερη αλλεργία στις αντιρατσιστικές και αντικατασταλτικές διαδηλώσεις και αναπτύσσουν «αδελφικές» σχέσεις με τα αστυνομικά τμήματα...

Μπάιντεν

Πλησιάζει η ώρα της αλήθειας για το οικονομικό πρόγραμμα Μπάιντεν, που προκάλεσε τόσο θόρυβο από τη στιγμή της ανακοίνωσής του. Το πρώτο «πακέτο», που αφορά τις δημόσιες επενδύσεις για τον εκσυγχρονισμό των αμερικανικών υποδομών, εγκρίθηκε με ευκολία. Σε αυτό το επίπεδο (της επιστροφής του κράτους ως αναγκαίος «μοχλός») καταγράφηκε η συναίνεση γύρω από αυτή τη στρατηγική, μπροστά στις απαιτήσεις του ανταγωνισμού με την Κίνα, δικαιώνοντας τους αναλυτές που έβλεπαν ότι ο Μπάιντεν «ολοκληρώνει» μια στροφή που εγκαίνιασε ο Τραμπ με το MAGA (Make America Great Again). Το δεύτερο «πακέτο», που έχει πιο «κοινωνικό» περιεχόμενο, αποδεικνύεται πολύ διαφορετική υπόθεση. Αφού «ψαλιδίστηκε», τόσο στο αρχικό μέγεθός του όσο και στο ζήτημα του ύψους της φορολόγησης των καπιταλιστών, πέρασε από τη Βουλή των Αντιπροσώπων και τώρα θα μπει στην περιπέτεια της Γερουσίας, όπου είναι πολύ πιθανό να ψαλιδιστεί ακόμα περισσότερο. Εκεί, το ρόλο του «κακού» θα παίξει ένας ανοιχτά νεοφιλε-

λεύθερος Δημοκρατικός Γερουσιαστής του οποίου η ψήφος χρειάζεται για να περάσει. Νωρίτερα βέβαια, το ρόλο του «κακού» έπαιζαν οι Ρεπουμπλικάνοι, για τη συναίνεση των οποίων υποτίθεται ότι «ψαλιδίστηκε» η αρχική εκδοχή. Άσχετα αν τελικά οι Δημοκρατικοί το ψήφισαν μόνοι τους, οπότε δεν τους εμπόδιζε τίποτα να επιμένουν στην αρχική προεδρική πρόταση. Η αλήθεια είναι ότι πίσω από τους δημόσιους «λαγούς» ή «μπαμπούλες», κρύβεται η διαρκής, παρασκηνιακή παρέμβαση των καπιταλιστών μέσα σε ένα κόμμα που παραμένει «δικό τους», ό,τι κι αν πιστεύουν τμήματα της «νέας Αριστεράς»...

Σουδάν: Μια πρώτη υποχώρηση της χούντας

Το πρώτο κύμα της σουδανικής επανάστασης, αφού ανέτρεψε το δικτάτορα Ομάρ Μπασίρ και τον επίδοξο διάδοχό του, στρατηγό Ιμπν Αούφ, είχε λήξει με το συμβιβασμό του καλοκαιριού του 2019: η πολιτική ηγεσία του κινήματος είχε αποδεχτεί τη «συγκατοίκηση» με τους στρατιωτικούς σε ένα «Κυρίαρχο Συμβούλιο», υπό τον στρατηγό Μπουρχάν.

Στις 25 Οκτώβρη, ο Μπουρχάν προχώρησε σε πραξικόπημα. Όμως δεν είχε υπολογίσει σωστά το μέγεθος της αντίστασης που θα συναντούσε. Ο συμβιβασμός του 2019 δεν είχε προκαλέσει ποτέ ιδιαίτερο ενθουσιασμό στους διαδηλωτές, οι οποίοι επιπλέον γνώριζαν καλά ότι είναι θέμα χρόνου οι στρατηγοί να επιδιώξουν την ανατροπή του. Με αυτή την έννοια, το κίνημα παρουσιάστηκε ως έτοιμο από καιρό για να δώσει αυτή τη μάχη, «που είχε καθυστερήσει για υπερβολικά πολύ καιρό», όπως πε-

ριγράφει γλαφυρά η Σουδανή αγωνίστρια Μουζάν Αλνίλ σε άρθρο που μπορείτε να διαβάσετε στο Rproject. Παρακάτω παραθέτουμε ενδεικτικά αποσπάσματά του, που αποτυπώνουν το εύρος και τη δύναμη της αντίστασης στο πραξικόπημα.

Αυτή η δύναμη υποχρέωσε τη χούντα σε αναδίπλωση. Στις 21 Νοέμβρη, ο Μπουρχάν ανακοίνωσε ότι ο ανατραπείς πρωθυπουργός Αμπντάλ Χαμντόκ, επιστρέφει στα καθήκοντά του, οι πολιτικοί κρατούμενοι απελευθερώνονται και η χώρα επιστρέφει στον «οδικό χάρτη» του συμβιβασμού του 2019. Η χούντα είχε βρεθεί διεθνώς απομονωμένη (με την εξαίρεση των προνομιακών συμμάχων του ελληνικού κράτους όπως η Αιγύπτος και το Ισραήλ και -παρασκηνικά- η Σαουδική Αραβία). Ωστόσο ήταν η μαζική λαϊκή απόρριψη του πραξικοπήματος αυτή που υποχρέωσε την Αφρικανική Ένωση, τον Αραβικό Σύνδεσμο και κυρίως τη συλλογική «Δύση» να πιέσει

για ένα νέο συμβιβασμό. Όλοι αυτοί, δηλώνουν σήμερα την ικανοποίησή τους από τις ανακοινώσεις της 21ης Νοέμβρη και της επιστροφής στο «λειτουργικό» (για αυτούς) στάτους κβο.

Αλλά για τις μάζες που βρέθηκαν στους δρόμους, τα επίδικα έχουν αλλάξει. Οι διαδηλώσεις συνεχίζονται –και κορυφώθηκαν εκ νέου στις 25 Νοέμβρη, τη «Μέρα των Μαρτύρων», όπου δεκάδες χιλιάδες σε μια σειρά πόλεις τίμησαν τους 42 νεκρούς της αντίστασης στο πραξικόπημα και απαίτησαν τη δικαίωσή τους. Με συσσωρευμένη την εμπειρία των τελευταίων δύο χρόνων, οι δυνάμεις του κινήματος πλέον απορρίπτουν τη συνεργασία με το στρατό και δεν αρκούνται στην επιστροφή του παλιού συμβιβασμού. Αυτή η διάθεση κυριαρχούσε από το ξέσπασμα της αντίστασης στο πραξικόπημα, αλλά επιβεβαιώθηκε καθαρά μετά τη συμφωνία. Ο Χαμντόκ πλέον καταγγέλλεται ως «φύλο συκής των στρατηγών». Στις 25 Νοέμβρη, στο εργατικό προάστιο Αλ

Νταϊμ, κυριάρχησε το σύνθημα «Η επανάσταση είναι του λαού – Ο στρατός πίσω στους στρατώνες!».

Το 2019, η Σουδανική Επαγγελματική Ένωση (SPA, ομπρέλα συνδικάτων) και οι Δυνάμεις Ελευθερίας και Αλλαγής (FFC, πολιτικός συνασπισμός της αντιπολίτευσης), χρησιμοποίησαν την αίγλη τους ως αναγνωρισμένες ηγεσίες του αγώνα ενάντια στον Μπασίρ για να γίνει αποδεκτός ο συμβιβασμός με το στρατό. Η ανάδυση εμβρύων «εναλλακτικής ηγεσίας» κατά την πάλη ενάντια στο πραξικόπημα, λειτουργεί αποτρεπτικά απέναντι σε ένα συμβιβασμό, ενώ φαίνεται ότι πιέζει και τις «παράδοσιακές» ηγεσίες. Τόσο οι Δυνάμεις Ελευθερίας και Αλλαγής όσο και η SPA απέρριψαν αυτή τη φορά τη συμφωνία, με τους υπουργούς του FFC να παραιτούνται και την SPA να δηλώνει ότι οι κινητοποιήσεις θα συνεχιστούν «μέχρι να πέσει η διεφθαρμένη στρατιωτική χούντα και να διωχθεί για τα εγκλήματά της».

«Να τη δώσουμε αυτή τη μάχη»

Ολόκληρο
στο **RProject.gr**

Των Έμα Νταίνς,
Ματ Λέντλου

[...] Η αντίσταση υπήρξε άμεση. Οι τραπεζοϋπάλληλοι ανακοίνωσαν την απεργία τους στις 7 το πρωί, 2 ώρες μετά την εκδήλωση του πραξικοπήματος. [...] Οι άνθρωποι άρχισαν να υψώνουν οδοφράγματα. Επιτροπές γειτονιάς, κοινωνικές και πολιτικές οργανώσεις κάλεσαν σε πολιτική ανυπακοή. Ως το τέλος της μέρας, η χώρα είχε παραλύσει από μια γενική απεργία. [...] «Για πάμε. Να τη δώσουμε επιτέλους αυτή τη μάχη. Να τελειώνουμε με όλο αυτό». Έτσι αντιμετώπισε ο λαός το πραξικόπημα, μας λέει η Αλνίλ.

[...] Στο αναζωογονημένο κίνημα, έχουν αναδυθεί ως εναλλακτική ηγεσία οι επιτροπές αντίστασης στις γειτονιές. Αυτές είχαν παίξει ένα σημαντικό ρόλο το 2019, αλλά σήμερα έχουν γίνει η ηγετική δύναμη στους δρόμους, απαντώντας άμεσα στο πραξικόπημα και οργανώνοντας μια «Πορεία Εκατομμυρίων» στις 30 Οκτώβρη.

[...] Μια πρώτη πρόκληση που αντιμετώπισαν ήταν ένα παρατεταμένο πανεθνικό μπλόκαουτ στο ίντερνετ. Οργάνωσαν μαζικές διανομές προκηρύξεων και νυχτερινές πορείες για να προπαγανδίζουν τις επόμενες δράσεις, συμπεριλαμβανομένης της Πορείας των Εκατομμυρίων. Οργανώνουν επίσης τη διανομή τροφίμων

και άλλων αναγκών ειδών, την αποκομιδή των απορριμμάτων, τις ιατρικές προμήθειες και τη συντήρηση των οδοφραγμάτων, τα οποία παίζουν κομβικό ρόλο στην αποτροπή των οχημάτων των δυνάμεων ασφαλείας που χρησιμοποιούνται για να συλλαμβάνονται αγωνιστές-στρίες στις γειτονιές τους.

Οι επιτροπές παίζουν επίσης ένα σημαντικό πολιτικό ρόλο. Έχουν κυκλοφορήσει ανακοινώσεις που γνωστοποιούν μαζικά τα αιτήματα της επανάστασης, τα οποία περιλαμβάνουν το «όχι διαπραγματεύσεις, όχι συνεργασία και όχι παζάρεμα» με το στρατό όπως και την έκκληση για αμιγώς πολιτική διακυβέρνηση. [...]

Από τις 25 Οκτώβρη η χώρα σαρώνεται από μια γενική πολιτική απεργία. Σύμφωνα με μια αναφορά στην σελίδα μιας επιτροπής αντίστασης στο facebook, την πρώτη εβδομάδα η συμμετοχή ήταν 91% στα πετρέλαια, 96% στις τράπεζες και 100% στην εκπαίδευση. Αντίστοιχα υψηλή συμμετοχή έχει καταγραφεί και σε άλλους κλάδους. Οι γιατροί και το νοσηλευτικό προσωπικό αρνούνται να εργαστούν στα στρατιωτικά νοσοκομεία και εξυπηρετούν μόνο τα επείγοντα στα υπόλοιπα. Επιτροπές που εκπροσωπούν εργαζόμενους στους κλάδους του πετρελαίου, των τραπεζών και των αερομεταφορών έχουν διαμορφώσει ένα συντονισμέ-

νο κοινό σχεδιασμό για την πολιτική ανυπακοή.

[...] Αγωνιστές-στρίες του εργατικού κινήματος στο πετρέλαιο, τις τηλεπικοινωνίες και τα πανεπιστήμια έχουν συγκροτήσει δημοκρατικά ηγετικά σώματα που οργανώνουν τις απεργίες, διακινούν τα αιτήματα και μερικές φορές συντονίζονται με τις επιτροπές γειτονιών. Η επιτυχία της επανάστασης εξαρτάται από αυτές τις δημοκρατικές οργανώσεις, ιδιαίτερα από τα ανεξάρτητα συνδικάτα και τις εκλεγμένες εργατικές επιτροπές. Έχουν αποδείξει ότι μπορούν να γονατίσουν την Σουδανική οικονομία μέσα σε λίγες ώρες, παρέχοντας στο μαζικό κίνημα μια δύναμη που δεν διαθέτει μέσω μόνο των επιτροπών αντίστασης στις γειτονιές. Αλλά είναι πολύ νωρίς για να γνωρίζουμε αν θα χρησιμοποιήσουν αυτή τη δύναμη για να διαμορφώσουν μια πολιτική εναλλακτική στους συμβιβασμούς. [...]

Τη μέρα του πραξικοπήματος, κυκλοφόρησε ένα βίντεο με έναν νεαρό άντρα να σκαλίζει σε μια διαφημιστική πινακίδα απόσπασμα ενός διάσημου αραβικού ποιήματος: «Οποτε οι άνθρωποι αποφασίσουν να ζήσουν, το πετρέλαιο μόνο θα τους ακούσει, το σκοτάδι με φτάσει στο τέλος του και οι αλυσίδες θα σπάσουν» έγραψε, καθώς από κάτω οι διαδηλωτές ζητωκραύγαζαν

Ο Σουδανικός λαός αποφάσισε να ζήσει και θέλει να σπάσει τις αλυσίδες της στρατιωτικής εξουσίας μια και καλή.

Πώς το αγροτικό κίνημα γονάτισε την κυβέρνηση Μόντι

«Ένα κορυφαίο συμβάν στην πολιτική ιστορία της Ινδίας»

Του Ajoy Ashirwad Mahaprashasta*

Ο πρωθυπουργός Ναρέντρα Μόντι ανακοίνωσε το πρωί της Παρασκευής [19 Νοέμβρη] την απόφαση της κυβέρνησής του να ακυρώσει τους τρεις αγροτικούς νόμους που είχαν προκαλέσει αντιπαράθεση. Πρόκειται για μια τεράστια νίκη του αγροτικού κινήματος που αγωνίστηκε επί έναν χρόνο, την οποία θα θυμόμαστε για χρόνια.

Η κυβέρνηση ως τώρα ήταν ανυποχώρητη, με τον ίδιο τον Μόντι να χαρακτηρίζει υποτιμητικά τους αγρότες διαδηλωτές ως «andolan jeeni» (αυτοί που ζουν από τις αναταραχές) μέσα στην αίθουσα της Βουλής. Ο μηχανισμός του BJP [το ακροδεξιό κυβερνητικό κόμμα] επιχείρησε να χαρακτηρίσει την αγροτική αναταραχή ως καθοδηγούμενη από «Χαλιστάνι» [αυτονομιστικό κίνημα μερίδας των Σιχ που συνεντρίβη στο παρελθόν και δεν έχει πλέον λαϊκό έρεισμα] και χρηματοδοτούμενη από τρομοκρατικές οργανώσεις.

Ωστόσο οι αγρότες παρέμειναν αταλάντευτα αφοσιωμένοι στην απαίτησή τους για πλήρη κατάργηση των αγροτικών νόμων, τους οποίους θεωρούσαν «φιλο-επιχειρηματικούς» και «αντι-αγροτικούς». Σε αντίθεση με τους κυβερνητικούς ισχυρισμούς ότι είχε γίνει διαβούλευση με τους αγρότες πριν ψηφιστούν οι νόμοι, οι διαδηλωτές απενθύνιζαν στον κόσμο ότι οι νόμοι εισήχθησαν αρχικά ως διατάγματα τον Ιούνιο του 2020, κάτι που θεώρησαν επιβολή των νέων νόμων από την πίσω πόρτα.

Κυβερνητικές επιθέσεις

Σε κάθε στάδιο των κινητοποιήσεων, η κυβέρνηση του BJP επιχειρούσε να συντρίψει το αγροτικό κίνημα. Το πιο ακραίο επεισόδιο ήταν όταν ένα κονβόι αυτοκινήτων επιτέθηκε «θερίζοντας» αγρότες διαδηλωτές στο Λαχμπόρ Χίρι, [περιφέρεια του] Ουτάρ Πραντές. Στο συμβάν φέρεται να συμμετείχε και ο γιος του Πολιτειακού υπουργού Εσωτερικών Ατζάι Μίσρα.

Πάνω από 600 διαδηλωτές αγρότες σκοτώθηκαν στη διάρκεια των κινητοποιήσεων. Πολλοί φυλακίστηκαν με σκληρές ποινές. Η κυβέρνηση χρησιμοποίησε τον αστυνομικό μηχανισμό για να παρενοχλήσει το κίνημα. Τα σύνορα του Δελχί, Σίνγκου και Τίκρι, όπου οι αγρότες έκαναν τις διαδηλώσεις

τους, είχαν μετατραπεί πρακτικά σε υπαίθριες φυλακές. Μετά την αγροτική διαδήλωση τη Μέρα της Δημοκρατίας [εθνική γιορτή, όταν οι αγρότες «εισέβαλαν» στην πρωτεύουσα «για να απευθυνθούν αυτοί στο έθνος αντί για τον πρωθυπουργό»] νωρίτερα φέτος, η αστυνομία εξαπέλυσε κυνηγό ενάντια σε κάποια από τα ηγετικά στελέχη των αγροτών. Αλλά οι αγρότες παρέμειναν αταλάντευτα αποφασισμένοι να συνεχίσουν τις κινητοποιήσεις. Η αποφασιστικότητά τους φάνηκε όταν η σύλληψη του ηγέτη του Συνδικάτου Ινδών Αγροτών, Ρακές Τικάιτ, μετά τη διαδήλωση της Μέρας της Δημοκρατίας στο Γκαζπούρ, σύνορο του Δελχί, προκάλεσε αναζωογόνηση των διαδηλώσεων, οι οποίες εξαπλώθηκαν σε όλο το Ουτάρ Πραντές.

Η απόφαση του πρωθυπουργού να ακυρώσει τους νόμους δείχνει ότι οι αγροτικές κινητοποιήσεις γονάτισαν την κυβέρνηση. Τα τελευταία 7 χρόνια, η κυβέρνηση Μόντι έχει αποκτήσει τη φήμη της αδιάλλακτης απέναντι σε λαϊκές κινητοποιήσεις. Ακόμα και η πιθανότητα παραδοχής της ύπαρξης κάποιων αιτημάτων από κοινωνικές ομάδες που κινητοποιούνταν, αντιμετωπιζόταν με περιφρόνηση, ως σημάδι αδυναμίας, από μια κυβέρνηση που έχει εμμονή με την εικόνα της ως ισχυρή κι αποφασιστική. Αυτή η προσέγγιση οδήγησε αρκετές φορές την κυβέρνηση Μόντι να κινείται με αυταρχικό τρόπο.

Από την άλλη, το αγροτικό κίνημα εξελισσόταν με δυναμικό τρόπο από τη στιγμή που ξέσπασε. Από διαμαρτυρία που είχε ισχυρές ρίζες μόνο στο Παντζάμπ, εξελίχθηκε σε ένα πανεθνικό κίνημα στο οποίο οι αγροτικές οργανώσεις έβαλαν στην άκρη τις διαφορές τους και συνεργάστηκαν για να αντιμετωπίσουν μια πανίσχυρη κυβέρνηση. Αργά και σταδιακά, διάφορες ηγεσίες από διαφορετικά κρατίδια συνενώθηκαν και συγκρότησαν ένα ενιαίο μέτωπο, το οποίο στην εξέλιξη του επισκίασε τις αντιθέσεις μεταξύ διαφορετικών καστών και κοινοτήτων. Κάθε φορά που το κίνημα αντιμετώπιζε μια δυσκολία και υποχώρηση, στη συνέχεια έβγαине ισχυρότερο. Το σύνθημα «Kisan Ekta Zindabad» [«ζήτω η ενότητα των αγροτών»] που κυριαρχούσε σε όλες τις διαδηλώσεις έγινε επίσης η φωνή πολλών αγροτών που δεν είχαν την ευκαιρία να συμμετέχουν ενεργά στις κινητοποιήσεις [ρεπορτάζ ανέφεραν πως το σύνθημα αναγραφόταν σε χαρταετούς, ή φωνάζονταν τακτικά

μέσα από τα σπίτια, την ώρα της δουλειάς κλπ].

Τους τελευταίους μήνες, η κινητοποίηση των αγροτών εξελίχθηκε σε πολιτικό κίνημα ενάντια στις πολωτικές [διχαστικές] τακτικές του BJP. Συνέβαλε να επουλωθεί το τραύμα της έντασης μεταξύ της κάστας των Τζατ και των Μουσουλμάνων -δύο κοινότητες που οι σχέσεις τους είχαν διαρραγεί μετά τα βίαια επεισόδια του 2013 στο Μουζαφάρναγκαρ- στο δυτικό Ουτάρ Πραντές. Το κίνημα έγινε η πλατφόρμα στην οποία ενώθηκαν πολλές κοινότητες.

Πολιτική μάχη

Νωρίτερα, οι ηγεσίες των αγροτών είχαν κάνει μια εκτεταμένη πολιτική καμπάνια ενάντια στο BJP στη Δυτική Βεγγάλη και συνέβαλαν καθοριστικά στην ταπεινωτική ήττα του «σαφράν» κόμματος σε αυτό το κρατίδιο [το πορτοκαλοκίτρινο χρώμα του σαφράν είναι συνδεδεμένο με τον ινδουισμό, ενώ στην πολιτική έχει ταυτιστεί με την Hindutva, μια εκδοχή επιθετικού ινδουϊστικού σωβινισμού που εκφράζει το BJP]. Υπήρξαν αρκετές περιπτώσεις όπου οι άνθρωποι δεν επέτρεπαν καν σε στελέχη του BJP να κάνουν προεκλογική παρέμβαση στα χωριά τους. Το κίνημα επίσης πυροδότησε μια έξοδο χαμηλότερων στελεχών του BJP προς άλλα κόμματα σε αρκετά κρατίδια.

Σε κάθε του πτυχή, το κίνημα δημιούργησε ένα παράδειγμα και έδειξε έναν δρόμο για την αντιμετώπιση των προσπαθειών των πολιτικών κομμάτων να πολώνουν την κοινωνία πάνω σε κοινοτικές διαχωριστικές γραμμές. Μετά τα βίαια επεισόδια στο Μουζαφάρναγκαρ, το BJP ήταν ο μόνος κερδισμένος από την εχθρότητα μεταξύ Τζατ και Μουσουλμάνων. Στη Χαριάνα, το σαφράν κόμμα έβαζε την Τζατ πλειοψηφία απέναντι σε άλλες μικρότερες κοινότητες, ακολουθώντας την κυνική μέθοδο πόλωσης με στόχο τις εκλογικές επιτυχίες που εφαρμόζει στα περισσότερα κρατίδια.

Αφού περιφρόνησε το αγροτικό κίνημα με κάθε τρόπο, η ανακοίνωση του Μόντι για την ακύρωση των αγροτικών νόμων είχε έναν ιδιαίτερα κυνικό τόνο. Παρά τις προσπάθειές του να συντρίψει το κίνημα, ο πρωθυπουργός ισχυρίστηκε ότι κάνει «ό,τι είναι εφικτό» για να βοηθήσει τους αγρότες. Αναφέρθηκε στην αφοσίωση της κυβέρνησής του προς το βιολογικό επίπεδο των αγροτών, και -τη στιγμή που απέσυρε τους αγροτικούς

νόμους- θεώρησε σημαντικό να μιλήσει εκτεταμένα για το ότι δεν μπορεί να «εξηγήσει την αλήθεια» στους αγρότες [εκτός από τους «τρομοκράτες», ο Μόντι έκανε συχνά λόγο και για τους «παραπλανημένους» που δεν καταλαβαίνουν ότι οι αγροτικοί νόμοι είναι... για το καλό τους].

Η απόφασή του ήρθε μόλις λίγους μήνες πριν από τις κρίσιμες εκλογές στο πιο πολυπληθές κρατίδιο της Ινδίας, το Ουτάρ Πραντές, όπου το BJP επιδιώκει να ανανεώσει την κυβερνητική του θητεία, και στο Παντζάμπ, όπου έχασε έναν πολύτιμο σύμμαχο -το Shiromani Akali Dal (Badal)- κατά τη διάρκεια των αγροτικών κινητοποιήσεων. Αντιμετωπίζοντας δύσκολες προοπτικές και στα δύο κρατίδια, η απόφαση του Μόντι να ακυρώσει τους αγροτικούς νόμους δείχνει να λήφθηκε με το μυαλό σε εκλογικές ανησυχίες.

Εκλογές

Και στα δύο κρατίδια η αντιπολίτευση έχει ενισχύσει τις θέσεις της, καβαλώντας το κύμα οργής ενάντια στο BJP μέσα στις αγροτικές κοινότητες. Διαδοχικές έρευνες δείχνουν ότι το BJP μπορεί να υποστεί βαριές απώλειες στο δυτικό Ουτάρ Πραντές, το ισχυρότερο κάστρο του στο συγκεκριμένο κρατίδιο. Αντίστοιχα, στο Παντζάμπ, η κίνηση του Μόντι δημιουργεί τη δυνατότητα για αναβίωση της συμμαχίας του BJP με το SAD (Badal), ή για συνεργασία με τον Αμναίντ Σινγκ, πρώην υπουργό του Κογκρέσου, ο οποίος είχε δηλώσει ανοιχτός σε μια προεκλογική συμμαχία με το BJP εφόσον επιλυθεί το πρόβλημα των αγροτών.

Η απόφαση του Μόντι δίνει κάποιες πολιτικές δυνατότητες στο BJP στις επερχόμενες εκλογές. Έχει ως σκοπό να αποτρέψει ακόμα μεγαλύτερες ζημιές για το κόμμα. Μπορεί να παρουσίασε την κίνησή του ως το δώρο του προς τους κινητοποιημένους αγρότες, εν' αφορμή της Μέρας του Γκουρού Νάνακ [ιδρυτής της θρησκείας των Σιχ], αλλά είναι δύσκολο να κρυφτεί ότι το αγροτικό κίνημα τον οδήγησε σε ένα σημείο όπου δεν είχε άλλη επιλογή.

Η νίκη του κινήματος των αγροτών αποτελεί την πρώτη πραγματική ήττα της κυβέρνησης Μόντι τα τελευταία 7 χρόνια. Με αυτή την έννοια, πρόκειται για ένα κορυφαίο συμβάν στην πολιτική ιστορία της Ινδίας.

*Αναδημοσίευση από το internationalviewpoint.org

Νέα Καληδονία

Βάναυση επίθεση Μακρόν στην αυτοδιάθεση των ιθαγενών Κανάκ

Του Πάνου Πέτρου

Τον περσινό Οκτώβρη, στο δεύτερο δημοψήφισμα για την ανεξαρτησία της «Νέας Καληδονίας» (ή Kanaky, «Γη των Κανάκ») από το γαλλικό κράτος, είχε επικρατήσει το «ΟΧΙ» με 53,4%. Έχοντας καταγράψει μια τάση ενίσχυσης του «ΝΑΙ» (είχε αυξηθεί 3 μονάδες σε σχέση με το δημοψήφισμα του 2018), τα κόμματα που υποστηρίζουν την προοπτική ανεξαρτησίας κατέθεσαν αίτημα για τη διεξαγωγή ενός τρίτου δημοψηφίσματος.

Βάσει της συμφωνίας της Νουμέα (1998), το τρίτο και τελευταίο δημοψήφισμα θα ολοκλήρωνε την πολυετή διαδικασία «μετάβασης» που εγκαινιάστηκε το 1998. Αντί γι' αυτό, η πιθανή πραγματοποίησή του στις 12 Δεκέμβρη απειλεί να την τορπιλίσει, με άγνωστες συνέπειες.

Πανδημία

Μετά από 18 περίπου μήνες «μηδενικού Κοβίντ», αποτέλεσμα αυστηρών περιορισμών στις μετακινήσεις, στις αρχές Σεπτεμβρίου η μετάλλαξη Δέλτα έφτασε στο νησιωτικό αρχιπέλαγος. Η ραγδαία εξάπλωσή της προκάλεσε 26ο νεκρούς μέσα σε ελάχιστες εβδομάδες (που ισοδυναμούν αναλογικά με περίπου 10.000 απώλειες στην Ελλάδα), με τους θανάτους να βαραίνουν κυρίως τους ιθαγενείς Κανάκ και τις κοινότητες των Πολυνήσιων και των Μελανήσιων. Η τοπική κυβέρνηση, όπου για πρώτη φορά ηγούνται πολιτικές δυνάμεις υπέρ της ανεξαρτησίας, έκανε τα πάντα από τη μεριά της για να θέσει υπό έλεγχο τον ιό (αυστηρά περιοριστικά μέτρα, μάσκες, καθολικός-υποχρεωτικός εμβολιασμός). Ο πληθυσμός τα τήρησε ευλαβικά -οι ιθαγενικές κοινότητες αποδέχτηκαν τις γρήγορες κι απρόσωπες κηδείες στην πρωτεύουσα και τη ματαίωση των σύνθετων τελετουργικών συλλογικής τιμής στους νεκρούς τους.

Για ένα μεγάλο τμήμα του πληθυσμού, προέχει η ολοκλήρωση της προσπάθειας να τεθεί η πανδημία υπό απόλυτο έλεγχο, να ξεπεραστεί το συλλογικό «τραύμα» των περασμένων 2 μηνών (μαζικές και γρήγορες απώλειες, ενώ οι συγγενείς βρίσκονταν σε απομόνωση από την κοινότητα) και να μπορέσουν έπειτα να οργανώσουν τα μεγάλα και μακροχρόνια τελετουργικά τους για να θρηνηθούν συλλογικά και να τιμήσουν τους νεκρούς τους όπως θεωρούν ότι

Διαδήλωση στο Παρίσι: Οι σημαίες των Κανάκ πλάι σε αυτές των γαλλικών συνδικάτων SUD.

οφείλουν. Η τοπική κυβέρνηση και οι δυνάμεις της ανεξαρτησίας, ενώ υλοποιούν όλα όσα τους αντιστοιχούν για τον περιορισμό του ιού, ζήτησαν από τη γαλλική κυβέρνηση την αναβολή του δημοψηφίσματος, που ο Μακρόν είχε ορίσει για τις 12 Δεκέμβρη. Άλλωστε με βάση τη συμφωνία της Νουμέα, το τρίτο και τελευταίο δημοψήφισμα μπορεί να γίνει έως και οποιαδήποτε στιγμή μέσα στο 2022.

Ο Μακρόν συνειδητά ενταφιάζει το διάλογο, επαναφέροντας βίαια τις σχέσεις του Παρισιού με τους Κανάκ στο άγριο τοπίο της δεκαετίας του '80

Η γαλλική κυβέρνηση αρνήθηκε. Επικαλούμενη την καλή «πανδημική» εικόνα που επικρατεί πλέον στην Νέα Καληδονία, ισχυρίστηκε ότι «δεν βλέπει σοβαρό λόγο αναβολής». Πρόκειται για πρόκληση νομικο-πολιτικά: Υποτίθεται ότι το γαλλικό κράτος είχε δεσμευτεί να σεβαστεί τα ήθη και τις συλλογικές πρακτικές των ιθαγενών στη διεκπεραίωση της «μεταβατικής διαδικασίας». Πρόκειται για κυνική εφαρμογή της «ευρωπαϊκού τύπου» βιασύνης για «επιστροφή στην κανονικότητα» μόλις υποχωρήσουν οι «δείκτες», σε λαούς που φαίνεται ότι ιεραρχούν αλλιώς την κάθε ζωή και τον κάθε θάνατο. Πρόκειται για ιμπεριαλιστικό αλαζονικό «αποφασίζομεν και διατάσσομεν». Θα ψηφί-

σετε στις 12 Δεκέμβρη, σας αρέσει δεν σας αρέσει, γιατί έτσι θέλει ο Μακρόν. Και αυτό στα πλαίσια μιας διαδικασίας που υποτίθεται ότι φέρει τον τίτλο της... αποαποικιοποίησης.

Ασφαλώς υπάρχουν συγκεκριμένα κίνητρα για αυτή την απόφαση. Κατ' αρχήν, η (υποτίθεται «ουδέτερη» σε αυτή τη διαμάχη) Γαλλία, εισακούει τους «ενωτικούς», τα δεξιά κόμματα που στηρίζουν κυρίως οι «μητροπολίτες» που θέλουν να παραμείνει η Νέα Καληδονία κτήση της Γαλλίας, οι οποίοι πιέζουν να γίνει το δημοψήφισμα άμεσα. Εκτιμούν ότι μια παρατεταμένη προεκλογική εκστρατεία δεν τους συμφέρει, ενώ θεωρούν ότι η πρόσφατη «μητροπολιτική συνδρομή» (αποστολή γιατρών, εμβολίων) αποτελεί την καλύτερη προεκλογική εκστρατεία υπέρ του ανήκειν στο γαλλικό κράτος.

Γαλλικά συμφέροντα

Αλλά η γαλλική κυβέρνηση δεν «σύρεται» από τους «ενωτικούς». Το δόγμα του γαλλικού κράτους είχε διατυπώσει με ωμότητα στο παρελθόν ο Νικολά Σαρκοζί, χαρακτηρίζοντας «κόκκινη γραμμή που δεν θα επιτρέψει να ξεπεραστεί» μια πιθανή ανεξαρτησία της Νέας Καληδονίας. Για τον γαλλικό ιμπεριαλισμό, οι υπερπόντιες κτήσεις του είναι αυτές που του χαρίζουν τη δεύτερη μεγαλύτερη ΑΟΖ παγκοσμίως, πίσω από τις ΗΠΑ. Η Νέα Καληδονία είχε πάντα ιδιαίτερη σημασία λόγω των τεράστιων αποθεμάτων νικελίου που λεηλατούν οι γαλλικές εταιρείες, αλλά και ως τόπος φορολογικού και αντιπεριβαλλοντικού «πάρτι» για τον γαλλικό ΣΕΒ. Αποκτά και αναβαθμισμένη γεωστρατηγική σημασία πλέ-

ον, καθώς ο Ειρηνικός Ωκεανός γίνεται το πιο «καυτό» σημείο του διεθνούς ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού (άνοδος Κίνας, αμερικανικό πύβος, και ιδιαίτερα στο φόντο της ΑΥΚΥΣ, απέναντι στην οποία η Γαλλία θέλει να προβάλει αξιώσεις «παρουσίας» και «έννομων συμφερόντων» στην περιοχή).

Παρότι από τη Νέα Καληδονία στέλνεται επίμονα το μήνυμα ότι «δεν έχουμε ούτε το μυαλό, ούτε το χρόνο, ούτε την ενέργεια» για προεκλογικό αγώνα, ο Μακρόν δεν έκανε πίσω. Πλέον, όλες οι τάσεις του «πλατιού» FLNKS αλλά και όλες οι άλλες συνιστώσες του ανεξαρτησιακού στρατοπέδου, έχουν δηλώσει ότι δεν πρόκειται να συμμετέχουν στο δημοψήφισμα και καλούν τους οπαδούς τους σε αποχή.

Ούτε αυτό έκαμψε τη γαλλική κυβέρνηση, που κρύβεται χυδαία πίσω από την μη-υποχρεωτικότητα της ψήφου: «Οποιος δεν θέλει, είναι ελεύθερος να μη ψηφίσει». Φαίνεται ότι τα ισχυρά κίνητρα που περιγράψαμε παραπάνω για τον γαλλικό ιμπεριαλισμό, τον ωθούν σε μια σκληρή γραμμή που φτάνει να «καλοβλέπει» ένα τέτοιο δημοψήφισμα-παρωδία, για να ανακηρύξει στις 13 Δεκέμβρη ότι τα προβλεπόμενα της Συμφωνίας της Νουμέα ολοκληρώθηκαν και το θέμα της Νέας Καληδονίας θεωρείται λήξαν. Όσον αφορά τον ίδιο τον Μακρόν, θα έχει επιπλέον «λήξει» το ζήτημα πριν τις προεδρικές εκλογές στη Γαλλία, που ίσως είναι ένας επιπλέον λόγος που επιμένει να γίνουν όλα τώρα.

Προς το παρόν, τα κόμματα της ανεξαρτησίας κάνουν λόγο για «αποχή» κι όχι για «μποϊκοτάζ» (όρος ταυτισμένος με τις βίαιες συγκρούσεις του παρελθόντος). Παρόλα αυτά, η γαλλική κυβέρνηση ήδη αποστέλλει ενισχυμένες κατασταλτικές δυνάμεις στην Νέα Καληδονία. Στελέχη του FKLNS δηλώνουν ότι «θα αποσυρθούν» και από όλες τις πολιτικές-θεσμικές διεργασίες της «επόμενης μέρας», αν προχωρήσει το δημοψήφισμα. Αν δεν αλλάξει κάτι την ύστατη στιγμή, ο Μακρόν συνειδητά ενταφιάζει το διάλογο που άνοιξε στη Ματινιόν το 1988 και κατέληξε στη Νουμέα το 1998, επαναφέροντας βίαια τις σχέσεις του Παρισιού με τους Κανάκ στο άγριο τοπίο της δεκαετίας του '80.

Οι «ενωτικοί» ήδη ανακινούν τους φόβους για «αναταραχές» και τις μνημες των αιματηρών συγκρούσεων του παρελθόντος. Αλλά για ένα τέτοιο σενάριο, δεν θα φταίνε οι Κανάκ. Οι ένοχοι, από το 1853 μέχρι σήμερα, βρίσκονται πάντα στο Παρίσι...

Η Χιλή ανάμεσα στο τέλος του και της αντεπίθεσής του

Του Πάνου Πέτρου

Η Χιλή οδεύει στην πιο πολωμένη εκλογική μάχη μετά την πτώση του Πινοσέτ. Με τα παραδοσιακά μπλοκ της κεντροδεξιάς και της κεντροαριστεράς αποδυναμωμένα, στο δεύτερο γύρο θα αναμετρηθούν ο ακροδεξιός Χοσέ Αντόνιο Καστ (27,9%) και ο Γκάμπριελ Μπόριτς, υποψήφιος της ριζοσπαστικής Αριστεράς (25,8%).

Η υποψηφιότητα Μπόριτς συμβολίζει τους αγώνες ενάντια στην κληρονομιά του Πινοσέτ. Ο ίδιος ανήκει στη γενιά που το 2006 έκανε την «Επανάσταση των Πιγκουίνων» στα σχολεία, το 2011-13 ανέπτυξε το συγκλονιστικό φοιτητικό κίνημα στα πανεπιστήμια, τα επόμενα χρόνια γεννήθηκε ένα από τα πιο μαζικά και ριζοσπαστικά φεμινιστικά κινήματα διεθνώς. Μέσα από αυτούς τους αγώνες γεννήθηκε και το «Πλατύ Μέτωπο», όπου συγκεντρώθηκε η ποικιλόμορφη «νέα Αριστερά» της Χιλή, ως εναλλακτική στη συνεργασία του ΚΚ Χιλή με τα κόμματα της κεντροαριστεράς «κονσερτασιόν» (τα οποία είχαν κυβερνήσει από το 1990 ως το 2010 και ξανά το 2013-17 χωρίς να αμφισβητήσουν την πινοσετική κληρονομιά).

Η εξέγερση και η συντακτική συνέλευση

Η μεγαλειώδης εξέγερση του 2019 υπήρξε η κορύφωση αυτού του κύκλου αγώνων, βάζοντας συνολικά στο στόχαστρο το πολιτικό και οικονομικό σύστημα που κληροδότησε ο δικτάτορας στη Χιλή μετά το 1989 και ανοίγοντας το δρόμο για την αναθεώρηση του πινοσετικού συντάγματος.

Στο φόντο εκείνης της εξέγερσης, οι ρόλοι εντός Αριστεράς αντιστράφηκαν. Το «Πλατύ Μέτωπο» συνυπέγραψε με την κεντροαριστερή αντιπολίτευση την «συμφωνία για κοινωνική ειρήνη και νέο σύνταγμα» που πρότεινε η δεξιά κυβέρνηση Πινιέρα για να επιβιώσει της εξέγερσης, με αποτέλεσμα αποχωρήσεις και διασπάσεις. Αντίθετα, το -θεωρούμενο πιο «θεσμικό» ΚΚ Χιλή επέλεξε τότε να διαφοροποιηθεί (εντός Βουλής) από αυτή την «εθνική ενότητα».

Μπροστά στις ανάγκες της μάχης του δημοψηφίσματος για νέο σύνταγμα και των επακόλουθων εκλογών για συντακτική συνέλευση (μετά

το θρίαμβο του ΝΑΙ) γεννήθηκε το «Abruebo Dignidad», όπου συνενώθηκαν εκ νέου όλες οι συνιστώσες του «Πλατιού Μετώπου», αυτή τη φορά μαζί με το ΚΚ Χιλή. Η συγκρότηση ενός ενιαίου χώρου «στα αριστερά της αριστεράς», υπερκέρασε την παλιά Κονσερτασιόν (Σοσιαλιστές και κεντρώο σύμμαχοι όπως οι Χριστιανοδημοκράτες) στις εκλογές για τη Συντακτική Συνέλευση. Το σύντομο ιστορικό συμβιβασμών στο παρελθόν προειδοποιεί για τα όρια του ριζοσπαστισμού των δυνάμεων που απαρτίζουν το Abruebo Dignidad. Όχι τυχαία, στις εκλογές για τη Συντακτική εντυπωσίασε η επίδοση της «Λίστας του Λαού», με τη συμμετοχή ανένταχτων αριστερών, ενεργών στα κοινωνικά κινήματα, που δεν αισθάνονταν ότι τους εκπροσωπεί το «επίσημο» αριστερό ψηφοδέλτιο και ανακάλυψαν στις κάλπες ότι πολλοί αγωνιστές κι αγωνίστριες αισθάνονταν το ίδιο. Ωστόσο, σε επίπεδο βουλευτικής και προεδρικής κάλπης (πολύ πιο οριοθετημένη από μια «συντακτική διαδικασία»), το Arguebo Dignidad αποτέλεσε τη βασική εκλογική έκφραση των αγώνων που έθεσαν το ζήτημα της ρήξης με τον πινοσετισμό.

Απέναντί του έμελλε να βρει τελικά, τον πιο ωμό απολογητή και υπερασπιστή της κληρονομιάς του Πινοσέτ. Με την παραδοσιακή κεντροδεξιά να έχει υποστεί μεγάλα πλήγματα,

κοινωνικά, πολιτικά και εκλογικά, εκτινάχθηκε τους τελευταίους μήνες η υποψηφιότητα του ακροδεξιού Καστ. Ιδρυτής του «κινήματος» Ρεπουμπλικάνικη Δράση, του «Ρεπουμπλικάνικου» θινκ τανκ και τελικά του Ρεπουμπλικάνικου Κόμματος, ο Καστ επέλεξε να σπάσει το «ενιαίο μέτωπο της Δεξιάς» (που είχε υποστεί σκληρή ήττα στη Συντακτική) και να δοκιμάσει τις τύχες του αυτόνομα, συγκροτώντας το Χριστιανικό Κοινωνικό Μέτωπο, ανάμεσα στο κόμμα του και μια νεοπαγή πολιτική έκφραση των παλιών κοινωνικών «δικτύων» των Ευαγγελιστών και Προτεσταντών.

Ο Καστ εκφράζει και μέρος της αντιπολιτικής/αντικομματικής διάθεσης που είναι πλειοψηφική (και με πολλά διαφορετικά πρόσημα) στη Χιλή, εμφανιζόμενος ως πιο «εξωτερικός» παίκτης σε σχέση με την παραδοσιακή Δεξιά, παρά το θεσμικό του παρελθόν, αλλά κυρίως εκφράζει το μπλοκ της «αντιεξέγερσης». Έχει όλες τις παραδοσιακές απόψεις της ακροδεξιάς (άγριος σεξισμός ενάντια στις «θεωρίες του φύλου», ωμός ρατσισμός που υπόσχεται να σκάψει μεγάλους τάφρους για να πάψει η μετανάστευση), αλλά κυρίως έχει ατζέντα «νόμου και τάξης» ενάντια στους «βανδάλους» (βλ. διαδηλωτές) και τους «τρομοκράτες» (βλ. ιθαγενείς Μαπούτσε), θέτει το δίλημμα «ελευθερία ή κομμουνισμός» και επιχειρεί να συσπειρώσει με αυτοπεποίθηση

το πινοσετικό κοινωνικό μπλοκ που αισθανόταν ότι είχε βρεθεί «στα σχοινιά» τα τελευταία χρόνια. Στις συγκεντρώσεις του αποθεώνονται συχνά από τους οπαδούς του οι καραμπινιέρι (που εγκληματίσαν μαζικά τις μέρες της εξέγερσης).

Ο δεύτερος γύρος

Στο δεύτερο γύρο, θα αναμετρηθούν δύο διαμετρικά αντίθετοι κόσμοι. Ένα ερώτημα αφορά το τι θα πράξουν οι άλλοι υποψήφιοι (και πώς θα κινηθούν οι ψηφοφόροι τους). Ο Σεμπάστιαν Σιτσέλ, ο υποψήφιος της παραδοσιακής Δεξιάς, που συγκέντρωσε 12,8%, δήλωσε ότι «δεν πρόκειται να ψηφίσω Μπόριτς, αν και έχω προγραμματικές διαφωνίες με τον Καστ. Δεν θέλω να νικήσει η άκρα Αριστερά στη Χιλή». Αντίστροφα, η Γιάνα Προβόστε, χριστιανοδημοκράτισσα και κοινή υποψήφια της κεντροαριστεράς συμμαχίας «Νέο Κοινωνικό Συμβόλαιο», που συγκέντρωσε 11,6%, δήλωσε ότι δεν θα μπορούσε ποτέ να παραμείνει ουδέτερη μπροστά «στο πνεύμα του φασισμού που εκπροσωπεί ο Καστ». Στην Αριστερά κατατάσσεται και το 7,6% που ψήφισε τον Μάρκο Ενρίκεζ Ομινάμι (γιος του Μιγκέλ Ενρίκεζ, ιδρυτή του MIR), πρώην στέλεχος του Σοσιαλιστικού Κόμματος που εκφράζει μια πιο αριστερή τάση της σοσιαλδημοκρατίας, όπως και το 1,5% της μαοϊκής Πατριωτικής Ένωσης.

ΠΙΝΟΣΕΤΙΣΜΟΥ

Πολλοί θεωρούν ότι το επίδικο αφορά τους ψηφοφόρους του Φράνκο Παρίζι (12,8%). Θα τον χαρακτηρίζαμε κεντροδεξιό, αλλά οι ιδιομορφίες του κάνουν γρίφο το κοινό που προσέλκυσε. Ένας σελέμπριτι-οικονομολόγος, που ζει στην Αλαμπάμα (γιατί «είναι ασφαλής, φτηνή και με καλά δημόσια σχολεία»), θεωρείται νεοφιλελεύθερος στα οικονομικά, προοδευτικός στα «κοινωνικά», «λαϊκιστής» και «πολυσυλλεκτικός» στην πολιτική του στρατηγική. Πολλοί τονίζουν ότι είναι αρκετά «αιρετικός» με ιδιομορφές προσωπικές απόψεις ακόμα και σε σχέση με αυτές τις συμβατικές κατηγορίες όπου κατατάσσεται. Αυτά κάνουν γρίφο το «τι άνθρωποι τον ψήφισαν». Κάποιοι αναλυτές θεωρούν ότι εκφράζει τους «αποξενωμένους από το πολιτικό σύστημα, αλλά κεντροδεξιών αντιλήψεων». Σε κάποιες δημοσκοπήσεις, είχε παρουσιαστεί μια μικρή πλειοψηφία υπέρ του Μπόρις (σε πιθανό δεύτερο γύρο) μεταξύ των δυνητικών ψηφοφόρων του. Ωστόσο στο παρελθόν, οι περισσότεροι ψηφοφόροι του στήριξαν τον Πινιέρα στο δεύτερο γύρο απέναντι στην κεντροαριστερά. Ο ίδιος δηλώνει ότι δεν θα

Στο κοινοβούλιο αποτυπώθηκε επίσης μια πολωμένη κατάσταση. Το Abrego Dignidad και το «Νέο Κοινωνικό Συμβόλαιο», από κοινού με μικρότερα αριστερόστροφα κόμματα συγκεντρώνουν 79 έδρες από τις 155, ενώ 76 συγκεντρώνουν τα διάφορα κόμματα της Δεξιάς. Σε αυτό το πεδίο άντεξαν περισσότερο οι παραδοσιακοί μηχανισμοί, καθώς η κεντροαριστερά «άντεξε» και είναι ισοδύναμη με τη ριζοσπαστική Αριστερά, ενώ στη δεξιά πολυκατοικία παραμένει μεγαλύτερη δύναμη με διαφορά το Chile Podemos Mas (ο συνασπισμός της παραδοσιακής κεντροδεξιάς).

Μετά τις 19 Δεκέμβρη, πρόεδρος της Χιλής θα είναι είτε ένας νεαρός αριστερός ριζοσπάστης, είτε ένας δηλωμένος νοσταλγός του Πινোসέτ. Το γεγονός ότι η όποια κυβέρνηση προκύψει θα εξαρτάται και από την κοινοβουλευτική στήριξη «μετριοπαθέστερων» δυνάμεων, δεν ακυρώνει το μέγεθος της πολιτικής περιπέτειας. Η Χιλή παραμένει σε μια πολιτική δίνη. Ένα-δύο χρόνια πριν, η ανεξάρτητη παρουσία της ριζοσπαστικής Αριστεράς στο δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών ήταν αδιανόητη -αλλά στη διαδρομή από την εξέγερση στο δημοψήφισμα και στη συγκρότηση της συντακτικής, έφτασε να θεωρείται τους τελευταίους μήνες αυτονόητη. Λίγους μήνες πριν, δεν περίμενε κανείς ότι το αντίπαλο εκλογικό δέος στο δεύτερο γύρο θα είναι ο Καστ. Αλλά ο θαυμαστής και επίδοξος μιμητής του Μπολσονάρo κατάφερε να κερδίσει την πρώτη θέση και να διεκδικεί σοβαρά τη νίκη.

Οι περιπέτειες δεν θα λήξουν μετά τον δεύτερο γύρο. Πέρα από τις μεγάλες πολιτικές-κοινωνικές συγκρούσεις που μπορεί να πυροδοτήσει έτσι κι αλλιώς το τοπίο που θα βγάλει η κάλπη, η Χιλή παραμένει σε «συντακτική διαδικασία», που βρίσκεται στο επίκεντρο της προσπάθειας για απαλλαγή από την κληρονομιά του Πινোসέτ. Η συγκατοίκηση της νέας κυβέρνησης με τη Συντακτική Συνέλευση μπορεί να παράξει πολλές ειδήσεις τους επόμενους μήνες. Σε κάθε περίπτωση, το κίνημα στη Χιλή έχει δείξει τη δύναμή του τα τελευταία χρόνια. Και, σε κάθε έκβαση της εκλογικής μάχης, οφείλει να προχωρήσει με στόχο να κάνει πράξη το παλιό τραγούδι των Ίντι Ιλιμάνι που αναβίωσε τις μέρες της εξέγερσης του 2019: «esta vez no se trata de cambiar un presidente, sera el pueblo quien construya un Chile bien diferente» (αυτή τη φορά δεν πρόκειται για την αλλαγή ενός προέδρου, αλλά για τον λαό που θα χτίσει μια πολύ διαφορετική Χιλή).

Πόλωση στη Λατινική Αμερική

Η πόλωση στη Χιλή αποτελεί έκφραση μιας τάσης που αναδύεται με μικρότερη ή μεγαλύτερη ένταση στη Λατινική Αμερική. Το περιβάλλον κρίσης του «ροζ κύματος», δεξιάς απερίθωτης και επιστροφής των μεγάλων εξωκοινοβουλευτικών αγώνων αφήνει το αποτύπωμά του και σε κάποιες εκλογικές αναμετρήσεις. Η παραδοσιακή Δεξιά που αξιοποίησε εκλογικά την εξάντληση της δυναμικής των «ροζ κυβερνήσεων», φάνηκε ότι δεν διαθέτει ηγεμονικό σχέδιο, ενώ συχνά υπέστη ήττες από μαζικά μαχητικά κοινωνικά κινήματα. Ο «μπολσοναρισμός» παρουσιάστηκε ως αντίδοτο σε αυτό το πρόβλημα και βρίσκει επίδοξους μιμητές, με κοινό χαρακτηριστικό όλων τους δεσμούς ή την ανοιχτή νοσταλγία του δικτατορικού παρελθόντος στην υπο-ήπειρο. Μια εκλογική αναμέτρηση που θυμίζει σε πολλά τη Χιλή, συνέβη λίγο καιρό πριν στο Περού: η Φουτζιμόρι, κόρη και πολιτική διάδοχος του παλιού δικτάτορα, έφτασε πιο κοντά από ποτέ στο να κερδίσει την προεδρία. Παράλληλα, η άνοδος των ταξικών αγώνων συμβάλει σε αναζητήσεις «πέραν του ροζ κύματος», προς τα αριστερά της αριστεράς. Η Φουτζιμόρι ηττήθηκε από τον Καστίγιο, τον υποψήφιο ενός μικρού ακροαριστερού κόμματος («PeguLibre») που βρέθηκε «από το πουθενά» στο δεύτερο γύρο κι έπειτα στην προεδρία του Περού.

Αργεντινή

Μια αντίστοιχη τάση, αν και σε εμφανώς πιο πρωτόλεια κλίμακα (σε αντιστοιχία με το σχετικά χαμηλό επίπεδο των κοινωνικών συγκρούσεων) καταγράφηκε στις πρόσφατες ενδιάμεσες εκλογές στην Αργεντινή, για την ανανέωση της μισής σύνθεσης της Βουλής και τμήματος της Γερουσίας. Η κυβέρνηση του Αλμπέρτο Φερνάντεζ πλήρωσε το τίμημα της διάψευσης των προσδοκιών (είχε εκλεγεί στο φόντο της μαζικής απόρριψης του δεξιού νεοφιλελεύθερου Μάκρι), αν και η ήττα της από τη Δεξιά ήταν τελικά μικρότερη του αναμενόμενου. Ένας νεοπαγής ακροδεξιός σχηματισμός (LibertadAvanza) που συνδυάζει τον πιο ακραίο κι αχαλίνωτο νεοφιλελευθερισμό με τις πιο αντιδραστικές απόψεις (ωμός σεξισμός, φιλικότητα προς τις παλιές δικτατορίες, δεξιός καθολικισμός, άρνηση μέτρων για τον Covid, άρνηση της κλιματικής κρίσης) μπήκε στο Κογκρέσο και σόκαρε με το 17% στο Μπουένος Άιρες. Όχι τυχαία, ο Καστ από τη Χιλή χαιρέτισε «τα σπουδαία νέα για τη Λατινική Αμερική». Τα καλά νέα έρχονται από την πόλωση προς τα αριστερά. Το FIT-Unidad (Αριστερό Εργατικό Μέτωπο - Ενότητα), ο συνασπισμός τεσσάρων τροτσκιστικών οργανώσεων κέρδισε περίπου 1,3 εκατομμύρια ψήφους και 6%, ενώ εξέλεξε 4 βουλευτές (και δεκάδες εκπροσώπους σε τοπικά συμβούλια). Πρόκειται για το καλύτερο εκλογικό αποτέλεσμα στη 10ετή ιστορία αυτής της συμμαχίας. Το καλύτερο (και πιο εμβληματικό) αποτέλεσμα ήρθε στην επαρχία Χουχούι: Εκεί, ο οδοκαθαριστής Αλεχάντρο Βίλκα, γιος μιας οικιακής εργαζόμενης, κέρδισε το 25% και έγινε ο πρώτος ιθαγενής εργάτης που μπαίνει στο αργεντίνικο Κογκρέσο. Το FIT-U έγινε η τρίτη μεγαλύτερη πολιτική δύναμη στη χώρα, αν και σε μεγάλη απόσταση από τον δικομματισμό. Τα αποτελέσματα αποτελούν την μεγαλύτερη πρόοδο που έχει καταγραφεί στην προσπάθεια να παρουσιαστεί μια αριστερή εναλλακτική στη διαχρονική κυριαρχία του περονισμού μέσα στην εργατική τάξη.

Οι περιπέτειες δεν θα λήξουν μετά το δεύτερο γύρο. Η Χιλή παραμένει σε «συντακτική διαδικασία», που βρίσκεται στο επίκεντρο της προσπάθειας για απαλλαγή από την κληρονομιά του Πινোসέτ

υιοθετήσει καμιά υποψηφιότητα κι ότι ίσως κάνει ένα εσωτερικό δημοψήφισμα μεταξύ των υποστηρικτών του.

Ασφαλώς, ο δεύτερος γύρος δεν είναι πάντα υπόθεση αμιγούς «μεταφοράς μπλοκ». Η συμμετοχή (όσων συμμετείχαν ή όσων απείχαν στο πρώτο γύρο) πολλές φορές κρίνει την έκβαση. Παρά το πολωμένο κλίμα, και σε αυτές τις εκλογές η συμμετοχή κινήθηκε στο παραδοσιακά χαμηλό της Χιλής (λίγο κάτω από 50%). Αν θα αυξηθεί ή θα μειωθεί ακόμα περισσότερο στο δεύτερο γύρο -και ποιος θα επωφεληθεί από τις αυξομειώσεις- παραμένει ερωτηματικό.

Ενάντια σε αυτούς που μας σκάβουν το λάκκο

Του Μάριου Διονέλλη

Τώρα που κόπασε κάπως ο φρενήρης μιντιακός ενθουσιασμός για την... «ιστορική» εξοπλιστική συμφωνία με τη Γαλλία, τώρα που ο λογαριασμός των 10 δις για τα Rafale και τις φρεγάτες θα αποτυπώνεται κάθε μέρα στις κλειστές ΜΕΘ και στις τραγικές ελλείψεις στην Υγεία, την Παιδεία και αλλού, τώρα ακριβώς, ίσως πρέπει να ξαναφέρουμε πιο μπροστά την κουβέντα για το κοινό μέλλον των δύο λαών.

Ίσως ήρθε η ώρα να διαβάσουμε πίσω από τις πομπώδεις λέξεις των δελτίων ειδήσεων για την «τουρκική προκλητικότητα» και πίσω από τις βαθυστόχαστες πολεμοχαρείς αναλύσεις των τηλεοπτικών «στρατηγών» που είναι έτοιμοι να βγουν στον δρόμο προς την... κόκκινη μηλιά και να θυσιάσουν όχι μόνο το αίμα νέων ανθρώπων αλλά και κάθε προοπτική ευημερίας των πολιτών στις δύο πλευρές του Αιγαίου.

Δεν είναι ασφαλώς ψέμα η επεκτατική και φιλοπόλεμη στάση του καθεστώτος Ερντογάν. Όπως όμως δεν είναι ψέμα και ο μαξιμαλιστικός χαρακτήρας των ελληνικών θέσεων, πίσω από τις οποίες έχει οχυρωθεί εδώ και δεκαετίες το ελληνικό πολιτικό σύστημα, δυστυχώς με τη συμμετοχή και της αυτοαποκαλούμενης «ριζοσπαστικής» αριστεράς. Ο ελληνικός λαός εκπαιδεύτηκε να θεωρεί το Αιγαίο «ελληνική λίμνη» και με την υποβοήθηση των ΜΜΕ έμαθε να ξορκίζει κάθε κουβέντα για συνεννόηση και διαπραγμάτευση με την άλλη πλευρά.

Το μαξιμαλιστικό αίτημα για επέκταση των χωρικών υδάτων στα 12 μίλια, αν και δεν μπορεί να σταθεί σε κανένα διεθνές δικαστήριο λόγω της ιδιομορφίας της περιοχής, εντούτοις συνεχίζει να κρατά σε ομηρία σχεδόν όλο το πολιτικό φάσμα φτάνοντας σε τραγελαφικές καταστάσεις. Η ΝΔ και ο ΣΥΡΙΖΑ αλληλοκατηγορούνται γιατί δεν προχώρησαν στην επέκταση. Όμως οι πατριωτικές κορώνες εκτοξεύονται από κάθε πλευρά προς την αντίθετη, ακριβώς μόλις βρεθεί στην αντιπολίτευση ενώ ως κυβέρνηση κανείς δεν τολμά να πραγματοποιήσει αυτό που ως αντιπολίτευση ζητούσε επιτακτικά (και αρκούντως πατριωτικά βεβαίως).

Οι λαοί σε Ελλάδα-Κύπρο-Τουρκία προειδοποιούν:

Οι εξοπλισμοί βλάπτουν σοβαρά...

...την υγεία

...την παιδεία

...το περιβάλλον

...την ειρήνη

Λεφτά για κοινωνικές ανάγκες - όχι για πολεμικές προετοιμασίες

resist reclaim revolt
PROJECT.gr

Ο ανταγωνισμός των πατριωτισμών από τις δύο πλευρές του Αιγαίου οδηγεί σε παντελώς ανεδαφικές θέσεις όπως η αστεία επιχειρηματολογία για τη δυνατότητα του Καστελλόριζου να αποκόψει ολόκληρη την Τουρκία από την εκμετάλλευση των κοιτασμάτων στη θάλασσα που βρέχει τα χιλιάδες χιλιόμετρα των ακτών της. Ο ελληνικός λαός ποτίζεται από τους πατριώτες των τηλεπαραθύρων με την πεποίθηση ότι έχουμε δίκιο σε όλα και πως όλα μας ανήκουν. Το οθωμανικό φάντασμα είναι βέβαια αρκούντος τρομακτικό για να κρατήσει στο περιθώριο κάθε διαφορετική φωνή και αρκετό για να της κολλήσει την ταμπέλα της προδοσίας, της εθνικής μειοδοσίας ή και της... «Τουρκίας Εσωτερικού».

Οι ειδήσεις των τελευταίων ημερών από την κατάρρευση της τουρκικής λίρας και οι σφοδροί κλυδωνισμοί

στην τουρκική οικονομία δείχνουν πόσο μεγάλη πληγή είναι και για την απέναντι πλευρά οι εξοπλισμοί και οι πολεμικές επιχειρήσεις στα νότια σύνορά της. Μέσα σε αυτό το κλίμα ο Ερντογάν συνάπτει εξοπλιστική συμφωνία με την Ισπανία ως αντίβαρο στην αντίστοιχη ελληνογαλλική. Και ο ένας και ο άλλος λαός ζουν εδώ και δεκαετίες για να θρέψουν την ευρωπαϊκή και αμερικανική αμυντική βιομηχανία. Ως τότε μπορεί να γίνει αυτό ανεκτό;

Ερντογάν: Η λύση για όλα

Εκτός από την οικονομική αιμορραγία των εξοπλισμών ο... μπαμπούλας του Ερντογάν χρησιμοποιείται ως πρόσχημα για πλήθος άλλων πολιτικών σε βάρος των λαών και των ανθρώπων. Το 2018 αποφασίστηκε η παραχώρηση δικαιωμάτων για εξορύξεις στις θάλασσες νότια της

Κρήτης (και μάλιστα από αριστερή κυβέρνηση) με πρόσχημα τον «γεωστρατηγικό» χαρακτήρα των επενδύσεων ενώ ακόμα και το Περιφερειακό Συμβούλιο Κρήτης ενέκρινε το καταστροφικό σχέδιο με τις ψήφους ΠΑΣΟΚ, ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ και με το επιχείρημα ότι «η Κρήτη βάζει φρένο στις ορέξεις του Ερντογάν».

Και φυσικά η τεκμηριωμένη κριτική για τις επαναπροωθήσεις προσφύγων από μια Ολλανδή δημοσιογράφο που έτυχε να στριμώξει τον πρωθυπουργό, αποδυναμώθηκε οργανωμένα από τους έμμισθους χειροκροτητές του Μητσοτάκη ως «μεταφορά της τουρκικής προπαγάνδας». Σημασία δεν έχει αν κάνουμε ή όχι push backs, σημασία έχει αν μας κατηγορεί ο Ερντογάν για αυτό. Αφού το λέει ο Ερντογάν τότε σίγουρα δεν θα είναι αλήθεια. (Με την ίδια λογική θα μπορούσαμε να.. εξαφανίσουμε και άλλα προβλήματα της χώρας αν κάποιος σκεφτεί να τα βάλει στο στόμα του εχθρού και να τα χαρακτηρίσει «τουρκική προπαγάνδα»).

Ανθρωποι που είδαν τον πατριωτικό τους ίσκιο διπλάσιο από το πραγματικό τους μπόι οδηγούν τους δύο λαούς σε μια ατελέσφορη κούρσα εξοπλισμών με ορατό (και ίσως επιθυμητό για αυτούς) ένα ατύχημα που θα κάνει πραγματικό «test drive» στα νεοαποκτηθέντα όπλα.

Είναι όμως αυτό το μέλλον μας; Είναι οι δύο λαοί διατεθειμένοι να πληρώσουν ξανά με αίμα τα κέρδη των εταιριών πολεμικών εξοπλισμών και των εξορυκτικών κολοσσών; Είναι η αντικαπιταλιστική, διεθνιστική, η «πραγματική» ίσως, Αριστερά, έτοιμη να βάλει στο τραπέζι τις «κακές λέξεις» όπως η συναντίληψη και οικονομική συνεργασία, όπως ίσως και γιατί όχι μια υπό όρους συνεκμετάλλευση για το καλό των ανθρώπων και στις δύο πλευρές του Αιγαίου;

Η σταθερή και απαρέγκλιτη θέση όλων των λαϊκών και κοινωνικών κινημάτων ενάντια στους εξοπλισμούς, μακριά από τις φιλοπόλεμες σειρήνες του ταϊσμένου από τη λίστα Πέτσα μιντιακού κατεστημένου είναι η μόνη επιλογή για τον ειρηνικό λαό της Ελλάδας. Ομοίως και στην Τουρκία, οι υπαρκτές δυνάμεις οφείλουν να αναδειχθούν και να ενωθούν με τις δικές μας, ενάντια σε όλους αυτούς που μας σκάβουν τον λάκκο.